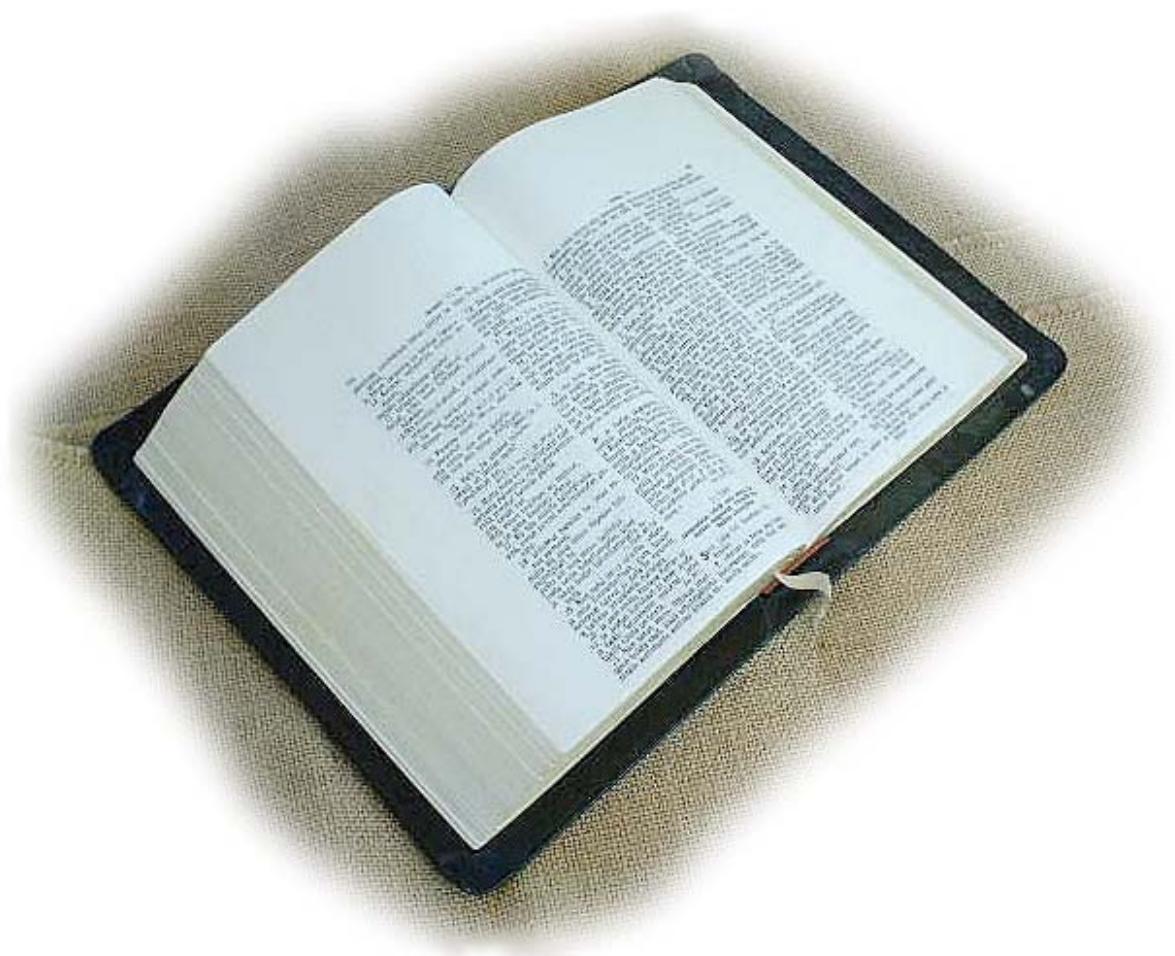

Tutkielma jehovantodistajien opista

Vastine kirjalle

"Puhu perustellusti
käyttämällä Raamattua"

Hannah Jurvansuu

PUHU PERUSTELLEN KÄYTTÄMÄLLÄ RAAMATTUA

Jokin aika sitten sain käteeni yllä mainitun nimisen Jehovan todistajien käsikirjan (Jehovan todistajien kirjapaino, Vantaa 1985), jossa käydään perusteellisesti läpi kymmeniä aihepiirejä Jehovan todistajien opin valossa. Innostuin tutkimaan Raamattua kirjan avulla keskeisimpien aihepiirien osalta, ja muistiinpanoni ovat tässä monistenipussa.

Olen menetellyt niin, että hakusanojen avulla olen käynyt läpi jokaisen tärkeän sanan ja niiden kaikki Raamatussa esiintyvät asiayhteydet. Näin olen muodostanut muistiinpanoissa esiintyvät näkemykseni. Jos näkemykseni jossain kohden osoittautuvat ei-raamatullisiksi, olen vilpittömin mielin valmis muuttamaan näkemystäni.

Lukemisen helpottamiseksi olen *kursivoinut* muistiinpanoissani kaikki "Puhu perustellen..." kirjasta lainaamani lauseet ja ajatukset. Kursivoimaton teksti on omaa vastinettani kirjan ajatuksiin. Aiheet etenevät kirjan otsikoiden mukaisessa järjestyksessä, olen käyttänyt myös viittauksia kirjan sivunumeroihin.

Jos et ole tutustunut "Puhu perustellen..." -kirjan sisältöön, sinua voi hämmästyttää jotkut muistiinpanoissani esiintyvät kommentit, esimerkiksi käsitteestä "taivas". Käsittelen "taivasta" ym. aiheita siitä näkökulmasta, millaisena ne tässä kirjassa esitetään enkä yleisesti vallitsevien käsitysten pohjalta.

Tämän tutkistelun tekeminen on ollut erittäin mielenkiintoista ja inspiroivaa työtä. Raamattu on tulvillaan aarteita, jotka voivat tehdä ihmisen sisäisesti rikkaaksi. Jeesus vertaa myös taivasten valtakuntaa aarteeseen, jonka tähden kertomuksen mies oli valmis luopumaan kaikesta muusta saadakseen aarteiden omakseen (Matt 13:44). Samoja aarteenetsijän ajatuksia on ollut minullakin näitä sivuja miettiessä. Toivon, että ne ovat iloksi ja rohkaisuksi myös sinulle!

Kajaanissa maaliskuussa 1993

Hannah Jurvansuu

Käytettyjä lyhenteitä:

- KR = Kirkkoraamattu (tässä käytetty v. 38 käännöstä)
- UM = Uuden maailman käännös (Jehovan todistajien oma käännös);
- VT = Vanha testamentti;
- UT = Uusi testamentti

Sisällysluettelo

SIELU	5
Määritelmä.....	5
Miten Raamattu auttaa meitä ymmärtämään, mikä sielu on?.....	5
Missä Raamattu sanoo, että eläimet ovat sieluja?	5
Tunnustavanko muut oppineet, jotka eivät ole Jehovan todistajia, että Raamattu opettaa sielusta juuri näin?	6
Voiko ihmissielu kuolla?	6
Onko ihmissielujen (ihmisten) mahdollista elää ikuisesti?	6
Onko sielu sama kuin henki?	7
Eläkö ihminen edelleen tietoisessa tilassa, kun henki lähtee ruumiista?	7
Mistä kristikunnan usko aineettomaan, kuolemattomaan sieluun on lähtöisin?	7
JEEBUS KRISTUS.....	8
Onko Jeesus Kristus todellisuudessa Jumala?.....	8
Todistaako Johanneksen 1:1, että Jeesus on Jumala?.....	8
Todistaako Johanneksen evankeliumin 20 luvussa ja 28 jakeessa oleva Tuomaan huudahdus, että Jeesus on todella Jumala?	8
Osoittaako Matteuksen 1:23, että Jeesus oli maan päällä ollessaan Jumala?	8
Mitä Johanneksen 5:18 tarkoittaa?	9
Todistaako se, että Jeesusta palvotaan, hänen olevan Jumala?	9
Muita Raamatun kohtia, joissa Jeesuksen sanotaan olevan Jumala	9
Miksi on tärkeää tietää, onko Jeesus Jumala vai ei?.....	10
Kommentteja "KOLMINAISUUS" -otsikon alla esiintyviin tulkintoihin	11
Opettaako Raamattu, että "Pyhä Henki" on persoona?.....	11
Opettaako Raamattu, että kaikki, joiden sanotaan olevan kolminaisuuden osia, ovat ikuisia, että yhdelläkään ei ole alkua?	11
Opettaako Raamattu, että kukaan niistä, joiden sanotaan kuuluvan kolminaisuuteen, ei ole suurempi eikä vähäisempi kuin toinen, että kaikki ovat yhdenvertaisia ja kaikkivaltiaita?	13
Opettaako Raamattu, että jokainen niistä, joiden sanotaan olevan kolminaisuuden osia, on Jumala?	14
Raamatunkohtia, joissa Jehovalle kuuluva arvonimi sovelletaan Jeesukseen Kristukseen tai joissa sitä väitetään sovellettavan Jeesukseen	14
Raamatun heprealaisten kirjoitusten kohtia, jotka selvästi soveltuvat Jehovaan ja jotka henkeytetyt raamatunkirjoittajat sovelsivat Jeesukseen Kristukseen	15
Raamatunkohtia, jotka mainitsevat yhdessä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen.....	15
Raamatun heprealaisten kirjoitusten kohtia, joissa Jumalaan sovelletaan substantiivien monikkomuotoa.....	15
Raamatunkohtia joista voisi tulla useampaan kuin yhteen johtopäätökseen sen mukaan, mitä raamatunkäännöstä käyttää	16
JEHOVA	19
Onko "Vanhan Testamentin" Jehova "Uuden Testamentin" Jeesus Kristus?	19
Muita Raamatun kohtia, joissa Jeesus osoitetaan Jehovaksi.....	19
Mitä Mooses kirjoitti Jeesuksesta Kristuksesta?	20
KUOLEMA.....	22
Ihmisen luonnollinen kuolema.....	22
Sisäisen ihmisen kuolema.....	22
KUOLLEEN ELÄVÄKSITEKEMINEN.....	23
Sisäisen ihmisen eläväksitekeminen	23
Ruumiin eläväksitekeminen eli ylösnousemus.....	24
YLÖSNOUSEMUS	25
Merkitseekö ylösnousemus aineettoman sielun yhdistämistä jälleen liharuumiiseen?	25
Herätettiinkö Jeesus liharuumiissa, ja onko hänellä nyt sellainen ruumis taivaassa?.....	25
Mitä Luukkaan 24:36-39 tarkoittaa puhuessaan ruumiista, jossa Jeesus herätettiin?	25
Ketkä herätetään taivaalliseen elämään Kristuksen kanssa, ja mitä he tekevät siellä?	26
Tulevatko taivaalliseen elämään herätettävät lopulta saamaan siellä kirkastetun fyysisen ruumiin?	26
Miten Jeesus valaisi sitä, mitä ylösnousemus merkitsee yleensä ihmiskunnalle?	26
Millainen tulevaisuus odottaa niitä, jotka nousevat kuolleista maan päälle?	27
Herätetäänkö jotkut vain sitä varten, että he kuulevat tuomionsa ja joutuvat sitten toiseen kuolemaan?	27
Mitä Ilmestyksen 20:4-6 osoittaa niistä, jotka herätetään maan päälle?	28
Ketkä kaikki saavat maallisen ylösnousemuksen?	28
TAIVAS.....	29
Pääsevätkö kaikki hyvät ihmiset taivaaseen?	29
Jos Adam ei olisi tehnyt syntiä, olisiko hän lopulta mennyt taivaaseen?.....	29

Täytyykö ihmisen päästä taivaaseen saadakseen todella onnellisen tulevaisuuden?	29
Avasiko Jeesus tien taivaaseen niille, jotka olivat kuolleet ennen hänen itsensä kuolemaa?	29
Esitetäänkö taivaallinen elämä "Uudessa testamentissa" kaikkien kristittyjen toivoksi?	30
Mitä nimenomaisia viittauksia "Uudessa testamentissa" on siihen, että kristityt palkittaisiin ikuisella elämällä maan päällä?	30
Kuinka monelle Raamattu esittää taivaallisen elämän toivon?	31
Ovatko nuo 144 000 vain luonnollisia juutalaisia?	32
Menevätkö myös siihen "suureen joukkoon" kuuluvat, josta puhutaan Ilmestyksen 7:9,10:ssa, taivaaseen?	33
Mitä taivaaseen menevät tekevät siellä?	33
Kuka valitsee ne, jotka menevät taivaaseen?	34
HELVETTI	36
Mitä Vanha Testamentti kertoo tuonelasta?	36
Mitä Uusi Testamentti kertoo tuonelasta?	36
Kärsivätkö kuolleet Raamatun mukaan tuskaa?	37
Osoittaako Raamattu, että sielu jää eloon ruumiin kuollessa?	37
Minkälaiset ihmiset menevät Raamatun helvettiin?	37
Kohtaako pahoja ikuinen rangaistus?	38
Mitä merkitsee se "iankaikkinen vaiva", josta puhutaan Ilmestyskirjassa?	38
Mikä on se "tulinen Gehenna", josta Jeesus puhui?	39
Minkä Raamattu sanoo olevan synnin rangaistus?	39
Rangaistaanko ihmistä vielä kuoleman jälkeen hänen synneistään?	39
Onko pahojen ikuinen vaivaaminen sopusoinnussa Jumalan persoonallisuuden kanssa?	39
Opettiko Jeesus sillä, mitä hän sanoi rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta, että pahoja piinataan kuoleman jälkeen?	40
KRISTUKSEN PALUU	42
Palaako Kristus ihmissilmille näkyvällä tavalla?	42
Mitä merkitsee se, että Jeesus tulee "samalla tavalla" kuin hän nousi taivaaseen?	42
Mitä tarkoitetaan sillä, että hän "tulee pilvien päällä" ja että "kaikki silmät näkevät hänet"?	43
Voidaanko tosiaan sanoa, että joku on "tullut" tai että hän on "läsnä", jos hän ei ole näkyvä?	43
Mitkä tapahtumat yhdistetään Raamatussa Kristuksen läsnäoloon?	44
YLÖSTEMPAAMINEN	48
Otetaanko uskolliset kristityt taivaaseen kenties salaa, niin että he yksinkertaisesti katoavat maan päältä kuolematta?	48
Ottaako Herra kaikki uskolliset kristityt ihmeen avulla maan päältä ennen suurta ahdistusta?	48
VALTAKUNTA	50
Onko Jumalan valtakunta todellinen hallitus?	50
Mitä Jumalan valtakunta saa aikaan?	50
Milloin Jumalan valtakunnan oli määrä alkaa hallita?	52
HARKITTAVAKSI	53
1. Esiintyykö raamatunkäännöksessä tosi Jumalan nimi?	53
2. Kolminaisuusoppi Jumalasta lainattu pakanallisista lähteistä?	53
3. Ihmissielun kuolemattomuus ei Raamatusta?	53
4. Jeesuksen saarnaamisen teema oli Jumalan valtakunta, mikä nykyisin mainitaan vain harvoin?	53
5. Jeesuksen seuraajat tunnistetaan rakkaudesta toisiaan kohtaan; mutta "kristityt" sotivat?	53
6. Kirkot ja niiden jäsenet ovat mukana kansojen poliittisissa asioissa, eivätkä pidä kiinni Raamatusta?	54
LOPUKSI	54
Lähteenä käytettyjä teoksia:	54

SIELU

(S. 335-340)

Määritelmä

Raamattu puhuu sielusta kahdessa eri merkityksessä. Ihmistä kokonaisuutena, *elävää olentoa maan päällä, kutsutaan sieluksi. Sivun 335 määritelmässä sielu kuvataan ainoastaan tässä merkityksessä.* Kuitenkin Raamatussa puhutaan sielusta myös ihmisruumiin sisällä asuvana, erillisenä osana. Läheisesti samaa tarkoittava sana on "sydän", silloin kun se Raamatussa esiintyy ihmisen sisintä olemusta kuvaavana ilmaisuna. "Sielun" eri merkitykset on helppo erottaa toisistaan asiayhteyden perusteella.

Miten Raamattu auttaa meitä ymmärtämään, mikä sielu on?

(s. 335-337)

- 1 Moos 2:7* *Sivulla 335 vedotaan jakeeseen 1 Moos 2:7, missä "ihmisestä tuli elävä sielu", ja pyydetään huomioimaan, ettei siinä sanota "että ihmiselle annettiin sielu, vaan että hänestä tuli sielu, elävä persoona". Samoin voitaisiin huomioida myös, että siinä ei myöskään sanota, että ihmisestä tuli pelkkä "sielu", vaan hänestä tuli "elävä sielu". Ennenkuin tulkitaan tätä jaetta, on huomattava, että myös näillä ilmaisulla voi olla erilainen merkitys.*
- "elävä sielu" Ensin Jumala teki ihmisen, ihmisruumiin. Tämä ei ollut sielu. Ihmisestä tuli "elävä sielu", kun Jumala puhalsi ruumiiseen jumalallisen elämän hengen. Samankaltaista elämää syntyi aina, kun Jumala puhalsi henkensä ihmisiin (Vrt Hes 37:7-10; Ap 2). Ihminen oli "elävä sielu" niin kauan, kun hän pysyi Jumalan yhteydessä. 1 Moos 2:17 sanoo: "...sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun ("elävän sielun") kuolemalla kuoleman." Niin tämä elävä sielu kuoli ja tarvittiin taas "eläväksi tekevää henkeä" saattamaan ihminen Jumalan yhteyteen (Vrt 1 Kor 15:45). Tämä sielun elämän tai kuoleman tila tarkoittaa sisäisen ihmisen hengellistä tilaa suhteessa Jumalaan. Ks. pääaihetta "Kuolema".
- 1 Kor 15:45* *Sivun 336 esimerkki 1 Kor 15:45 sanoo KR:n mukaan "Ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, tuli elävä sielu; viimeisestä Aadamista tuli eläväksitekevä (UM: elämää antava) henki." Tässäkään jakeessa ei sanota, että Aadamista olisi tullut pelkkä "sielu", sensijaan hänellä oli "sielullinen ruumis" (= ruumis, jossa on sielu; jakeet 44,46). Jeesksestä tuli tämä eläväksitekevä henki, joka on "eläväksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne" (Ef 2:1-6); ihminen pääsi jälleen yhteyteen Jumalan kanssa, Jeeskseksen kautta.*
- ihmisen sisäinen Jos ihmisen ruumiissa ei olisi erillistä sielua, olisi loogisempaa sanoa, että "ihmisestä tuli osa elävä ruumis". Raamattu kutsuu ruumiissa asuvaa, sisäistä osaa sieluksi. Esim. "Anna tämän pojan sielun tulla häneen takaisin"(1 Kun 17:21). Poika ei siis ollut sielu, vaan hänellä oli sielu, elävä osa, joka erkani hänestä ruumiin kuollessa. Vastaavia kohtia, joissa ihmisillä on erillinen sielu, ovat mm. Ps 42:6; 63:9; 131:2 ("Niinkuin vieroitettu lapsi, niin on sieluni minussa"); 1 Aik 22:19; Joona 2:8.
- koko ihminen Ihmisestä kokonaisuutena käytetään myös sanaa "sielu", johon viittaavat *sivun 336 esimerkit Joos 11:11 ja 1 Piet 3:20.* Tällöin tarkoitetaan ihmistä maan päällä elävänä olentona, eikä hengellisessä merkityksessä, kuten oli mm. jakeissa 1 Moos 2:7,17; 1 Kor 15:45 ja Hes 18:4.

Missä Raamattu sanoo, että eläimet ovat sieluja?

(s. 336,337)

- "nefes" Heparan sanalla "nefes" on useita eri merkityksiä. Se, että *sekä eläinten että ihmisten sielusta käytetään samaa sanaa*, ei tarkoita, että *eläin ja ihminen ovat sisimmältään samanarvoiset.* Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen ja puhalsi häneen jumalallisen elämän hengen. Näin ei kerrota eläimistä. Ihminen on elävä sielu täysin eri merkityksessä. Ks. "Onko sielu sama kuin henki".

Tunnustavtko muut oppineet, jotka eivät ole Jehovan todistajia, että Raamattu opettaa sielusta juuri näin?

(s. 337)

Emme voi valita ihmisten inhimillisiä tulkintoja minkään oppimme tueksi, olivatpa "asiantuntijat" kuinka oppineita tahansa. Raamattu on ainoa auktoriteetti, johon voimme tukeutua.

Voiko ihmissielu kuolla?

(s. 337,338)

Hes 18:4 Ensimmäisenä esimerkkinä sielun kuolevaisuudesta kirjassa otetaan Hes 18:4: "Katso, kaikki sielut ovat minun: niinkuin isän sielu, niin pojankin sielu - ne ovat minun. Se sielu, joka syntii tekee - sen on kuoltava." Tästäkin käy kuitenkin ilmi, että isä ja poika eivät ole sieluja, vaan heillä/ heissä on sielut.

Tämä jae puhuu selkeästi ihmisen sisäisestä, hengellisestä kuolemasta, samoin kuin 1 Moos 2:17. Saman Hesekeelin luvun jakeessa 23 kerrotaan myös ruumiillisesta kuolemasta, eikä siinä puhuta enää "sielun", vaan "jumalattoman" kuolemasta. Samassa yhteydessä puhutaan myös "sielun elossa säilyttämisestä" (jae 27), jolloin "ei hänen ole kuoltava" (jae 28). Ihmissielun kuolema on tässä sisäisen ihmisen ero Jumalasta ja Jumalan puoleen kääntyminen merkitsi sielun elossa säilymistä (ei ruumiin). Sielu on se osa ihmisessä, joka varsinaisesti lankeaa syntiin; ruumis on vain välikappale. Ks. pääaihetta "Kuolema".

Matt 10:28 Matt 10:28 ilmoittaa yhtä selkeästi, että ihmisellä on ruumis, joka voidaan tappaa, ja sielu, jota kukaan ihminen ei voi tappaa. Ruumis ja sielu ovat kaksi eri asiaa; ihmisen kuollessa sielu ei kuole. *UM-käännös ilmaisee jakeen loppuosan: "...peljätäkää...häntä, joka voi tuhota sekä sielun että ruumiin Gehennassa";* KR ja muut käännökset puhuvat "Helvettiin hukuttamisesta". Raamattu ilmoittaa sen olevan hengellisessä mielessä "toinen kuolema", eli iankaikkinen ero Jumalasta. Ks. lisää pääaiheista "Kuolema" ja "Helvetti".

sielun kuoleman merkitykset Kun Raamatussa puhutaan sielun kuolemasta, se tarkoittaa joko hengellistä, sisäisen ihmisen eroa Jumalasta, tai sitä, että ihminen (kun puhutaan ihmisestä kokonaisuutena) lakkaa olemasta maan päällä elävänä olentona. Nämä on asiayhteyden perusteella helppo erottaa toisistaan. Sivun 338 esimerkeistä löytyy näitä molempia tapauksia (*Job 36:14; Ps 78:50; Hes 13:19*).

Onko ihmissielujen (ihmisten) mahdollista elää ikuisesti?

(s. 338)

sydän Raamatun kielessä "sielua" vastaa hyvin läheisesti sana "sydän". Molemmista kerrotaan, kuinka ne tuntevat kiintymystä, iloa, tuskaa jne; molempien sanotaan etsivän ja odottavan Jumalaa; Jumala voi tehdä molemmat eläviksi jne. Usein ne myös rinnastetaan toisiinsa, kuten jakeessa Ap 4:32. Sekä sydän että sielu kuvaavat Raamatun kielessä elämää. Sydäimestä lähtee elämä (Snl 4:23); se on jumalasuhteen tuntoelin. Raamattu korostaa, että Jumalaa ei koeta järjellä, vaan sydämellä (Snl 3:5; Matt 22:37; 15:8,9; Room 10:10; 2 Kor 10:5; Matt 11:25; 1 Kor 1:17; 1 Piet 3:4; Fil 4:7).

iankaikkisuus Sydäimestä sanotaan myös: "Sydämenne on elävä iankaikkisesti" (niiden sydämet, jotka etsivät Herraa; Ps 22:27). Saarnaajan 3:11 sanoo ihmislapsista: "...myös iankaikkisuuden hän (Jumala) on pannut heidän sydämeensä". Nämä jo osoittavat, että ihmisessä on jokin sisäinen osa, joka elää iankaikkisesti. Sitä ei voi kukaan eikä mikään tuhota lopullisesti.

Onko sielu sama kuin henki?

(s. 338)

eläimet
Saarn 3:19

Esimerkkinä annetaan mm. Saarn 3:19: "Ihmislusten käy kuin eläintenkin; sama on kumpienkin kohtalo. Niinkuin toiset kuolevat, niin toisetkin kuolevat; yhtäläinen henki (ruah) on kaikilla. Ihmisillä ei ole mitään etua eläinten edellä..." Kirjan sivulta 79 löytyy kommentit myös jakeisiin 20,21 : "Jumalan sana vastaa, että ihmiset eivät syntyessään saaneet mitään, mikä asettaa heidät kuollessaan eläinten yläpuolelle". - Saarnaajan ajatukset keskittyvät tässä selkeästi ihmisen ja eläimen fyysiseen kuolemaan; siinä on ihmisellä ja eläimellä sama kohtalo. Hän kuitenkin korostaa, että näin on ihmisillä "omassa olossaan", ilman Jumalaa (jae 18). Edellä hän oli kertonut, kuinka Jumala on pannut iankaikkisuuden ihmislusten sydämiin (jae 11) ja että Jumalan teot pysyvät iäti (jae 14). Tässä luvussa Saarnaaja korostaa selkeästi, mikä ero on ihmisellä, joka luottaa itseensä ja sillä, joka turvaa sydämessään Jumalaan. Myös jae 21 kuuluu alkukielen mukaisesti: "Kuka tuntee ihmisen hengen, joka nousee ylös ja eläimen hengen, joka vaipuu alas" (K.O. Syväntö: Vanhan testamentin käänkösvirheistä). Jumala puhalsi ihmiseen jumalallisen elämän hengen (pani häneen iankaikkisuuden; jae 11); eläimen olemassaolo lakkaa kuolemaan.

sielu, henki
ruumis

Sivun esimerkeissä osoitetaan aivan oikein sielu ja henki kahdeksi eri asiaksi. Raamattu jakaa ihmisen kuitenkin vielä useampaan eri "osaan": ruumis, sielu ja henki. Tämä kolmijako käy esille mm. 1 Tess 5:23:ssa: "Mutta itse rauhan Jumala pyhittääkään teidät kokonansa, ja säilykään koko teidän henkenne ja sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemuksen". "Ihminen kokonansa" on tämän mukaan henki, sielu ja ruumis. Ks. myös Heb 4:12.

Eläkö ihminen edelleen tietoisessa tilassa, kun henki lähtee ruumiista?

(s. 338,339)

Esimerkkikohdasta Ps 146:4 kommentteja pääaiheen "Kuolema" yhteydessä.

Mistä kristikunnan usko aineettomaan, kuolemattomaan sieluun on lähtöisin?

(s. 339,340)

Kirjassa puhutaan sielun kuolemattomuudesta ainoastaan kreikkalaisen filosofian tuotteena (Platon ym) ja babylonialaisen mytologian pohjalta, eikä lainkaan käsitellä sitä, että myös Raamattu opettaa niin. Edellä käydyn lisäksi sielun kuolemattomuus ilmenee selkeästi esim. Paavalin ja Johanneksen opetuksissa:

Paavali

"Haluaisimme mielummin muuttaa pois ruumiista ja päästä Herran tykö" (2 Kor 5:8). Kuka muuttaa pois ruumiista? - Ruumis on sielun ja hengen eli todellisen minän asunto. "Sentähden emme lannistu, vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu"(2 Kor 4:16). - Paavali erottaa ulkoisen ja sisäisen ihmisen toisistaan.

2 Kor 12:2-4 kertoo Paavalin paratiisikokemuksesta: "...oliko hän ruumiissaan vai poissa ruumiista, en tiedä..." Samankaltaisia esimerkkejä ovat mm. 2 Kor 5:8 ja Room 7:22.

Johannes

Ilm 6:9 puhuu surmattujen sieluista, jotka puhuivat alttarin alta. Johannes toivottaa myös Gaiukselle ajallista menestystä ja terveyttä, erottaen sen selkeästi sisäisen sielun menestymisestä: "...niinkuin sinun sielusikin menestyy" (3 Joh 2). Ks. myös Luuk 12:20.

Job

Vanhan testamentin puolella sanoo Job: "Ja sittenkuin tämä nahka on yltäni raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan. Hänet olen minä näkevä apunani; minun silmäni saavat nähdä hänet..." (Job 19:25-27) Job tiesi, että hänen varsinainen "minänsä" oli kuolematon.

JEESUS KRISTUS

(s. 87-98)

Onko Jeesus Kristus todellisuudessa Jumala?

(s. 90)

Joh 17:3 ja Joh 20:17 eivät riitä todistamaan näin keskeisestä asiasta, eli siitä, onko Jeesus Jumala (että Jeesus ei olisi Jumala), vaan on tutkittava aihetta laajemmin.

Todistaako Johanneksen 1:1, että Jeesus on Jumala?

(s.90)

- Jumala Tämä Raamatun kohta ("Sana oli Jumalan tykönä ja sana oli Jumala") voidaan lukea: "Jumala oli Jumalan tykönä". Koska Jes 43:10 sanoo, ettei muuta jumalaa ole luotu, emme voi ajatella, että Jumala loi edes ns. pienen "jumalan". Kuinka sitten Jumala (tai jumala) voi olla Jumalan tykönä? Ainoa mahdollisuus on, että Jumala on yksi ja kaksi yhtä aikaa: Isä Jumala taivaassa ja Poika Jumala, joka tuli lihaksi, ja että heitä molempia kutsutaan nimellä "Jumala". Muut tulkinnat ovat raamatullisesti mahdottomia.
- artikkeli *Sivuilla 90 ja 175 "Sanan" (Jeesuksen) sanotaan olevan vain Jumalan kaltainen, hänen säteilynsä, mutta ei Jumala.* Tätä perustellaan sillä, että jälkimmäisestä Jumalan nimestä puuttuu määräinen artikkeli. 1 Joh 5:20 sanoo: "...me olemme siinä Totisessa, hänen Pojassansa, Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä." Tässä Jeesuksen Jumala-nimitystä edeltää alkutekstissä määräinen artikkeli, joten Jeesus ei ole vain (eräs) jumala, vaan Jumala!
- Jumalan Sana Se, että Jeesusta kutsutaan Jumalan sanaksi, ilmaisee syvää ykseyttä Jumalan kanssa. Sana on syvästi samaa, kuin Jumala itse; se on tunteitten, ajatusten ja tahdon tulkki hänestä itsestään. Kristus on aina sitä, mitä "Jumala sanoi".

Todistaako Johanneksen evankeliumin 20 luvussa ja 28 jakeessa oleva Tuomaan huudahdus, että Jeesus on todella Jumala?

(s. 91)

- "mahtavat miehet" Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Tämä oli Tuomaan henkilökohtainen uskontunnustus, eikä Jumala olisi hyväksynyt tässä merkityksessä toista Jumalaa rinnalleen. Siksi tähän ei voida rinnastaa sivulla 91 mainittuja Raamatun kohtia, joissa sanottiin mahtavia miehiä ja tuomareita "jumaliksi" (Ps 82:1-6 ja Joh 10:34).
- Väkevä Jumala Tässä yhteydessä viitataan myös jakeeseen Jes 9:5, jossa Jeesuksen sanotaan olevan "Väkevä Jumala", mutta todetaan, että Jeesuksen ei sanota koskaan olevan Kaikkivaltias Jumala, *El Shaddai*. Jes 10:21 antaa Jehovalle saman nimen, "väkevä Jumala", kuin Jes 9:5 Jeesukselle. Mielenkiintoista onkin tutkia, kerrotaanko Raamatussa todella kahdesta eri "Väkevästä Jumalasta"? Ja voiko jonkun nimi olla "Jumala", jos hän ei ole Jumala? Ks. myös kommentit nimestä "El Shaddai" osassa "Kolminaisuus". Jos Jeesuksella on kaikki valta (Matt 28:18), eikö hän silloin ole kaikkivaltias? Se, että valta on hänelle annettu, ei tee tyhjäksi sitä, että hän on kaikkivaltias.

Osoittaako Matteuksen 1:23, että Jeesus oli maan päällä ollessaan Jumala?

(s. 92)

- Immanuel; el-liite "...ja tälle on annettava nimi Immanuel, mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme". On totta, että heprealaisiin nimiin usein liittyy Jumalaa tarkoittavia el-johdannaisia, eikä se tee nimen omistajasta Jumalaa. Jes 7:14 ennustaa saman tapahtuman, missä neitsyt antaa lapselle tämän nimen, ja hepreankielinen alkuteksti ilmoittaa nämä nimet erikseen: "Immanu El", jolloin ei enää puhuta mistä tahansa nimestä, vaan merkitys muuttuu korostamaan nimenomaan Jumalan persoonan läsnäoloa: "Meidän kanssamme on Jumala".
- Neitseestä- Immanuel-nimi kätkee tässä erityisen sanoman. Tämän nimen enkeli ilmoitti

syntyminen nimenomaan Marialle, joka neitsyenä oli synnyttävä lihaan syntyvän Jumalan Pojan. Jeesuksen neitseestä syntyminen on todiste hänen iankaikkisesta, jumalallisesta alkuperästään (Vrt Miika 5:1). Jeesuksesta ei tullut Jumalan Poika sentähden, että Hän syntyi neitseestä, vaan koska Hän on Jumalan Poika, Hänen täytyi syntyä neitseestä. Neitseestä syntymisen kautta Jeesuksessa Kristuksessa yhdistyvät sekä jumaluus että ihmisyys. Jeesuksen synnittömyys oli seurausta tämänkaltaisesta syntymästä. Aadamin sukulaisuuden vuoksi kaikki ihmiset ovat tulleet syntyisiksi. Jeesuskin syntyi lihaan, mutta ei lihasta, vaan Pyhästä Hengestä. Jeesuksen synnittömyys oli ehdoton välttämättömyys ihmiskunnan syntien sovittamiseksi. Tämän ongelman jumalallinen ratkaisu oli neitsyestä syntyminen. Ennustaessaan tämän Jumala-ihmisen syntymästä enkeli nimittikin häntä "pyhäksi" (Luuk 1:35). Kenestä muusta kuin Jumalasta olisi voitu sanoa näin?

Mitä Johanneksen 5:18 tarkoittaa?

(s. 92)

Jumalan vertainen Tekikö Jeesus tässä itsensä Jumalan vertaiseksi? *Kirjassa perustellaan, että Jeesus ei itse tehnyt itseään Jumalan vertaiseksi, vaan se oli epäuskoisten juutalaisten järkeilyä.* Mutta Jeesus tunsu kyllä rabbien opetukset, Talmudin ym kirjoitusten pykälät, joissa "Jumalan Pojaksi" itseään kutsuva "tekee itsensä Jumalaksi". Hän ei kutsunut itseään Jumalan Pojaksi vahingossa, vaan tarkoitti sillä olevansa Jumala.

Muita esimerkkejä Useissa yhteyksissä Jeesus myös tekee itsensä tasavertaiseksi Isän kanssa. Esim. Joh 14:10,11: "Etkö usko, että minä olen Isässä ja Isä on minussa...ja Isä, joka minussa asuu, tekee teot, jotka ovat hänen..." tai Joh 5:21-24: "Sillä niinkuin Isä herättää kuolleita ja tekee eläviksi, niin myös Poika tekee eläviksi, ketkä hän tahtoo. Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niinkuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt." Tämän mukaan Isälle on tärkeitä, että Poikaa pidetään yhdenvertaisena hänen kanssaan. Jeesus ei näytä olevan tässä vähempiarvoinen. Se, että näillä Jumalan kahdella eri persoonalla on erilaisia tehtäviä, ei tee tyhjäksi sitä, etteivätkö he molemmat olisi Jumaluuden persoonia. Jeesus sanoo: "Minä ja Isä olemme yhtä". (Joh 10:30) Ks. myös kommentit "Kolminaisuudesta" s.168-169.

Todistaako se, että Jeesusta palvotaan, hänen olevan Jumala?

(s. 93)

Matt 4:10 Matteuksen 4:10:ssa Jeesus sanoi: "Herraa, sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman." Tämä oli lainaus 5 Moos 6:13:sta, jossa esiintyy Jumalan persoonanimi Jahve. Usein Raamatussa kerrotaan ihmisten osoittaneen tällaista palvontaa Jeesusta kohtaan, myös muissa kohdin kuin sivun 93 esimerkit (*Heb 1:6; Matt 14:30*) kertovat, ja Jeesus aina hyväksyi tämän.

tietoista palvontaa Esim. Joh 9:38: "Niin hän (näkönsä saanut mies) sanoi: "Herra, minä uskon; ja hän kumartaen rukoili häntä." Jeesus ei estänyt miestä näin tekemästä. Jeesusta tultiin tietoisesti kumartamaan jo hänen ollessaan lapsi (Matt 2:2,11). Ks. myös Luuk 24:52. Myös Tuomaan sanat Jeesukselle: "Minun Herrani ja minun Jumalani" (Joh 20:28) osoittavat tietoista palvontaa häntä kohtaan Jumalana.

Muita Raamatun kohtia, joissa Jeesuksen sanotaan olevan Jumala

2 Joh 9 "Kuka...ei pysy Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa; joka siinä opissa pysyy, hänellä on sekä Isä että Poika" (2 Joh 9). Tästä voidaan vetää se johtopäätös, että Jumala = Isä + Poika!

Heb 1:8,10 Jumala sanoo Pojasta: "Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti...ja sinä, Herra, olet alussa maan perustanut..." (Heb 1:8,10; Ps 45:7). Jumala itse kutsuu tässä Poikaa Jumalaksi ja Herraksi. Sama ajatus on selkeästi molemmissa alkukielissä.

1 Tim 3:16 1 Tim 3:16 puhuu Jumalasta, joka on ilmestynyt lihassa. Esim. englantilainen The Amplified Bible kääntää jakeen näin: "Tunnustetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Jumala, joka on ilmestynyt lihassa...". Tästä "jumalisuuden salaisuudesta"

	puhuu myös Room 16:25,26; Ef 1:9,10 (huom! "tehdä itsessään" eli Jumalassa); Ef 3:3- ; 5:32; Kol 2:2 jne.
Room 9:5	"Kristus...hän joka on yli kaiken, Jumala". Edellä Paavali oli kertonut Kristuksen lihan puolesta olevan israelilaisista, minkä luonnolliseksi jatkoksi hän antaa selkeän ilmoituksen myös hänen jumaluudestaan. Kukaan ei saanut jäädä epävarmaksi kummastakaan totuudesta.
2 Kor 5:19	"Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa". Tehtävään kelpasi vain Jumala.
Jes 45:15	"Totisesti sinä olet salattu Jumala, sinä Israelin Jumala, sinä Vapahtaja." (Heprean tekstissä lukee tietysti Vapahtajan kohdalla "Jeshua" eli Jeesus.)
Kol 2:9	"Hänessä (Kristuksessa) asuu jumalisuuden koko täyteys ruumiillisesti"
Joh 1:18	The Amplified Bible kääntää jakeen: "Ainokainen Jumala, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut"

Miksi on tärkeää tietää, onko Jeesus Jumala vai ei?

Jos Jeesus ei ole Jumala (Jehovan todistajien opetus:)

<i>kohtalo</i>	<i>Jeesuksen maksamat "lunnaat" takaavat ainoastaan sen, että jotkut "vanhurskaat ja väärät", ne, jotka Jumala jostain meille tuntemattomasta syystä on valinnut siihen kohtaloon, saavat ylösnousemuksen tuhatvuotiseen valtakuntaan.</i>
<i>täydellisyys</i>	<i>Tuhatvuotisessa valtakunnassa ihmisen on pyrittävä saavuttamaan inhimillinen täydellisyys ja synnittömyys omin ansioin, päästäkseen ikuisen elämään.</i>
<i>epävarmuus</i>	<i>Kukaan ei voi olla varma pelastumisestaan.</i>

Jos Jeesus on Jumala:

<i>kaikki ostettu</i>	Jeesus on ottanut pois maailman synnin; lunastanut jokaisen ihmisen, Aadamista lähtien, takaisin elämään eli Jumalan yhteyteen. Ihminen ei olisi voinut maailmaa sovittaa, koska kaikki ihmiset ovat Aadamin sukulaisuuden perusteella tulleet syntyisiksi; siihen tarvittiin Jumalan oma, puhdas veri. Jumala on omalla verellään ostanut itselleen kaikki ihmiset (Ap 20:28; Ilm 5:9,10).
<i>täydellisyys Kristuksessa</i>	Jeesus Kristus on "yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään" (Heb 10:14). Kukaan ihminen ei voi saavuttaa täydellisyyttä omin ponnistuksin (yksikään ihminen ei pääsisi ikuisesta elämästä nauttimaan), mutta Jumala näkee vajavaiset ihmiset Kristuksen täydellisen olemuksen läpi, täydellisinä. Sen tähden Jeesus "myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat" (Heb 7:25; 5:9). Ikuisen elämän lupaus on tarkoitettu kaikille, jotka tahtovat tulla Kristukseen.
<i>pelastusvarmuus</i>	Kristuksessa olevat voivat olla varmoja pelastumisestaan. Ks. pääaihetta "Taivas".

Kommentteja "KOLMINAISUUS" -otsikon alla esiintyviin tulkintoihin

(s. 163-185)

Opettaako Raamattu, että "Pyhä Henki" on persoona?

(s. 165,166)

- maskuliini-
muotokuitenkin *Pyhän Hengen todistellaan olevan vain Jumalan persoonaton voima, ei persoona. Jeesus käytti hänestä nimenomaan maskuliinimuotoja ("parakletos", "ekeinos"). Jeesus sanoi mm. että hän opettaa; hän näyttää; hän julistaa; hän on minut kirkastava... (Johanneksen luvut 14 ja 16)*
- apostolit *Myös apostolit puhuivat hänestä persoonana: "Pyhä Henki on puhunut" (Ap 1:16); "koetit pettää Pyhää Henkeä" (Ap 5:3); "vastustatte Pyhää Henkeä" (Ap 7:51); "Pyhän Hengen lähettäminä menivät..." (Ap 13:4); "Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi..." (Ap 15:28); "Pyhä Henki on pannut teidät kaitsijoiksi" (Ap 20:28) jne.*
- itsenäisyys *Hengellä oli myös oma tahto: " Tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin tahtoo."(1 Kor 12:11) Näin ei voisi sanoa persoonattomasta voimasta. Henki toimii täysin itsenäisesti myös ollessaan "toinen Puolustaja" (Joh 14:16).*
- personoiminen *Tätä ei voida verrata myöskään viisauden, synnin, kuoleman jne personoimiseen; Hengestä puhutaan persoonana pääsääntöisesti, ei vain satunnaisesti! Sivulla 165 sanotaan myös, että Henki ei voi olla persoona, koska ihmiset "kastetaan" sillä. Mutta onhan Jeesus Kristuskin persoona ja sanotaan: "...olette Kristukseen kastetut" (Room 6:3).*

Opettaako Raamattu, että kaikki, joiden sanotaan olevan kolminaisuuden osia, ovat ikuisia, että yhdelläkään ei ole alkua?

(s.166-168)

- esikoinen
vanhin iältään? *Sivulla 166 kysytään:"Missä mielessä Jeesus Kristus on ´esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa´?" Vastauksena tähän halutaan osoittaa, että Jeesus olisi ainoastaan vanhin Jehovan poikien perheessä. Tähän voidaan kuitenkin lukea esim. Psalmista 89:7,8: "...kuka Jumalan poikain joukossa on niinkuin Herra? Hän on Jumala..." Jeesus, josta käytetään nimeä "Herra", luettiin tässä Jumalan poikain joukkoon, mutta kukaan siinä joukossa ei ole hänen vertaisensa, sillä hän on Jumala. Myös esim. Heb 1:4-14 antaa Jeesukselle aivan erilaisen aseman verrattuna enkeleihin, tai mihinkään muuhun.*
- esikoinen, *Jeesus on esikoinen monessa mielessä "...että hän olisi kaikessa ensimmäinen" (Kol luotujen 1:18). Hän oli ylönousemuksen esikoinen (Ap 26:23; 1 Kor 15:20,23) ja esikoinen ennen esikoiset kaikkea luomakuntaa (Kol 1:15). Jaak 1:18 antaa vastauksen siihen, kuka/ketkä ovat luotujen esikoiset: "hän synnytti meidät totuuden sanalla ollaksemme hänen luotujensa esikoiset." Tämän mukaan Jeesus ei voi olla luotu, koska muutenhan hän olisi ollut luotujen esikoinen. Nyt tämä luotujen esikoisuus annetaankin Jeesukseen uskoville, joista Jaakob kirjoittaa. Jeesus oli siis esikoinen ennen mitään, mikä oli luotu.*
- Onko Jeesus
luotu? *Sivulla 167 esitetäänkin jatkokysymys, suljetaanko Jeesus niiden ulkopuolelle, jotka on luotu. Kirjan perustelut tässä vaikuttavat melko kevyiltä. Jeesuksen ei voida osoittaa olevan luotu sillä perusteella, että Kol 1:16: "Hänessä luotiin kaikki" käännetään UM-käännökseen lisäämällä sinne "muu"-sana. Silloin ei olla enää sopusoinnussa Jumalan ilmoituksen kanssa. Sen sijaan sille, että Jeesus ei ole luotu, löytyy Raamatusta vahvat perusteet.*
- Snl 8:22-31 *Esimerkkinä edellisten lisäksi mm. Snl 8:22-31, mistä löytyy maailman luomiskertomus Jeesuksen itsensä kertomana (lainauksia K. O. Syvännön "Vanhan testamentin käänös-
virheistä"):*
- jae 22 *Vanhan suomalaisen käännöksen (Biblia) mukaan: "Minä olen ollut Herran oma hänen teidensä alussa: ennenkuin mitään tehty oli, olin minä." Kirkkoraamattuun tämä on käännetty virheellisesti: "Herra loi minut töittäensä esikoiseksi, ensimmäiseksi teoistaan, ennen aikojen alkua." Heparalaisessa alkutekstissä ei ole luoda-sanaa lainkaan. Englantilainen King James kääntää tämän alkutekstin mukaisesti: "The Lord possessed me in the beginning". Oikea suomenkielinen käännös kuuluu:"Herra omisti minut jo aikojen alusta lähtien."*

jae 23-25 (oikea käännös): "Iankaikkisuudesta minä olen asetettu olemaan, ennen kuin maata olikaan." Vanha suomalainen käännöskin sanoo loppuosan: "Alussa ennenkuin maa oli.." Jae 25: "...synnyin minä". Raamatusta ei löydy mitään mainintaa Jeesuksen luomisesta, sen sijaan syntymisestä puhutaan useissa kohdissa: Ps 2:7;

(El Shaddai) Ap 13:33; Heb 1:5 ja 5:5 lainaavat Isä Jumalan sanoja: "Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin". Kaikkivaltias Jumala synnytti Pojan itsestään, omasta olemuksestaan. Mielenkiintoinen yksityiskohta on sekin, että "Kaikkivaltias Jumala", jonka käännämme suomeksi heprealaisesta nimestä "El Shaddai", merkitsee alkukielessä sananmukaisesti käännettynä "Jumalaa, jolla on äidin rinnat". "Kaikkivaltias" ei ole heprean tuntijoiden mukaan oikea eikä onnistunut käännös, vaan oikeampi olisi "Kaikkiriittävä". Jumala siis synnytti Pojan itsestään, jolloin Poika on osa hänen iankaikkista itseään ja olemustaan, tavallaan Jumalan "osa". Vasta myöhemmin alkoi luomistyö, jossa heitä molempia tarvittiin.

jae 30: Suomalaiseen käännökseen on jostain syystä otettu sana "hoidokki", joka antaa aivan väärän kuvan Jeesuksen olemuksesta ja tehtävästä. Heprean sana "amon" tarkoittaa maailmankaikkeuden arkkitehtiä. Englantilainen Rotherhamin käännös sanoo tämän jakeen: "Then became I beside him a firm and sure worker", eli suomeksi: "Silloin minä hänen rinnallansa olin varma ja vahva työtoveri".

ainokainen Jeesuksesta sanotaan myös, että hän on Jumalan "ainokainen Poika" (kreik."monogenes"= ainoa laatuaan), mikä myös viittaa erilaiseen alkuperään kuin luoduilla on (Joh 1:14,18; 3:16,18; 1 Joh 4:9). Syntymänsä perusteella hän on myös perillinen perillinen (Heb 1:2) ja hänen "perimänsä nimi on jalompi" kuin enkeleiden (jae 4). Perintöön on oikeus vain syntymän perusteella, ei luomisen perusteella. Tähän samaan perintöön on oikeus myös Jeesuksen seuraajilla uudestisyntymisen kautta (Room 8:17; Gal 4:7; Tiit 3:4-7; Joh 3:3-18).

Miika 5:1 *Sivuilla 167-168 esitetään erilaisia käännösvaihtoehtoja Miika 5:1:n profetialle Jeesuksen alkuperästä: "...jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista". Kirjassa todistellaan, että tämä jae ei todista, ettei Jeesuksella olisi ollut alkua - mutta se ei*
 Ilm 3:14 *todista myöskään, että hänellä on alkua. Viittaus Ilm 3:14 sanoihin "Jumalan luomakunnan alku" ei myöskään todista, että mainittu persoona on luomus, vaan että luomakunta on saanut alkunsa hänen kauttaan.*

iankaikkinen Sen sijaan mielenkiintoisen nimen antaa Jeesukselle Jesajan 9:5: "Iankaikkinen Isä". Kristusta verrataan Heb 7:1-3:ssa myös Melkisedekiin, jolla "ei ole isää, ei äitiä, ei sukua, ei päivien alkua eikä elämän loppua". Jumalan Pojalla ei siis ole päivien alkua. Yhteenvetona onkin todettava, että Raamattu osoittaa selkeästi Jeesuksen olevan ikuinen.

iankaikkinen Otsikosta huolimatta kirjassa ei jostain syystä käsitellä lainkaan Pyhän Hengen Henki iankaikkisuutta. Heb 9:14 todistaa myös Hengen iankaikkisuudesta: "...Kristuksen veri, hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle."

Opettaako Raamattu, että kukaan niistä, joiden sanotaan kuuluvan kolminaisuuteen, ei ole suurempi eikä vähäisempi kuin toinen, että kaikki ovat yhdenvertaisia ja kaikkivaltiaita?

(s. 168,169)

Sivujen 168 ja 169 esimerkeissä pohditaan Isän, Pojan ja Pyhän Hengen yhdenvertaisuutta. Se, että nämä eri persoonat yhdessä muodostaisivat Jumaluuden, ei tarkoita sitä, että persoonien olisi oltava kaikessa samanlaiset tai -arvoiset. He voivat aivan hyvin olla eri persoonina toisistaan poikkeavia, esimerkiksi tehtävänsä suhteen, kuten ovatkin ja kuten s. 168 ja 169 esimerkeistä (Mark 13:32; Matt 20:20-23; 12:31,32; Joh 14:28; 1 Kor 11:3; 15:27,28) käy ilmi. Silti nämä kaikki kolme persoonaa ovat yhdessä toistensa kanssa yhtä ikuisia ja yhtä suuria, "että Jumala olisi kaikki kaikissa".

Jumala kaikki kaikissa

Sivulla 169 viitataan juuri tähän 1 Kor 15:27,28:n kohtaan. Kun ymmärrämme oikein Jumalan kolminaisuuden, meidän on helppo ymmärtää myös tämä: Jumala on alistanut kaiken Jeesuksen jalkojen alle. Kun kaikki on alistettu Pojan valtaan, silloin Poikakin alistetaan jälleen Jumalan valtaan, että "Jumala olisi kaikki kaikissa"; että Isä, Poika ja Pyhä Henki olisivat kaikki toisissaan (Isä Pojassa ja Hengessä, Poika Isässä ja Hengessä, Henki Isässä ja Pojassa). Tällaisia esimerkkejä on Raamattu tulvillaan.

eri tehtäviä

Heillä on selvä tehtävienjako, kuten *sivulla 168 mainitaan*: "*Isä on pidättänyt itselleen joitakin etuoikeuksia*". Samalla tavalla voidaan joissakin tapauksissa sanoa myös Pojasta, esim. tuomio on annettu Pojalle: "Sillä niinkuin Isä herättää kuolleita ja tekee eläviksi, niin myös Poika tekee eläviksi, ketkä hän tahtoo. Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niinkuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt" (Joh 5:21,24). Isälle on tärkeää, että Jeesusta pidetään yhdenvertaisena hänen kanssaan. Jeesus sanoo myös Isän antaneen kaiken hänen valtaansa. Jeesuksen vallassa oli myös päättää, kuka sai tuntea Isän: "...eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa"(Matt 11:27).

ykseys

Joh 16:13-15 ilmoittaa Jeesuksen sanat: "... Hän (totuuden Henki) on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun; sentähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani..." Joh 17:10:ssa Jeesus sanoo Isälle: "...kaikki minun omani ovat sinun, ja sinun omasi ovat minun". Jeesus sanoi myös: "Etkö usko, että minä olen Isässä ja että Isä on minussa?..Isä, joka minussa asuu..."(Joh 14:10). Raamatussa käy selkeästi ilmi Isän ja Pojan ykseys. Siksi sivujen 168 ja 169 sinänsä hyvät esimerkit tuntuvat antavan yksipuolisen kuvan Jumaluudesta.

eri persoonia tarvitaan

Kirjan esimerkit eivät ole mitenkään ristiriidassa sen kanssa, että Jumala on yksi Jumala, joka koostuu eri persoonista. Jumalan persoonien olemassaolo on koko jumalallisen olemuksen suuri rikkaus. Jos olisi vain yksi persoona, minkä kautta maailma olisi luotu? - Siihen tarvittiin toinen jumalolento, yhtä täydellistä alkuperää oleva persoona, jossa luomistyö pysyisi voimassa. Myöskään maailman lunastus takaisin Jumalalle ei olisi ollut mahdollista minkään luodun välityksellä, siihenkin tarvittiin Jumalaa itseänsä. Ja kuinka me ihmiset tänäänkään saisimme tietää tästä suuresta pelastuksesta, ellei Jumala itse sitä kirkastaisi oman Henkensä välityksellä, joka on maailmaan lähetetty Kristusta kirkastamaan, synnyttämään meidät Jumalan lapsiksi, antamaan viisauden ja ilmestyksen Hengen Jumalan tuntemisessa jne. Meillä ei olisi mahdollisuutta omistaa näitä lupauksia ilman Kristuksen Hengen vaikutusta meissä. "Jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa"(Room 8:9). "Ei kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki. Mutta me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut"(1 Kor 2:11).

Ks. myös Joh 7:39; 14:17,26; 15:26; 16:13; Room 7:6; 5:5;8:9,11,14,16; 1 Kor 6:19; 2 Kor 1:22; Gal 4:6 ja Ef 1:17; 2:22.

Kaikkivaltias

Sivulla 169 otetaan esille Jumalan kaikkivaltiutta ilmaisevat nimet "Shaddai" (hepr) ja "Pantokra" (kreik), joita molempia sanotaan käytettävän toistuvasti Jehovahasta, Isästä, (mutta kirjan mukaan ei Pojasta). Lukuisissa Raamatun kohdissa sanotaan myös Jeesuksella olevan kaikki valta. Esim. "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä" (Matt 28:18). Ks. myös Dan 7:14; Matt 11:27; Luuk 10:22; Joh 3:35; 13:3; 17:2; Ef 1:20-22; Heb 1:2; 2:8; 1Piet 3:22 ja Ilm 17:14. Henkilö, jolla on kaikki valta, on varmasti myös kaikkivaltias, tosin "El Shaddain" (=Jumala, jolla on äidin rinnat) merkitys

oikeammin käännettynä on "Kaikkiriittävä". Myös tämä nimi kuvaa Kristusta: niinkuin äidin rinta pienelle lapselle on kaikki kaikessa, niin myös Kristuksessa meidän kaikki tarpeemme tyydytetään: "Mutta minun Jumalani on rikkautensa mukaan täyttävä kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessa, Kristuksessa Jeesuksessa" (Fil 4:19). On myös huomioitava ne lukuisat Raamatun kohdat, joissa Jehova (ja Kaikkivaltias) osoittautuikin Jeesukseksi Kristukseksi. Ks. pääaihetta "Jehova".

Kirjoitusjärjestys Se, että Isä ja Poika ja Pyhä Henki mainitaan yleensä tässä järjestyksessä, heijastaa näiden eri persoonien ilmestymisjärjestystä ihmiskunnan historiassa.

Opettaako Raamattu, että jokainen niistä, joiden sanotaan olevan kolminaisuuden osia, on Jumala?
(s.169,170)

Isä ja Poika *Sivulla 170 otetaan esille 1 Kor 8:5,6: "...on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, Isä, josta kaikki on ja johon olemme luodut, ja yksi Herra, Jeesus Kristus, jonka kautta kaikki on..."* Jos halutaan tulkita kirjaimellisesti, että aina "Jumalasta" puhuttaessa tarkoitetaan Isää, on meidän tulkittava myös, että aina "Herrasta" puhuttaessa tarkoitetaan Jeesusta. Isä Jumalaa ei tällaisen tulkinnan mukaan voitaisi kutsua nimellä "Herra", vaan se kuuluisi myös Vanhassa testamentissa Jeesukselle. Valitettavasti kreikankielessä ei ole mahdollisuutta käyttää Jumalasta niin kuvaavia nimiä, kuin hepreassa on. On vaikea sanoa, mitä hepreankielistä Jumalan nimeä Paavali tässä Isästä olisi käyttänyt. Kyseistä kohtaa emme kuitenkaan voi tulkita niin, että Jeesus ei olisi Jumala, koska olihan yksi Jeesuksenkin nimistä "lankaikkinen isä"(Jes 9:5). Jeesuksen jumaluudesta lisää pääaiheessa "Jeesus Kristus".

Pyhä Henki Otsikosta huolimatta ei tässä yhteydessä ole otettu esimerkkejä Hengen Jumaluudesta. Raamattu kuitenkin osoittaa, että Pyhä Henki on Jumala: "Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla Hengessä ja totuudessa" (Joh 4:24). "Ananias, miksi on saatana täyttänyt sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä?...Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle" (Ap 5:3-4).

Pyhän Hengen ja Jahven ykseys Pyhän Hengen ja Jumalan ykseydelle saamme vahvistuksen vertaamalla keskenään Ap 28:25-27 ja Jes 6:8-10. Tästä käy ilmi, että Jesajan kuvaaman Jahven (alkukielellä tässä "Jahve Sebaot") sanat olivat tarkalleen samat, jotka Paavali myöhemmin ilmoittaa Pyhän Hengen sanomiksi. Jakeessa 8 Jahve sanoo: "...kuka menee meidän puolestamme?"; siis Jahve puhuu itsestään jälleen monikossa. Samankaltainen vertailukohde Jahven ja Pyhän Hengen ykseydestä on Jer 31:33 ja Heb 10:15,16.

Raamatunkohtia, joissa Jehovalle kuuluva arvonimi sovelletaan Jeesukseen Kristukseen tai joissa sitä väitetään sovellettavan Jeesukseen
(s. 171- 173)

- *Alfa ja Omega eli A ja O* (ensimmäinen ja viimeinen):

Jeesus Jes 44:6,8 ilmoittaa Herran, Israelin Kuninkaan, sen Lunastajan, Herran Sebaotin sanat:"Minä olen ensimmäinen ja viimeinen; paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa... Onko muuta Jumalaa kuin minä..., ei muuta pelastuskalliota." Kun verrataan tätä Ilmestyksen kohtiin, käy ilmi, että "ensimmäinen ja viimeinen" on Jeesus: Ilm 1:13-18:n "ensimmäinen ja viimeinen" oli "Ihmisen Pojan muotoinen". Ilm 2:8:n "ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään" täytyy olla Jeesus, koska Isä Jumalan ei koskaan sanota kuolleen ja vironneen elämään. Ilm 22:13:n "A ja O, ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu" osoittautuu myös Jeesukseksi, jakeissa 12 ("Minä tulen pian ja minun palkkani on minun kanssani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan") ja 16, jossa hän sanoo selvästi:"Minä, Jeesus..."

Jeesuksen pojat *Sivun 171 kohdat 1-5* eivät käsittele näitä Ilmestyksen selkeitä viittauksia Jeesukseen, vaan yritetään kiinnittää huomio epäolennaisiin seikkoihin, kuten "apostoli"-ilmauksen soveltamiseen tai siihen, *voidaanko uskovia kutsua Jeesuksen pojiksi* (Ilm 21:6,7). Kyllähän Jeesus evankeliumeissa puhuttelee ihmisiä: "tyttäreni" (Matt 9:22), "poikani" (Matt 9:2) ja sanoo myös: "lapset, jotka Jumala on minulle antanut!" (Joh 10:27,28; Joh 17:6; Heb 2:13). Myös Kol 1:18 sanoo, että Kristus on kaikessa ensimmäinen. On myös huomattava ne

lukuisat muutkin kohdat, joissa Jehova ja Israelin Lunastaja osoittautuu Jeesukseksi (Ks. pääaihetta "Jehova"). Mitkään todisteet eivät siis viittaa siihen *johtopäätökseen, että arvonimi "Alfa ja Omega" tai "ensimmäinen ja viimeinen" ei soveltuisi Poikaan, Jeesukseen.* Päinvastoin.

• *Pelastaja ja Jumala (s. 172)*

- Jes 9:5 Näiden arvonimien tutkistelu tässä ei myöskään tee tyhjäksi sitä, etteikö Jeesus voinut olla Jehova. Jälleen kirjassa *myönnetään, että Jeesusta sanotaan Jumalaksi ("Väkevä Jumala")*. Myös muut Jes 9:5:ssa mainitut nimet korostavat Jeesuksen jumaluutta: Ihmeellinen, Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Sankari, lankaikkinen isä, Rauhanruhtinas (heprean alkutekstissä nämä nimet kirjoitetaan näin erikseen).
- Kaikkivaltias Mutta tässä, niinkuin useissa aikaisemmissakin yhteyksissä, kirjan ainoaksi lopulliseksi perusteeksi vedetään se, että *Jeesusta ei koskaan sanota kaikkivaltiaaksi*. Vaikka Jeesusta ei suoranaisesti sanottaisikaan kaikkivaltiaaksi, tekeekö se tyhjäksi sen, että hän on Jumala? Monissa yhteyksissä tosin käy esille, että Jeesus on Jehova ja kaikkivaltias, ja on huomattava, että "El Shaddain" tarkempi käänös "Kaikkiriittävä" kuvaa myös Jeesusta.

Raamatun heprealaisten kirjoitusten kohtia, jotka selvästi soveltuvat Jehovaan ja jotka henkeytetyt raamatunkirjoittajat sovelsivat Jeesukseen Kristukseen
(s.173)

- luomistyö *Sivulla 173 vertaillaan keskenään jakeita Joh 1:23 ja Jes 40:3, joissa puhutaan samasta asiasta. Samoin verrataan keskenään myös jakeita Heb 1:10-12 ja Ps 102.* Kirjan perustelut eivät tee tyhjäksi sitä, etteikö *Jeesus olisi edustanut Isäänsä*, mutta samalla ollut Jumala, ja etteikö myös *luomistyö olisi suoritettu Pojan välityksellä*, joka myös oli Jumala. 1 Moos 1:26 nimenomaan vahvistaa Jumalan monipersonaisuuden luomistyössä: "Jumala sanoi: Tehdäämme ihminen kuvaksemme..." (Jos Jumalassa olisi ollut vain yksi persoona ja hän olisi sanonut tämän esim. enkeleille, hän olisi käyttänyt muotoa "kuvakseni".) Olisivatko *"henkeytetyt Raamatun kirjoittajat"* aina uudelleen ja uudelleen erehtyneet kutsuessaan Jeesusta Jumalaksi tai Jehovaksi? Emmekö voisi hyväksyä sen Jumalan ilmoituksena, varsinkin kun se ilmenee Raamatussa näin usein ja toistuvasti eri yhteyksissä.

Raamatunkohtia, jotka mainitsevat yhdessä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen
(s.173,174)

- Matt 28:18 *Esimerkkinä mainitaan Jeesuksen kastekäsky: "...kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen" (Matt 28:18).* Sivulla 173 siteeratun tietokirjalainauksen mukaan *tämä kohta "ei sinänsä ratkaisevasti todista näiden kolmen persoonallisuutta, tasa-arvoisuutta tai jumalallisuutta"; muutkin vastaavat Raamatun kohdat kirjan mukaan ovat itsessään riittämättömiä todistamaan kolminaisuutta.* Kun tutkimme tarkemmin kyseistä jaetta, kreikankielinen ilmaus, joka on käännetty "nimeen", on "eis to onoma"; sana "nimi" on yksikkömuodossa. Jos Jeesus olisi käskenyt kastaa Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimiin, täytyisi puhua monijumalaisuudesta, mutta sanamuoto "nimeen" korostaa, että näillä kolmella on yhteinen nimi, ne ovat keskenään samanarvoiset ja yksi. Edellä on jo käyty läpi Pojan ja Hengen iankaikkisuutta ja Jumaluutta ilmaisevia Raamatun kohtia.
- Isän ja Pojan Henki Raamattu ilmoittaa, että Pyhä Henki on sekä Isän että Pojan Henki: Henki on Jumalan Henki (1 Kor 2:14); Herran Henki (Ap 5:9); Pojan Henki (Gal 4:6); Jeesuksen Kristuksen Henki (Fil 1:19)... Henki on kuitenkin sama (1 Kor 12:4).

Raamatun heprealaisten kirjoitusten kohtia, joissa Jumalaan sovelletaan substantiivien monikkomuotoa
(s.174)

- 5 Moos 6:4 *Tässä viitataan Vanhan Testamentin heprealaisiin kirjoituksiin, joissa "Jumala" on ilmaistu monikkumuotoisena ilmaisuna ja sanotaan, että monikolla ilmaistaan näissä ainoastaan Jumalan majesteettisuutta tai ylhäisyyttä.* 5 Moos 6:4 kuuluu hepreaksi näin: "Sema Israel, Adonai Elohenu, Adonai Ahad". "Elohenu" on tämä Jumalaa

tarkoittavan sanan monikko, jossa on myös ensimmäisen persoonan omistusliite. Jumalan ykseyttä ilmaisee sana "ahad", joka hepreassa tarkoittaa kollektiivista ykseyttä kuten rypäleterttua, jossa on monta rypälettä, mutta joka kuitenkin on yksi terttu. Ehdoton yksikkömuoto olisi "jahid", mutta sitä ei Raamattu koskaan käytä Jumalasta. Tämä jae: "Kuule Israel, Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi" on siis voimakas vahvistus Jumalan moninaisuudesta. Ilmestys puhuu Jumalan seitsemästä hengestä, jotka on lähetetty maailmaan, minkä perusteella tulisi puhua vähintään seitsenyhteisestä Jumalasta...

1 Moos 1:26 Jumala ilmaistaan Raamatussa usein monikkomuotoisena, esim. 1 Moos 1:26:ssa: "Ja Jumala sanoi: Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme..." Jumalan ykseyttä ilmaisevat sanat: "Jumala sanoi", ja monikkomuotoa lause: "tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme". Jos Jumala olisi puhunut luomilleen enkeleille, hänen olisi täytynyt sanoa: "Tehkäämme ihminen minun kuvakseni..."

muita kohtia Myös monet muut kohdat ilmaisevat samalla tavalla Jumalaan kuuluvan enemmän kuin yhden persoonan: "Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: ...kuka menee meidän puolestamme" (Jes 6:8); "Ja Herra sanoi:...astukaamme alas ja sekoittakaamme siellä heidän kielensä...ja niin Herra hajotti..." (1 Moos 11:5,7,8)

Raamatunkohtia joista voisi tulla useampaan kuin yhteen johtopäätökseen sen mukaan, mitä raamatunkäännöstä käyttää

(s.175-183)

- Joh 1:1,2 Tätä kohtaa on käsitelty jo aiemminkin (artikkelit ym) Jeesuksen Jumaluutta tutkittaessa. Tässä kysytään jälleen "Voiko joku olla jonkun tykönä ja samalla olla itse tuo persoona?" Se olisikin mahdotonta, ellei Jumala olisi yksi ja kaksi yhtä aikaa. Muut tulkinnat väärentävät Jumalan ilmoituksen. Ks. pääaihetta "Jeesus Kristus".

- Joh 8:58 ("Minä olen")

Kyseinen jae käännetään kirkkoraamatussa, UM-käännöksessä ym: "Ennen kuin Abraham syntyi, olen minä ollut" (alkukielessä: "...minä olen"). Saman luvun jakeet 24-28 käsittelevät samaa Jumalan nimeä. Jeesus sanoo: "Ellette usko minua siksi, joka minä olen, niin kuolette synteihinne... Minä olen se, joka minä olen..." (alkukieli: "minä olen"). Kuulijoiden ei ollut vaikea uskoa Jeesuksen olemassaoloon, mutta siihen, että Jeesus olisi ollut "Minä olen" eli Jahve, he eivät halunneet uskoa. Tämä olisi ollut kuitenkin välttämätöntä syntien anteeksisaamiseksi, koska jo Mooses osoitti, että Jahve on Herra, joka "kantaa synnit" (Ks. "Mitä Mooses kirjoitti Jeesuksesta?").

"minun nimessäni" Jeesus viittaa tähän nimeensä myös esim. Mark 13:6:ssa: "Monta tulee minun nimessäni sanoen: "Minä se olen" ja he eksyttävät monta." Tässä Jeesus selvästi ilmoittaa, että "Minä Olen" on hänen nimensä. Tätä nimeään Jeesus käytti myös esim. Joh 18:5-8:ssa, jolloin sen kuulijat peräytyivät ja kaatuivat maahan (jake 6). Tämäkin osoittaa sen, että kysymys ei ollut mistä tahansa sanoista, vaan juutalaiset tiesivät sanojen sisällön.

Mooses ja olen" Samaa nimeä käytti Jumala vastatessaan Mooseksen kysymykseen Jumalan nimestä: "Minä Jumala vastasi Moosekselle: "Minä olen se, joka minä olen...Sano israelilaisille: "Minä olen" lähetti minut teidän luoksenne" (2 Moos 3:14). Ensimmäisen kerran Jumala varsinaisesti esitteli tämän nimensä ihmisille (Moosekselle) 2 Moos 6:2-3:ssa: "Olen ilmestynyt...Jumalana Kaikkivaltiaana (El Shaddai), mutta nimelläni "Herra" (JHVH, Jahve) en ole tehnyt itseäni teille tunnetuksi." Tämä sama "Herra" oli tosin ilmaistu hänelle jo aiemmin palavasta pensaasta.

Jahve-nimen sisältö Sanasta "Jahve" voidaan hepreassa muodostaa Jumalan läsnäoloa korostavat lauseet: Minä olen, minä olen ollut ja minä olen oleva. (Tämä "Jahve" esiintyy VT:ssa n. 6700 kertaa.) Nimenä tämä ilmaus on aika erikoinen, se on kuin kesken jäänyt lause. Heprealainen alkuteksti antaaakin tälle nimelle täydennyksiä tilanteen mukaan, kaikkiaan seitsemän kertaa. Näissä eri yhteyksissä ne kuvaavat Jahven persoonaa eri puolilta: JHVH-Jireh = Hän on se, joka näkee (suom. Herra näkee; 1 Moos 22:14); JHVH-Raffa = Hän on se, joka parantaa (2 Moos 15:26); JHVH-Nissi = Hän on lippu (2 Moos 17:8-15); JHVH-Shalom = Hän on Rauha (Tuom 6:24); JHVH-Raah = Hän on se, joka paimentaa

(Ps 23); JHVH-Tsidkenu = Hän on vanhurskaus (Jer 23:6) ja JHVH-Shammah = Hän on läsnä paikalla (Hes 48:35). (Heprealaiset nimet Matti Väisäsen kirjasta: Hänen nimensä)

Messiaan nimi	Erittäin mielenkiintoiseksi nousee edellä mainittu luettelo toiseksi viimeisen Jahve-nimen kohdalla. Asiyhteydestä voimme lukea Jer 23:5-6: "...minä herätän Daavidille vanhurskaan vesan; hän on hallitseva kuninkaana ja menestyvä, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden...Ja tämä on hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan:"Herra on meidän vanhurskaudemme" ("JHVH-Tsidkenu"). Alkutekstistä käy hämmästyttävästi ilmi, että Jahve on Messiaan nimi. Tämän perusteella useat juutalaiset rabbit eri lähteissä tulkitsevatkin JHVH:n Messiaan persoonanimeksi. Myös alkukristillinen käytäntö (esim. Paavalin) tulkita kreikkalaisen Raamatun Septuagintan "Kyrios" eli Jahve aina tarkoittamaan Herraa Jeesusta Kristusta noudatti tätä rabbinistista uskoa Jahve Messiaaseen.
nimen käyttö	Talmudin mukaan henkilö, joka käyttää Jumalan nimestä johdettua sanontaa tai nimeä "Minä olen" (Jahve), ansaitsee kuoleman. Nimi oli niin pyhä, ettei sitä voinut edes ääneen lausua. Tämä sääntö oli johdettu jakeen 2 Moos 20:7 perusteella, missä Herra oli luvannut rankaista jokaista, joka lausuu turhaan hänen nimensä. Siksi Jeesus sai aikansa oppineet vihaan häntä vastaan, koska hän käytti paljon tuota nimeä ja lopulta hänet tuomittiinkin kuolemaan juuri jumalanpilkasta.
"Egoo eimi"	Kreikankielisessä UT:ssa meille kerrotaan Jeesuksen käyttäneen itsestään tätä nimeä aivan samoin kuin heprealaiset kirjoitukset. UT:ssa on seitsemän Jeesuksen suurta "Minä olen" (egoo eimi) -ilmoitusta, joiden taustalla on heprean "Jahve" (minä olen) -ilmaus: Minä olen Elämän Leipä (Joh 6:35,48); Minä olen maailman valkeus (Joh 8:12); Minä olen ovi (Joh 10:9); Minä olen se hyvä paimen (Joh 10:11,14; vrt Ps 23:n JHVH-Raah); Minä olen ylösnousemus ja elämä (Joh 11:25); Minä olen tie, totuus ja elämä (Joh 14:6); Minä olen (totinen) viinipuu (Joh 15:1,5).
"Anii HUU"	Kun Jeesus käytti julistuksessaan sanoja "Minä olen", hän on ilmeisesti sanonut "ANII HUU". Juuri tähän sanayhtymään sisältyy Jumalan "lausumaton nimi" (JHVH). Tunnetussa heprealaisessa Franz Delitzschin Uudessa testamentissa kaikki edelliset Jeesuksen ilmaukset on käännetty "ANII HUU"-sanonnoiksi.
Johannes 8	Myös Johanneksen 8. luvussa tämä ilmaus (ANII HUU) esiintyy useita kertoja. Tässä luvussa Jeesus tekee juutalaisille selväksi, että hän on Vanhan testamentin "Minä olen", eikä jättänyt ketään epätietoisuuteen alkuperästään: "Minä en ole yksinäni, vaan ANII VA HUU" (minä ja hän; 8:16); "...sillä ellette usko, että ANII HUU, niin te kuulette synteihinne"(8:24); "Kuka sinä olet?" -" Juuri se, mitä minä puhunkin teille" (8:25); "...silloin te ymmärrätte, että ANII HUU"(8:28); "...minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut" (8:42); "Ennenkuin Abraham syntyi, ANII HUU" (8:58).
Jeesuksen ikä	<i>Sivulla 177 vedotaan Joh 8:58:n tekstiyhteyteen, että Jeesuksen vastaus koski johdonmukaisesti hänen ikäänsä eikä nimeään.</i> Edellä kuitenkin juutalaiset olivat kysyneet, kuka hän on (Joh 8:25) - aivan samoin kuin Mooseskin kysyi saadessaan vastaukseksi "Minä olen". Tämä Jumalan nimi tosin antaa vastauksen molempiin kysymyksiin: se ilmaisee Jumalan nimen "Jahve" ("Herra") ja kaikki kolme aikamuotoa iän määreeksi. Jeesus ilmaisee tässäkin selkeästi olevansa "Hän", tosi Jumala! Ikämerkityksessä Jahve-nimi tarkoittaa iankaikkista Jumalaa, jolla ei ole alkua eikä loppua, vaan "joka on ja joka oli ja joka tuleva on". Tässä Ilm 1:8:n kohdassa ilmiselvästi selvitetään kreikaksi heprealaisen Jahve-nimen sisältöä. Samaan viittaa myös toteamus: "Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti" (Heb 13:8).
	• Ap 20:28; Room 9:5; Fil 2:5,6; Kol 2:9; Tiit 2:13; Hepr 1:8 ja 1 Joh 5:7,8 (sivut 177-182)
Raamatun käännöksen luotettavuus	<i>Nämä ovat otsikon mukaan "Raamatunkohtia, joista voisi tulla useampaan kuin yhteen johtopäätökseen sen mukaan, mitä raamatunkäännöstä käyttää".</i> Luotettavaa Raamatun tutkimista on se, että ensin perehdytään alkutekstiin, josta suoritetaan mahdollisimman tarkka käännös ja vasta sitten vertaillaan muiden kohtien kanssa. Meidän on uskottava siihen, että näin löytyy luotettava ilmoitus. UM-käännös näyttää kuitenkin ottaneen yllä mainittujen kohtien suhteen päinvastaisen tutkistelutavan: tavoitteena näyttää olevan tekstin saattaminen sopusointuun tietyn tulkinnan kanssa, eikä niinkään se, että oppi muodostettaisiin alkuperäisen sisällön pohjalta. Kreikkalaisiin teksteihin: perustekstiin (textus

receptus, johon perustuvat englantilainen King James Bible ja suomalainen Toivo Koilon "Suuri Ilosanoma") ym. lähteisiin perehtymällä voidaan todeta, että kyseisten kohtien UM-käännökset ovat tuulesta temmattuja, vailla mitään totuusarvoa. Jo käännösten huomattava sisällöllinen poikkeavuus kaikkiin muihin käännöksiin nähden herättää tällaiset epäluulot. Kirja antaa joitakin näennäisiä lainauksia joihinkin muihin käännöksiin ja luottamusta herätetään mainitsemalla, että jotkut tuntemattomat *"oppineet ovat tätä mieltä"*, mutta enimmäkseen vedotaan vain *tekstiyhteyden sopusointuun Jehovan todistajien opin kanssa*. Inhimillinen tulkinta suistaa meidät kuitenkin harhaan. Ilmeisesti näiden tuulesta temmattujen käännösten vuoksi eivät kääntäjätäkään ole halunneet nimiään julkisuuteen, vaan ainoastaan *"pyrkivät tuottamaan kunniaa Pyhän Raamatun jumalalliselle Tekijälle"*, s.389.

Jeesuksen jumaluus

Kaikista kyseisistä kohdista käy selkeästi ilmi Jeesuksen jumaluus: Jeesuksen veri oli Herran veri (Ap 20:28); Kristus on Jumala yli kaiken (Room 9:5); Jeesuksella oli Jumalan muoto ja vaikka hän olikin Jumala, hän ei katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen, vaan nöyryytti itsensä, kunnes oli täyttänyt sovituksen; Hän jätti taivaan, jumalallisen iäisyshahmonsa ja tuli ihmiseksi inhimilliseen rajoittuneisuuteen. Hän ei pitänyt ehdottomasti omanaan edes sitä, mikä oli hänen ikiomaansa: Jumalan muoto ja asema (Fil 2:5,6); Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti (Kol 2:9); Jeesus on Jumala ja Pelastaja (Tiit 2:13); Isä Jumala sanoi Poikaa Jumalaksi (Heb 1:8) jne. Kaikki tämä on täysin sopusoinnussa Raamatun muun ilmoituksen kanssa.

JEHOVA

(s. 98-105)

Onko "Vanhan Testamentin" Jehova "Uuden Testamentin" Jeesus Kristus?

(s.104,105)

Matt 4:10 Matt 4:10:ssa Jeesus sanoo Saatanalle: "Herraa (Jahve /Jehova), Jumalaasi sinun tulee palvoa..." (KR: "Herraa, sinun Jumalaasi pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman.") Sivulla 104 oletetaan, että Jeesus ei ilmeisesti sanonut, että häntä itseään pitäisi palvoa. Sekin mahdollisuus on kuitenkin otettava huomioon, esim. jakeessa 7 Jeesus sanoo perkeleelle suoraan: "Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi", perkeleen kiusatessa Jeesusta. Jeesus puhui usein itsestään erilaisilla nimillä, esim. "Ihmisen Poikana".

Joh 8:54 Sivulla 105 kommentoidaan jaetta Joh 8:54, että Jeesus ilmaisee selvästi itsensä ja Isän olevan eri persoonia ja että Isä on se, jota juutalaiset pitivät Jehovanaan. Tekstiyhteydestä käy kuitenkin selkeästi ilmi, että Jeesus ei ollut samaa mieltä juutalaisten kanssa, vaan väitti, että koska juutalaiset sanoivat ainoastaan Isää Jehovaksi, he eivät tunteneet häntä lainkaan. Matt 11:27:ssa Jeesus sanoo jopa, että "Isää ei tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa".

Fil 2:9-11 Sivulla 105 otetaan esille Fil 2:9-11, jonka selityksessä halutaan korostaa, että Jeesus ja Isä ovat eri persoonia. Se onkin totta, mutta tästä kohdasta löytyy myös muuta mielenkiintoista: Jumala on korottanut Jeesuksen korkealle ja antanut hänelle nimen, joka on kaikkia muita nimiä korkeampi. Mikä on tämä Jeesukselle annettu nimi?
- Vastaus löytyy saman tekstiyhteyden jakeesta 11: "jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on "Herra".

Vertailukohdaksi voidaan lukea Jes 45:21-24:sta Herran, Jumalan (Jehova?) sanat: "...Minun edessäni pitää kaikkien polvien notkistuman ja jokaisen kielen valansa vannoman. Ainoastaan Herrassa - niin pitää minusta sanottaman - on vanhurskaus ja voima..." Myös tässä annettiin puhujalle erityinen nimi "Herra". Ilmoittaako Raamattu nyt kaksi persoonaa, joiden edessä polvet notkistuvat ja joita kutsutaan nimellä "Herra"?
- Paavali näyttää selvästi siteeranneen filippiiläisille nimenomaan kyseistä Jesajan kirjoitusta ja osoittaa sillä, että Herralla (ja Jehovalla) tarkoitetaan Jeesusta.

Muita Raamatun kohtia, joissa Jeesus osoitetaan Jehovaksi

(Näitä kohtia ei ole käsitelty "Puhu perustellen" -kirjassa)

*Jes 6:1-10/
Joh 12:36-42* Jes 6:1-10:ssa kerrotaan Jesajan näky: "Minä näin Herran...Kuninkaan, Herran Sebaotin...Hän sanoi:..Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö...Paaduta tämän kansan sydän..." Tähän Jesajan näkyyn viittaa Joh 12:36-42, jonka asiayhteydestä käy kiistattomasti ilmi, että Jesajan näkemä Jahve oli Jeesus: "Tämän Esaias sanoi kun hän näki hänen kirkkautensa ja puhui hänestä. Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet..."(jakeet 41,42).
Johanneksen mukaan Jesaja näki näyssään Herran Jeesuksen kirkkauden ja puhui Jes 6:ssa Jeesuksesta, joka on Jahve Sebaot.

*Sak 14:5/
1 Tess 3:13* Sak 14:5: "Herra, minun Jumalani tulee...ja kaikki pyhät sinun kanssasi." 1 Tess 3:13: "...Herramme Jeesuksen tulemuksessa, kun hän tulee kaikkien pyhiensä kanssa." Puhuuko Raamattu kahdesta eri tapahtumasta, jolloin Herra ja Jeesus ilmestyisivät kaikkien pyhiensä kanssa? Todennäköisempää on, että Paavali viittaa tessalonikalaisille kirjoittaessaan juuri nimenomaan Sakarjan kohtaan. Paavali ymmärsi, että Jeesus on Sakarjan kirjan Jahve.

Pelastava nimi "Jokainen, joka huutaa avuksi Herran (Jahven) nimeä, pelastuu"(Jooel 2:32). "Jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämässäsi...niin sinä pelastut...sillä jokainen, joka huutaa avuksi Herran (Jahven) nimeä, pelastuu"(Room 10:9-13). Tässä jälkimmäisessä kohdassa Paavali kertoo ensin, että ihminen pelastuu tunnustamalla Jeesuksen Herraksi ja uskomalla sydämässään hänen ylösnousemukseensa. Lopuksi hän vielä vahvistaa tämän viittaamalla Joeliin jakeessa 13. Paavali selvästi rinnastaa

Jeesuksen ja Herran (Jahven) samaksi pelastavaksi nimeksi. Raamatusta käy selvästi ilmi, että esim. alkuseurakunta huusi avukseen Herran Jeesuksen Kristuksen nimeä (1 Kor 1:2; Ap 9:21). Jeesus on ainoa nimi taivaan alla, joka on annettu ihmisille pelastukseksi (Ap 4:12). Myös Room 10:12 viittaa Jeesukseen, joka on "rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat".

- Messiaan nimi** Juutalaiset rabbinit useissa eri lähteissä korostavat, että Jahve on Messiaan nimi. He viittaavat esim. Jeremian kirjan 23:5,6 ennustukseen Jeesuksesta: "...Ja tämä on hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan: 'Herra on meidän vanhurskaudemme' (JHVH-Tsidkenu, Ks. 'Minä olen'). Uuden liiton puolella korostetaan usein, kuinka Jeesus on meidän vanhurskaudemme: 'Jeesus, joka on tullut meille...vanhurskaudeksi' (1 Kor 1:30); 'Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudessa' (2 Piet 1:1); 'Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee' (Room 3:22). Jahve oli siis Jeesuksen, Messiaan nimi.
- Pelastuskallio** Vanhasta testamentista löytyy monia kohtia, joissa Herraa ja Jumalaa kutsutaan kallioksi, pelastuskallioksi jne. Esim. 5 Moos 32:3-18: "... Kalliota, joka sinut synnytti, sinä (Israel) et muistanut; sinä unhotit Jumalan, joka sinulle elämän antoi." Kun esim. Psalmissa 78:35 muistellaan Israelin erämaavaellusta, sanotaan: Jumala oli heidän kallionsa." Kun Paavali muistelee 1 Kor 10:14:ssa samaa erämaavaellusta, hän sanoo: "...he joivat kaikki hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi, ja se kallio oli Kristus." Erämaavaelluksella siis Jumala (mikä Jumalan nimi?), Kristus, antoi kansalle elävää vettä. Tähän viittasi Jeesus Joh 7:37-38:ssa lehtimajanjuhlan viimeisenä päivänä. Päivä oli omistettu korpivaelluksen juottamisihmeen muistolle ja kansalla oli tapana silloin laulaa Jes 12:3:n profetiaa: "Sinä päivänä te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen (=Jesuah) lähteistä". Tämän kuullessaan Jeesus ei malttanut olla vaiti, vaan huusi juhkakansalle: "Jos joku janoaa, tulkoon minun tyköni ja juokoon..." Jumalan "Pelastuskallio"-nimi soveltuu hyvin Jeesukseen. Jeesus oli sekä kallio, että "Pelastaja" (= Jesuah). Jes 62:11: "Katso, sinun Pelastajasi (= Jeesuksesi) tulee. Katso, hänen palkkansa on hänen mukansa, hänen työnsä ansio käy hänen edellensä."
- loukkauskivi** Jes 8:13,14 kuuluu: "Herra Sebaot pitääkää pyhänä...Hän on oleva pyhäkkö, hän on loukkauskivi ja kompastuksen kallio..." Nämä merkittävät sanat Herrasta Sebaotista tarkoittivat Jeesusta Kristusta. Room 9:33 mainitsee tästä: "kirjoitettu on: panen Siioniin loukkauskiven ja kompastuksen kallion, ja joka häneen uskoo, se ei häpeään joudu." Room 10:11; Luuk 2:34 ja 1 Piet 2:4-8 myös vahvistavat, että loukkauskivi ja kompastuksen kallio on Jeesus Kristus. Monista VT:n Herran Sebaotin mainitsevista kohdista voidaan osoittaa, että kyseessä on Jeesuksen Kristuksen nimi.
- Psalmi 118** Psalmi 118 on luonteeltaan messiaaninen, minkä voi todeta selvästi jakeissa 21-26. "Oi Herra, auta" on hepreaksi "hooshiaa-naa". Jae 26 huipentuu pelastajalle osoitettuun tervehdykseen: "Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen..." Matteuksen 21:9:ssa ihmiset lauloivat Jeesukselle juuri tätä psalmia ("Oi Herra, auta...") tervehtien häntä pelastajanaan. Tässä psalmissa osoitetaan selvästi tämän pelastajan olevan Jumala ja Herra. Ks myös Matt 23:39; Mark 11:9; Luuk 19:38 ja Joh 12:13.

Mitä Mooses kirjoitti Jeesuksesta Kristuksesta?

Jeesuksen opetuslapset eivät hänen ylösnousemuksensa jälkeenkään vielä ymmärtäneet Raamattua (Joh 20:9) ja Jeesus joutui nuhtelemaan "heidän epäuskoaan ja sydämensä kovuutta" (Mark 16:14). Saadakseen asiansa lopullisesti ymmärretyksi Jeesus "alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu...Ja hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset"(Luuk 24:27,45). "Jos te Moosesta uskoisitte, niin te uskoisitte minua, sillä minusta hän on kirjoittanut" (Joh 5:39,46). Myös Paavali vakuutti ihmiset uskomaan Jeesukseen Mooseksen todistuksen kautta (Ap 28:23). Mitä Mooses sitten kirjoittaa Jeesuksesta?

- Ennustuksia Jeesuksesta: esim. 1 Moos 3:15; 49:10-12; 4 Moos 24:13-17
- Esikuvia Jeesuksesta: mm. 1 Moos 22 (Iisakin uhraus); 2 Moos 4:20; 16:4 (leipä taivaasta); 2 Moos 25 - 3 Moos 8 (ilmestysmaja, uhrit, pappeus); 4 Moos 20:7-13; 5 Moos 32:48-52; 1 Kor 10:4 (Kallio, josta virtasi vettä)
- Mooseksen henkilökohtaiset kokemukset Jeesuksesta:

Herran muoto	Mooseksella oli läheinen suhde Jumalaan. Herra puhutteli Moosesta "kasvoista kasvoihin, niinkuin mies puhuttelee toista"(2 Moos 33:11). Herra itse sanoo Mooseksesta 4 Moos 12:6-8:ssa: "...hänen kanssaan minä puhun suusta suuhun, avoimesti enkä peitetyin sanoin, ja hän saa katsella Herran muotoa..." ("Herran muotoa" ilmaistaan heprean tekstissä "temunat Jahve", joka on tarkasti käännettynä "Jumalan kuva". Kun Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, käytetään sanaa "zelem".) Tässä siis Mooses sai katsella Herran kuvaa kasvoista kasvoihin. Miten tämä on mahdollista, kun kukaan ei voi häntä nähdä? - Raamattu kertoo, että Jeesus on "näkyttömän Jumalan kuva" (Kol 1:15) ja Jumalan olemuksen kuva (Heb 1:3). Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti (Kol 2:9). Todennäköisesti Mooses on saanut katsella vuorella Jeesuksen muotoa.
"Minä olen"	Herra ilmestyi Moosekselle hänen kutsumisensa yhteydessä palavasta pensaasta nimellä "Minä olen" eli "Jahve" (2 Moos 3:14), ja saman nimen hän esittelee Moosekselle myöhemminkin (2 Moos 6:2-3). Tämä osoittautuu Herran Jeesuksen nimeksi (ks. edellä).
Jahve kantaa synnit	Annettuaan uudet lainat ulut Herran kulki Mooseksen ohi ja kuulutti: "Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa (hepr. che-sed va-emet = armossa ja totuudessa)...joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit..." (2 Moos 34:6,7). Heprealaisessa tekstissä tässä on kolme "armon" merkitsevää sanaa, samoin "synti" ilmaistaan tässä kolmella sanalla. Mutta alkukielen tarkastelu paljastaa myös erään hyvin merkittävän asian. Hepreaksi jakeen loppuosa kuuluu: "...nosee avoon vapesha vechata´aa", mikä sanatarkasti suomennettuna kuuluu: "Hän kantaa pahat teot, rikokset ja synnit". Jahve on siis Herra, joka "kantaa synnit". Tähän viittaa Pietari kirjoittaessaan, että Jeesus itse "kantoi meidän syntimme" (1 Piet 2:24). Jeesus oli myös täynnä armoa ja totuutta. Johanneksen 1:14-17 onkin erittäin selkeä viittaus edellä mainittuun Mooseksen kohtaan: "... sillä laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta." Tässä Johannes ja Pietari haluavat tietoisesti osoittaa, että Mooseksen kuvaama Jahve tarkoittaa Jeesusta.
Jeesus on koko Raamatun keskeinen sisältö	Mooseksella oli henkilökohtainen kokemus Kristuksesta, hän sai katsella Herran muotoa. Tässä pätee myös Jeesuksen sanat: "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän"(Joh 14:8,9). Huomaa myös Jeesuksen sanat juutalaisille: "Te ette ole koskaan kuulleet hänen ääntänsä etkä nähneet hänen muotoansa (=kuva, hahmo!)...sillä te ette usko sitä, jonka hän on lähettänyt. Te tutkotte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja juuri ne todistavat minusta...Sillä jos te Moosesta uskoisitte, niin te uskoisitte minua, sillä minusta hän on kirjoittanut" (Joh 5:37-39,46). Jos juutalaiset olisivat uskoneet Jeesusta, he olisivat ymmärtäneet tämän olevan se Herran muoto, Jumalan kuva ja Jahve, josta Mooses kirjoituksissaan puhuu. Jeesus sanoo: "...sillä ellette usko minua siksi, joka minä olen (!), niin te kuolette synteihinne"(Joh 8:24). Kun lähdetään tarkastelemaan kirjoituksia Mooseksesta lähtien, huomataan, että Jeesuksen Kristuksen persoona ja pelastustyö on koko Raamatun keskeinen sisältö ja punainen lanka.

HARKITTAVAKSI

Olemme käyneet pääaiheissa "Jeesus Kristus, Kolminaisuus ja Jehova" läpi kymmeniä eri Raamatun kohtia, joissa *"henkeytetyt Raamatun kirjoittajat"* kutsuvat Jeesusta Kristusta Jumalaksi ja Jehovaksi, myös Jeesus itse ilmaisee selkeästi jumalallisen alkuperänsä. Varmaa on, että *"henkeytetyt Raamatun kirjoittajat"* eivät ole erehtyneet. Jehovan todistajankin on syytä tämän totuuden äärellä valita uudelleen elämänsä suunta: haluanko jatkaa täydellisyysspyrkimyksissäni omin avuin vai hyväksynkö totuuden Jeesuksen jumaluudesta ja täydellisestä uhrikuolemasta Jumalan ilmoituksena, ojentaen elämäni sen mukaisesti. Lue "Miksi on tärkeää tietää, onko Jeesus Jumala vai ei?"

KUOLEMA

(s. 190-196)

Kirjan määritelmä kuolemasta (s. 190) on kovin yksipuolinen ja epätarkka. Raamatussa kuolemalla ei aina tarkoiteta *ruumiillista kuolemaa, jossa elintoiminnot päättyvät*, eikä se siksi ole aina *elämän* (kuten elämä yleensä ymmärretään) *vastakohta*. Raamattu puhuuikin kuolemasta kahdessa eri merkityksessä:

Ihmisen luonnollinen kuolema

Luonnollisessa kuolemassa ihmisen henki eroaa ruumiista: "Ruumis ilman henkeä on kuollut"(Jaak 2:26). "Kun hänen henkensä lähtee hänestä, niin hän tulee maaksi jälleen. Sinä päivänä hänen hankkeensa raukeavat tyhjiin" (Ps 146:4).

Synnin seuraus Luonnollinen kuolema oli synnin ja sisäisen kuoleman seurausta. Aadamin synnin tähden Jumala kirosi maan ja tuomitsi ihmisruumiin palaamaan maahan, josta se oli otettukin (1 Moos 3:17-19). Ruumiillisen olemuksensa puolesta ihminen on maasta ja maallinen.

Sisäisen ihmisen kuolema

(Ensimmäinen ja toinen kuolema hengellisessä mielessä)

Kuoleman tila	Raamattu puhuu ihmisistä, jotka ovat jo eläessäänkin kuolleita: - "hekumoitseva on jo eläessään kuollut" (1 Tim 5:6) - "anna kuolleitten haudata kuolleensa" (Matt 8:22; Jeesus kutsui eläviä ihmisiä kuolleiksi) - "sinulla on se nimi, että elät, mutta olet kuollut" (Ilm 3:1) - "he ovat kahdesti kuolleita" (Juuda 12; puhutaan elävistä ihmisistä) - "joka ei rakasta, pysyy kuolemassa" (1 Joh 3:14) Raamattu siis osoittaa, että kuolema on tila, jossa me ihmiset olemme eläessämme. Raamattu näyttää antavan tälle sisäisen ihmisen tilalle (elävä / kuollut) ratkaisevamman merkityksen, kuin näkyväisen ihmisruumiin tilalle.
Ensimmäinen	Sisäinen kuolema ("ensimmäinen kuolema") tuli kaikille ihmisille Aadamin synnin kautta. kuolema Aadam oli ollut elävä sielu siihen asti kunnes teki syntiä: "Sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman" (1 Moos 2:17). Tässä Jumala kertoi, mitä ihmiselle sisäisesti tulee tapahtumaan sillä hetkellä, kun hän tekee syntiä. (Vrt."Se sielu, joka syntiä tekee, sen on kuoltava";Hes 18:4,19-32.) Aadamin sisäinen ihminen, sielu, joutui eroon Jumalasta ja siinä mielessä kuoli. Tämän kuoleman seurauksena katkesi heti yhteys Jumalan kanssa; tilalle tuli syyllisyys, alastomuus, pelko ja piileksiminen (1 Moos 3:7-10). Sielu oli se osa ihmisessä, joka varsinaisesti lankesi syntiin; se kuoli "sinä päivänä" eli heti. Ruumis, joka oli synnintekemisen välikappale, tuomittiin myös kuolemaan eli palaamaan maahan, kun ajallinen elämä oli eletty (1 Moos 3:19). Synti alistui ihmisen orjaksi ja toi turmeluksen koko ihmiskuntaan (1 Moos. 8:21; Rm 5:12)
Kuolema on ero	Kuolema merkitsee Raamatussa aina eroa: luonnollisessa kuolemassa henki ja sielu eroavat ruumiista. Hengellisessä kuolemassa ihminen joutuu eroon Jumalasta (ensimmäinen kuolema). Kaikki ihmiset Aadamin jälkeen ovat tässä kuoleman tilassa ja vailla yhteyttä Jumalan kanssa: "...kuolema hallitsi Aadamista ...asti... yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet" (Room 5:14,15); "...niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa" (1 Kor 15:22; ks. kappaletta "ruumiin eläväksitekeminen").
Toinen kuolema	Hengellisessä mielessä Raamattu puhuu myös "toisesta kuolemasta", mikä on lopullinen, iankaikkinen ero Jumalasta. Tämä on iankaikkisen elämän vastakohta. Ne ihmiset, jotka eivät ole ottaneet vastaan iankaikkisen elämän toivoa, Jeesusta Kristusta, ennen luonnollista kuolemaansa, tuomitaan tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen kadotukseen, iankaikkiseen rangaistukseen (Matt 25:46; 2 Piet 3:7; Joh 3:36). "Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi. Ja joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen"(Ilm 20:14,15); "Mutta pelkurien ja epäuskoisten...osa on oleva siinä järvessä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema" (Ilm 21:8).

"Kuolema"-pääaiheen kysymyksiin (s. 191,192) lisää kommentteja pääaiheen "Helvetti" yhteydessä.

KUOLLEEN ELÄVÄKSITEKEMINEN

Sekä luonnollinen että sisäisen ihmisen kuolema ovat synnin seurausta. Samoin Jumalan pelastussuunnitelmaan kuuluu sekä sisäisen ihmisen että ruumiin eläväksitekeminen. Tähän liittyen Raamattu puhuu myös "itselleen kuolemista", mihin sisältyy uuden elämän siunaus.

Sisäisen ihmisen eläväksitekeminen

Ihmiset ennen Kristusta	<p>Heti syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala antoi lupauksen Jeesuksesta (1 Moos 3:15), joten jo Aadamalla ja Eevalla oli mahdollisuus panna toivonsa tähän luvattuun "siemeneen", Jeesukseen. Tämän lupauksen Jumala tavallaan vahvisti vielä valmistamalla heille puvut nahasta (1 Moos 3:21). Nahkaa varten Jumalan on täytynyt teurastaa uhrieläin, mikä on sovituksen esikuva. Tässä ilmeni Jumalan rakkaus syntiinlangenneita ihmisiä kohtaan heti ensimmäisestä ihmisparista lähtien.</p>
Kristuksen tehtävä	<p>Kristuksen tehtävänä oli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) voittaa kuoleman valta (2 Tim 1:10; 1 Kor 15:54-57; Heb 2:14-15) kärsimällä ruumiillinen kuolema syntien tähden (1 Piet 3:18) ja vapauttaa näin ihmiset synnin ja kuoleman laista (Room 8:1-2). 2) siirtää sisäisesti kuolleet ihmiset sisäisesti elämään (ja antaa heille näin iankaikkinen elämä): <ul style="list-style-type: none"> - "joka kuulee minun sanani...on siirtynyt kuolemasta elämään" (Joh 5:24; huom! siirtyy sillä hetkellä kun kuulee ja uskoo). - "Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään..." (1 Joh 3:14; kuoleman ja elämän raja ei siis ole luonnollisessa, ruumiin kuolemassa). - "Jumala on eläväksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne" (Ef 2:1,5,6; sanottiin eläville ihmisille). - Tuhlaajapoika-vertauksen opetus:"Poikani oli kuollut ja virkosi eloon" (Lk 15:24; kun tuli takaisin Isän luo, hänen yhteyteensä). - "Heräjä sinä, joka nukut ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!" (Ef 5:14; sanottiin eläville ihmisille).
Room 6:7	<p>Millaisesta kuolemasta (ja elämästä) kertoo Roomalaiskirjeen 6. luku ? <i>Useissa kohdissa "Puhu perustellen..." -kirjassa otetaan esille Room 6:7, jolla perustellaan, että ruumiillisesti kuollut ihminen, olipa kuka hyvänsä, olisi "vapautunut synnistään", eikä enää ole tuomion alainen.</i> Mutta millaisesta kuolemasta tässä puhutaan:</p> <ul style="list-style-type: none"> - "vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman...vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin...sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä. Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan...Mutta nyt...olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet..." (Room 6:2-8,22) - "ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa...hän teki teidät eläväksi yhdessä hänen kanssaan" (Kol 2:12-13) - "yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet...että eläisivät hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut" (2 Kor 5:14-15)
Kasteen merkitys	<p>Raamattu opettaa, että Kristukseen uskovat on kasteessa haudattu hänen kuolemaansa. Kaste on siis "hautaus" sille sisäiselle kuoleman tilalle, jossa ihminen on, ja kasteen haudasta noustessa hän aloittaa uuden elämän Kristuksessa. Joka oli siis kasteessa "kuollut", oli vapautunut synnistään. Tästä "kuolemasta" puhuvat myös mm. 1 Piet 2:24,25; 2 Kor 4:10; Kol 2:20.</p>
Itselleen kuoleminen siunaus	<p>Itselleen kuolemiseen (synnistä pois kuoleminen) liittyy myös uuden elämän siunaus:</p> <ul style="list-style-type: none"> - "sillä te olette kuolleet ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa" (Kol 3:3); - "...jos ei nisun jyvää putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se

kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää. Joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään" (Joh 12:24-25);

- "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua...joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen..." (Matt 16:24).

Kuolemalla ei Tässä sisäisen elämän uudessa tilassa ei luonnollisella kuolemalla ole ihmiseen valtaa, vaan hän elää (hänen sielunsa elää) kuoleman jälkeenkin. Kuolemassakin hän vain "nukkuu":

- "Joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut" (Joh 11:26; ruumis kuolee, sielu elää)
- "jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa" (Joh 8:51)
- "Minä olen elämän leipä...joka sitä syö, ei kuolisi...herätän hänet viimeisenä päivänä" (Joh 6:48-54)
- "Ne, jotka on arvollisiksi nähty pääsemään toiseen maailmaan ja ylösnousemukseen kuolleista...eivät enää voi kuolla...Mutta että kuolleet nousevat ylös, sen Mooseskin on osoittanut kertomuksessa orjantappurapensaasta, kun hän sanoo Herraa Aabrahamin Jumalaksi ja lisäksi Jumalaksi ja Jaakobin Jumalaksi. Mutta hän ei ole kuolleitten Jumala, vaan elävien; sillä kaikki hänelle elävät" (Luuk 20:35-38). Jeesus sanoo Aabrahamin, lisäksi ja Jaakobin ym. elävän yhä. (Ks. myös Matt 22:32 ja Mark 12:26,27)
- Ruumiin kuolema on Kristuksessa olevalle voitto (Fil 1:21; Ilm 14:13).

Ruumiin eläväksitekeminen eli ylösnousemus

(Ks. lisää pääaiheessa "Ylösnousemus")

Kuolema ei voinut pitää Kristusta (Ap 2:24), eikä kuolema voi erottaa Kristuksesta hänen omiaanakaan (Room 8:38,39). Samalla tavalla kun Kristus nousi ylös kuolleista, on hän herättävä hänessä poisnukkuneetkin iankaikkiseen elämään eli yhteyteen Jumalan ja Kristuksen kanssa. Näin Jumala on ennallistanut suunnitelmansa koko ihmistä kohtaan vapauttamalla myös hänen ruumiinsa synnin kirouksen alta. Sisäisen ihmisen ja ruumiin eläväksitekemisen voi erottaa Raamatussa asiayhteyden perusteella. Seuraavat esimerkit kuvaavat ruumiin ylösnousemusta:

- "Hänen Henkensä...on eläväksitekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta joka teissä asuu" (Room 8:11).
- "Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niinkuin kaikki kuolevat Adamissa, niin kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan" (1 Kor 15:20-23).
- "...Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan...Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin, sitten meidät, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan ja niin me saamme aina olla Herran kanssa" (1 Tess 4:14,16).
- "Kristus...ruumiin vapahtaja" (Ef 5:23)
- "Mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen ... meidän ruumiimme lunastusta" (Room 8: 23)
- "...Jeesusta Kristusta.., joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan..." (Fil 3:20,21)

Ruumiillinen eli luonnollinen kuolema päättää sen ajanjakson, jolloin ihmisellä on ollut mahdollisuus päästä elämään sisälle hyväksymällä Jeesus pelastajakseen. Jumalattoman kuollessa hukkuu hänen toivonsa (Snl 11:7), mutta vanhurskas on turvattu kuollessaan (Snl 14:32).

YLÖSNOUSEMUS

(s. 425-432)

Merkitsekö ylösnousemus aineettoman sielun yhdistämistä jälleen liharuumiiseen?

(s. 425)

- Kuolematon sielu** *Usko aineettomaan, kuolemattomaan sieluun ei ole peräisin vain kreikkalaisesta filosofiasta, kuten sivulla 425 väitetään, vaan Raamatusta. Raamatun mukaan Jumala on pannut iankaikkisuuden ihmislasten sydämiin (Saarn 3:10-11). Sielulla ja sydämellä tarkoitetaan Raamatussa lähes samaa asiaa; se on ihmiselämän keskus. Myös Ps 22:27:n mukaan Herraa etsivien sydämet elävät iankaikkisesti. Raamattu opettaa, että ihmisessä on kuolematon, iankaikkinen sisäinen ihminen ja henki, jotka eroavat liharuumiista luonnollisessa kuolemassa. Ks. pääaihetta "Sielu".*
- muuttunut ruumis** Elämän Ylösnousemuksessa sisäinen ihminen "pukeutuu" ruumiiseen, joka on "taivaallinen" (1 Kor 15:40), "hengellinen" (1 Kor 15:44), "kirkkauden ruumis" (Fil 3:21). Se on ruumis, jossa ihminen voi syödä ja juoda (Ap 10:40,41) ja joka on samannäköinen kuin maallinen ruumis, koska ihmiset tunnistavat toisensa sen perusteella (Joh 21:4-7). Se on kuitenkin sama ruumis, kuin maallinen ruumis, mutta vain muuttuneessa muodossa (1 Kor 15:50-54; Luuk 24:3,12,23; 1 Tess 4:17). Jeesus oli ylösnousemuksen esikoinen; aivan samalla tavalla kaikkien Kristuksessa kuolleiden ruumiit tehdään eläviksi hänen tulemuksessaan (1 Kor 15:20-23). "Jos nyt Hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksitekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu" (Room 8:11). Paavalikin odotti ruumiinsa lunastusta (Room 8:23) ja totesi Kristuksen olevan ruumiin vapahtaja (Ef 5:23).

Herätettiinkö Jeesus liharuumiissa, ja onko hänellä nyt sellainen ruumis taivaassa?

(s. 425,426)

Jakeessa 1 Piet 3:18 sanotaan: "Kristus saatettiin kuolemaan lihassa mutta tehtiin eläväksi Hengessä". Tämä ei kuitenkaan todista, ettei hänellä olisi ollut ruumista. Jeesuksen ylösnousemusruumiin on täytynyt olla "hengellinen liharuumis", koska Raamattu todistaa, että hänellä oli ruumis, joka oli lihaa ja luita (Luuk 24:36-39).

- Henkiluomus?** *Sivuilla 425-426 siteerataan jakeita Ap 10:40,41 ja 1 Kor 15:45, joilla todistellaan, että Jeesus oli vain henkiluomus, koska muut eivät nähneet häntä. Nämä kohdat eivät kuitenkaan anna aihetta tällaiseen oletukseen. Jeesuksen ylösnousemusruumiilla oli erilaisia ominaisuuksia kuin normaalilla liharuumiilla, mutta se ei tee tyhjäksi sitä, että se ei olisi silti ollut liharuumis.*

- Missä Jeesuksen ruumis?** Jos Jeesus olisi ainoastaan henkiluomus, minne katosi hänen ruumiinsa? Luukkaan 24. luvusta voimme lukea, että naiset eivät löytäneet haudasta Jeesuksen ruumista (jaa 3), kirkkasuiset miehet kertoivat hänen nousseen ylös ruumiissaan: "Miksi te etsitte elävää kuolleitten joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös" (jakeet 5,6). Pietari löysi haudasta ainoastaan Jeesuksen käärinliinat (jaa 12). Missä oli ruumis? - Jeesuksen hautaa vartioineet sotilaat olivat todistamassa ylösnousemusta, minkä jälkeen he ylipappien runsaista lahjuksista levittivät valhetta Jeesuksen ruumiin varastamisesta. Raamattu kuitenkin vakuuttaa, että Jeesus nousi ruumiillisesti ylös (Matt 27:62-66; 28:2-15).

Mitä Luukkaan 24:36-39 tarkoittaa puhuessaan ruumiista, jossa Jeesus herätettiin?

(s.426-427)

- liharuumis** Tässä opetuslapset luulivat näkevänsä hengen (jaa 37), mutta Jeesus nuhteli heitä näistä epäuskoisista ajatuksista (jaa 38) ja sanoi, ettei hengellä ole lihaa ja luita, kuten hänellä on (jaa 39). Jeesus ei sanonut, että *ihmiset eivät voisi nähdä henkiä*, niitä voi kyllä nähdä tämänkin mukaan "aineellistuneessa muodossa", mutta hengellä ei ole sellaista ruumista, joka Jeesuksella oli.

sama ruumis *Sivulla 426 väitetään, että Jeesus ei aina ilmaantunut samassa liharuumiissa ylösnousemuksensa jälkeen. Missä näin kerrotaan? Se, että hänen ystävänsä eivät aina heti häntä tunnistaaneet, johtui siitä, että he näkivät hänet niin kaukaa (opetuslapset olivat järvellä, Jeesus rannalla). Lähemmäksi tultuaan he heti tunnistivat hänet äänen ja näön perusteella (Joh 21:3-8). Itkevä Maria Jeesuksen haudalla näki, että hänen takanaan seisoi joku, mutta käänsi kasvonsa Jeesukseen päin vasta kuullessaan hänen äänensä (Joh 20:13-16). Emmaukseen kulkeneet opetuslapset eivät tunteneet Jeesusta, koska "heidän silmänsä olivat pimitetyt" - ei siksi, ettei hän olisi ollut näköisensä (Luuk 24:16).*

Ketkä herätetään taivaalliseen elämään Kristuksen kanssa, ja mitä he tekevät siellä?
(s. 427-428)

Ks. kommentit *Luuk 12:32 "pienestä laumasta"* pääaiheessa "Taivas".

Tulevatko taivaalliseen elämään herättävät lopulta saamaan siellä kirkastetun fyysisen ruumiin?
(s. 427)

ruumiin muuttuminen *Fil 3:20,21 ja 1 Kor 15:40-50 eivät ole mitenkään ristiriidassa sen kanssa, että ihmisen liharuumis muuttuu ylösnousemuksessa kirkastetuksi, hengelliseksi ruumiiksi. Näin tapahtui Jeesuksellekin; hän säilytti saman ruumiinsa, joka sai Hengen vaikutuksesta uuden muodon. Esimerkkikohdatkin puhuvat ruumiin "muuttumisesta", samoin jakeet 1 Kor 15:51,52, joissa kerrotaan elävinä ylöstemmattavien "muuttuvan". Jumalan Henki muuttaa ihmisruumiin ikuisuuskelpoiseksi.*

2 Kor 5:1-4,8:ssa Paavali käyttää ruumiista nimityksiä "maallinen maja" ja "taivaallinen maja": "Sillä me, jotka olemme tässä majassa, huokaamme raskautettuina, koska emme tahdo riisuutua, vaan pukeutua, että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista" (jae 4). Taivaallinen ruumis tulee "nielemään" maallisen ruumiin; tämäkin kertoo muuttumisesta. Kun olemme pukeutuneet "taivaalliseen majaamme", meitä ei enää havaita alastomiksi; Jumalan kirkkaus verhoaa ihmiset kuten paratiisissa ennen syntiinlankeemusta (jae 3).

Miten Jeesus valaisi sitä, mitä ylösnousemus merkitsee yleensä ihmiskunnalle?
(s. 428)

Lasarus Kirjan mukaan Jeesuksen ei olisi ollut rakkaudellista Joh 11:11,14-44:ssa kutsua Lasarusta takaisin autuuden tilasta toisesta elämästä. Se, että Jeesus olisi herättänyt hänet elottomasta tilasta olisi sen sijaan ollut rakkaudellista sekä häntä, että hänen sisariaan kohtaan. Tämä on kuitenkin inhimillistä tulkintaa, jota emme voi ottaa minkään opin lähtökohdaksi. Jakeessa 42 Jeesus sanoo itse, miksi Jeesus herätti Lasaruksen kuolleista: "...kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, minä tämän sanon, että he uskoisivat sinun lähettäneen minut." Tapahtuman seurauksena useat uskoivatkin Jeesukseen (jae 45), mikä oli varmasti Lasaruksellekin suuri ilo.

tunnusteko Raamattu osoittaa, että kuolleiden herättäminen tässä ajassa on yksi tunnusteista, joilla kirkastetaan Jumalaa. Jeesus käski opetuslastensakin herättää kuolleita (Matt 10:8), hän itsekin herätti useita kuolleita osoittaakseen kirkkautensa ja valtansa. Seurauksena monet uskoivat häneen, mikä oli kaiken tarkoitus.

sanoma Lasaruksen herättämisellä Jeesus halusi samalla havainnollistaa, että ruumiin kuolema ei ole varsinainen kuolema, vaan ihmisen sisäinen tila ratkaisee: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?" (Joh 11:25-26). Ks. pääaihetta "Kuolema".

Millainen tulevaisuus odottaa niitä, jotka nousevat kuolleista maan päälle?

(s. 429)

paratiisi

KR kääntää *esimerkkinä otetun jakeen Luuk 23:43*: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa" (*UM-käännös: ...sanon sinulle tänään: sinä tulet olemaan...*). Paratiisi oli jo olemassa ja Jeesus tapasi siellä ryövärin samana päivänä. *Paratiisi* on siis jotain muuta, kuin *tämä nykyinen maa tuhatvuotisen valtakunnan aikana, kuten sivulla 429 oletetaan*. Saman todistaa myös Paavalin kokemus jakeissa 2 Kor 12:2-4, jossa hänet temmattiin "paratiisiin" eli "kolmanteen taivaaseen". Se on ilmeisesti välitila Kristuksessa kuolleiden sieluille.

Ilm 2:7 kertoo, että elämän puu on Jumalan paratiisissa. Paratiisista ei Uusi testamentti muissa kohdissa puhu, mutta Ilmestyksen lopusta huomaamme, että kyseinen elämän puu kasvoi Jumalan kaupungissa (Ilm 22:2). Myös 22:14 ja 19 yhdistävät elämän puun ja pyhän kaupungin toisiinsa. Tästä voitaisiin päätellä, että myös Jumalan iankaikkista kaupunkia, uutta Jerusalemia, sanotaan paratiisiksi. Tämä paratiisi on odottamassa Jumalan luona ilmestymistään niitä varten, jotka pesevät vaatteensa Karitsan veressä (Ilm 22:14) ja ovat kirjoitetut Karitsan elämän kirjaan (21:27).

Elämän kirja
(kirjakäärö)

Toisena esimerkkinä sivulla 429 esitetään Ilm 20:12,13, jossa valtaistuimen edessä kuolleet seisovat tuomittavina sen mukaan, mitä "kirjakääröihin" ("kirjakääröt" ja "elämän kirjakäärö") on kirjoitettu. Esimerkissä oletetaan kirjakääröjen avaamisen viittaavan Jes 26:9:n mukaiseen opetuksen aikaan ja "elämän kirjakäärön" avaaminen merkitsisi, että "opetusta noudattavien on mahdollista saada nimensä kirjoitetuksi tuohon kirjakääröön", jolloin heitä "odottaa ikuinen elämä inhimillisessä täydellisyydessä".

Opetuksen
noudattaminen

Raamattu puhuu paljon kyseisestä elämän kirjasta/ kirjakääröstä ja kertoo, keiden nimet kirjassa ovat. Herra sanoi Moosekselle: "Joka on tehnyt syntiä minua vastaan, sen minä pyyhin pois kirjastani" (2 Moos 32:33,34). "Teurastetun Karitsan elämänkirjassa" on Raamatun mukaan ollut kaikkien ihmisten nimet "hamasta maan perustamisesta" (Ilm 13:8; 17:8), mutta luopuneet, vääryyttä tehneet pyyhitään siitä pois (Ps 69:29; Jer17:13). Vanhurskaat eli Jumalalle otolliset säilytetään elämän kirjassa ja he perivät iankaikkisen elämän (Matt 25:46; Ilm 3:5; Luuk 10:20). Tämä vanhurskaus ei tule "opetusta noudattamalla", vaan "uskon kautta hänen vereensä" (Room 3:22-27; 5:9). Vain Kristuksen veri voi puhdistaa meidät synnistä ja näin tehdä otollisiksi, vanhurskaiksi Jumalan edessä (1 Joh 1:7). Kristus omalla verellään on ansainnut, ostanut, lunastanut ihmiset Jumalan yhteyteen (Ap20:28; Ef 1:7; 1 Piet 1:19). Opetuksen noudattaminen on tärkeää, että pysyisimme Kristuksessa, mutta opetuksen noudattamisestakaan ei ole hyötyä, ellei hänen vereensä ole saanut ihmisen omaatuntoa ensin puhdistaa (Heb 9:14). Jo nimi "teurastetun Karitsan elämänkirja" (Ilm 13:8) kertoo uhrin ja veren osuudesta elämän hankkimiseksi.

Herätetäänkö jotkut vain sitä varten, että he kuulevat tuomionsa ja joutuvat sitten toiseen kuolemaan?

(s. 429)

Room 6:7
synnistä
vapautuminen

Kirja ottaa tässä lähtökohdaksi jakeen Room 6:7: "Se, joka on kuollut, on vapautunut synnistään" (KR: "vanhurskautunut pois synnistä"). Jos kyseinen kohta kertoisikin ruumiillisesta kuolemasta, voitaisiin täydellä syyllä ihmetellä, miksi ihmisten vielä synneistä vapautuneena täytyisi nousta saamaan tuomionsa "tekojensa mukaan". Raamatun mukaan kukaan kuitenkaan ei vapaudu synneistään ruumiillisessa kuolemassa. Room 6:ssa kerrotaan kasteen merkityksestä. Ihmiset, jotka ottivat kasteen Jeesukseen Kristukseen, "kuolivat" kasteessa ja tulivat näin vanhurskautetuiksi pois synnistä ja otollisiksi Jumalalle. Ks. pääaihetta "Kuolema".

Olisi myös järjetöntä herättää kuolleista ihmisiä vain "tuhottaviksi", jos he olisivat tiedottomuuden tilassa. Raamattu kuitenkin osoittaa, että kuoleman jälkeen ei olla tiedottomuudessa, vaan tietoisessa välitilassa odottamassa lopullista, iankaikkista päämäärää. Ks. pääaihetta "Helvetti".

Mitä Ilmestyksen 20:4-6 osoittaa niistä, jotka herätetään maan päälle?

(s. 430-431)

Ks. pääaihetta "Taivas".

Ketkä kaikki saavat maallisen ylösnousemuksen?

(s. 431)

Joh 5:28,29

"Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen (Jeesuksen) äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen" (Joh 5:28,29). *UM-käännökseen "hauta" on käännetty "muistohaudaksi", minkä perusteella näistä jakeista vedetään seuraavanlainen johtopäätös (sivulla 431): "Ylösnousemuksen saavat ne, jotka Jumala muistaa ja joille hän antaa tilaisuuden ikuiseen elämään, eivät ne, joiden muisto on pyyhkäisty pois Gehennassa, koska he ovat tehneet anteeksiantamattomia syntejä."* Tälle väitteelle ei löydy perustaa Raamatusta. Kenenkään muistoa ei voida "pyyhkäistä pois Gehennassa" ainakaan ennen tuomion ylösnousemusta. Ilmestyskirjan peto, väärä profeetta ja perkele ovat ensimmäiset, jotka heitetään Gehennan tuli- ja tulikivijärveen eli Helvettiin (Ilm 19:20; 20:10); se oli valmistettu ensisijaisesti heitä varten (Matt 25:41). Vasta sen jälkeen tapahtuu "tuomion ylösnousemus" ("muut kuolleet" virkosivat vasta tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen; Ilm 20:5), jolloin loputkin haudoissa ("*muistohaudoissa*") olevat nousevat ylös. Joh 5:29:ssa Jeesus sanoo selvästi, että pahaa tehneet nousevat tuomion ylösnousemukseen; kukaan ei tässä vaiheessa ole vielä ole "*kärsinyt tuomiotaan*". Ks. pääaihetta "Kuolema".

Ylösnousemus
kaikille

Raamattu opettaa, että kaikki kuolleet tulevat saamaan ylösnousemuksen; joko "Elämän ylösnousemuksen" tai "tuomion ylösnousemuksen", kuten edellä on käynyt jo ilmi. Tämä käy esille myös jakeissa Ilm 20:13,14, missä meri, Kuolema ja Tuonela antoivat kaikki kuolleensa tuomittaviksi; ei sanota, että joku olisi säästynyt tältä tapahtumalta. Kristuksessa kuolleet oli herätetty kaikki jo ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Ks. myös pääaihetta "Kuolema" ja "Taivas".

TAIVAS

(s. 361-368)

Pääsevätkö kaikki hyvät ihmiset taivaaseen?

s. 361-363

Daavid *Sivulla 361 otetaan esimerkiksi Daavid, joka "ei noussut taivaisiin" (Ap 2:34). Raamattu kuitenkin osoittaa, ettei kukaan muukaan ole noussut taivaisiin, ainoastaan Ihmisen Poika: "Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa"(Joh 3:13). Iankaikkinen elämä oli luvattu myös kaikille niille, jotka ennen Kristusta olivat panneet luottamuksensa Jumalaan; heillekin oli tuleva elämän ylösnousemus (Ap 24:14-15; Luuk 20:35-38). Daavidkin odotti Jumalan hänet lunastavan ja ottavan sen jälkeen huomaansa (Ps 49:14-16). Daavidin psalmeissa toistuu usein ajatus: "Kiitän Herraa iankaikkisesti". Kuolleiden ylösnousemus (Elämän ylösnousemus) ei ole vielä tapahtunut, mutta Daavidkin on perivä maan (Ps 16:6) ja saava "iän pitkän, ainaisen, iankaikkisen" (Ps 21:5).*

Jos Aadam ei olisi tehnyt syntiä, olisiko hän lopulta mennyt taivaaseen?

(s. 362)

Jumala oli valmistanut sovituksen myös Aadamille ja Eevalle; myös heitä koski iankaikkisen elämän lupaus. Ks. pääaihetta "Kuolema".

Täytyykö ihmisen päästä taivaaseen saadakseen todella onnellisen tulevaisuuden?

(s.362)

"taivas" Raamatussa ei niinkään paljon puhuta "taivaaseen pääsemisestä", mutta "iankaikkiseen elämään" pääsemisestä puhutaan sitäkin enemmän. "Iankaikkinen valtakunta" (2 Piet 1:11), "yhdyskunta" (Fil 3:20),"se katoamaton perintö"(1 Piet 1:3-5), "iankaikkinen maja ja asumus Jumalalta" (2 Kor 5:1), "Uusi Jerusalem" (Ilm 3:12), "taivaallinen Jerusalem" (Heb 12:22), "taivaallinen valtakunta" (2 Tim 4:18), "taivaallinen kaupunki" (Heb 11:16), "toivo" (Kol 1:5) on talletettuna ja valmistettuna taivaissa niitä varten, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat, joiden nimet ovat kirjoitettuina Karitsan elämäkirjassa.

laskeutuu Ilm 21 kertoo tämän perinnön, asumuksen laskeutuvan alas taivaasta, Jumalan tyköä, alas niitä varten, jotka ovat kirjoitetut elämäkirjaan. Se on siis valmistettuna taivaassa, mutta lasketaan sieltä sitten viimeisen tuomion jälkeen alas. Tuhattuotisessa rauhanajan valtakunnassa hallitaan vielä maanpäällisestä Jerusalemistä (maalliselta Siionin vuorelta) käsin. Ks. "Valtakunta" ja "Ylöstempaaminen".

Avasiko Jeesus tien taivaaseen niille, jotka olivat kuolleet ennen hänen itsensä kuolemaa?

(s. 363)

ylösnousemus myös heille Raamatun mukaan monet panivat turvansa Jumalan lunastukseen jo VT:n aikana ja näin myös heitä odottaa elämän ylösnousemus ja iankaikkinen elämä. Jakeissa Ap 24:14-15 Paavali julistaa: "Minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa, ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekin odottavat, sekä vanhurskasten, että vääräin". Ks. myös Luuk 20:35-38.

perintö "Ja sentähden hän on uuden liiton välimies, että koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikuisista rikkomuksista, ne, jotka ovat kutsutut, saivat luvattua iankaikkisen perinnön" (Heb 9:15). Vanhan liiton aikana uhratut uhrat olivat vain esikuvia, joilla synnit peitettiin. Vasta Jeesus otti synnin pois: "kantoi sen" (1 Piet 2:24), "poisti sen uhraamalla itsensä" (Heb 9:26). Näin hän avasi tien iankaikkiseen elämään myös niille, jotka olivat kuolleet ennen hänen omaa kuolemaansa. Myös Heb 11:13-16 kertoo Jumalan valmistaneen heille taivaallisen kaupungin. Väärinkäsitysten välttämiseksi on selkeämpää puhua iankaikkisesta elämästä kuin "taivaasta", vaikka näillä tarkoitetaan läheisesti samaa asiaa. Ks. edellä.

Esitetäänkö taivaallinen elämä "Uudessa testamentissa" kaikkien kristittyjen toivoksi?

(s. 363-365)

Jos ymmärrämme otsikon "taivaallisella elämällä" taivaallista Jerusalemiä, joka lopulta lasketaan alas Jumalan tyköä asumukseksi kaikille Jeesusukseen uskoville, ja jota mm. *Joh 14:2,3* tarkoittaa, on varmaa, että tämä "taivaallinen elämä" on esitetty UT:ssa kaikkien kristittyjen toivoksi.

ei erotusta

Sivulla 364 esitetään, että jakeissa Joh 1:12-13 tämä "taivaallinen toivo" tuli vain ensimmäisellä vuosisadalla eläneiden juutalaisten osaksi. Asiatyhteydessä kuitenkin nimenomaan sanotaan, että "hänen omansa (juutalaiset) eivät ottaneet häntä vastaan, mutta kaikille, jotka ottivat.., hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä." Raamatusta käy selkeästi ilmi, että elämän lupaus ja "taivaallinen toivo" kuului myös pakanoille ja että ei ollut erotusta juutalaisen ja kreikkalaisen välillä, koska Jumala ei katso henkilöön (*Room 3:22-24,29; Gal 3:28*). Jos tämä kohta *ei aikamuodoltaan viittaa kaikkiin ihmisiin, joista on tullut kristittyjä sen jälkeen*, Raamatusta löytyy toki sellaisiakin kohtia:

"ketkä ikinä"

"Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntyenne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme kutsuu" (*Ap 2:38*). Pyhän Hengen lahja on luvattu kaikille. "Ketkä ikinä" viittaa kaikkiin aikamuotoihin, lupaus on yhä voimassa kaikille. Paavali julisti: "Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille" (*Tiit 2:11*). Raamattu osoittaa, että "taivaallinen elämä" on varattu kaikille, jotka uskovat Kristukseen ja joiden omantunnon Jeesuksen veri on puhdistanut (*Room 3:23-25; 5:9; Heb 9:14,15; 10:19-22; Ilm 22:14*).

"kaikilla ei osallisuutta"

Sen sijaan Raamattu ei opeta, että "Valtakunnan perillisten kokoamisen jälkeen olisi toisia, jotka palvelisivat Jumalaa hänen Poikansa seuraajina, mutta joilla ei kuitenkaan olisi osallisuutta taivaalliseen kirkkauteen", kuten sivulla 364 mainitaan. Sitä ei osoita *Matt 11:11*, eikä yksikään jae Raamatusta. Taivaallisen toivon varmuus on välttämätöntä jokaiselle kristitylle: "Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät" (*Heb 10:6*). Ilman uskoa Jumalan lupaamaan palkintoon hän ei edes pidä meitä otollisina. Myös Paavali toteaa: "Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavimmat" (*1 Kor 15:19*; uusi käännös: "sääliävimmat"). Pelastuksesta ja "taivaallisesta toivosta" ihminen voi ja hänen täytyy olla täysin varma. Ks. myös "Kuka valitsee ne, jotka menevät taivaaseen".

Mitä nimenomaisia viittauksia "Uudessa testamentissa" on siihen, että kristityt palkittaisiin ikuisella elämällä maan päällä?

(s. 364-365)

maan päällä?

Otsikkoon sisältyy olettaus *ikuisen elämän viettämisestä tämän nykyisen maan päällä*. Ilmestyksen 3:12 kertoo uuden Jerusalemin, joka on se taivaallinen perintö ja ikuisen elämän asumus, laskeutuvan alas Jumalan tyköä. Sen sanotaan laskeutuvan alas, mutta ei nykyisen maan päälle: "Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan: sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, eikä merta enää ole. Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas Jumalan tyköä..."

uusi taivas ja maa

Mitä tarkoitetaan sillä, että entisten taivaan ja maan sijaan on luotu uusi taivas ja maa? Ja mihin tämä iankaikkinen kaupunki sitten laskeutuu? - Raamattu puhuu kirjaimellisen taivaan ja maan katoamisesta muissakin kohdin, joten emme voi pitää sitä *ainoastaan vertauskuvallisena tapahtumana*. Esim. "Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutte Jumalan päivän tulemistä, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat! Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu" (*2 Piet 3:9-13*). Myös Jeesus viittaa kirjaimellisen

taivaan ja maan katoamiseen (Matt 5:18; 24:35). Samoin Psalmi 102:26 ja Jesajan 51:6,16. Ks. myös pääaihetta "Kristuksen paluu".

- taivas ja maa muuttuvat
 Hebrealaiskirjeen 1:10-12 antaa meille avainsanan aiheen tutkimiseen: "Sinä, Herra, olet alussa maan perustanut ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja; ne katoavat...ja niinkuin vaipan sinä ne käärit, niinkuin vaateen, ja ne muuttuvat, mutta sinä olet sama..." Tämän mukaan maa ja taivas "muuttuvat". Psalmi 102:26,27 kertoo Jumalan muuttavan maan ja taivaat "niinkuin vaatteet muutetaan, ja ne muuttuvat". "Muuttumisen" vahvistaa myös Heb 12:26-28: "...nyt hän on luvannut sanoen: 'Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin'. Mutta tuo 'vielä kerran' osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, koska ovat luotuja, tulevat muuttumaan, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät. Sentähden, koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitolliset..." Tämänkin mukaan maa ja taivas "tulevat muuttumaan", tulella puhdistamisen jälkeen (2 Piet 3:7), ja Jumalan omille annetaan järkkymätön, iankaikkinen valtakunta tuon muutoksen jälkeen.
- luomakunnan vapautuminen
 Tästä muutoksesta kirjoittaa Paavali myös: "Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle - ei omasta tahdostaan, vaan alistajan - kuitenkin toivon varaan, koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytuskissa hamaan tähän asti; eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimässämme, odottaen lapseksi tulemista, meidän ruumiimme lunastusta" (Room 8:20-23). Samalla tavalla kuin Kristuksessa olevat "muuttuvat" ruumiiltaan hänen tulemuksessaan (1 Kor 15:52), voidaan tämän mukaan olettaa myös muun luomakunnan kerran muuttuvan.
- tuhatvuotinen/ iankaikkinen
 Raamattu erottaa selkeästi toisistaan tuhatvuotisen valtakunnan nykyisen maan päällä ja sen jälkeisen iankaikkisen valtakunnan muuttuneessa maailmassa. Tuhatvuotisjakso on iankaikkisen valtakunnan ensimmäinen osa, minkä jälkeen maa puhdistetaan tulella (2 Piet 3:10-13) ja alkaa varsinaisen iankaikkisen valtakunnan aika, viimeisen tuomion jälkeen. Nämä kaksi eri jaksoa samaistetaan "Puhu perustellen..." -kirjassa toisiinsa, esim. juuri kyseisen otsikon alla. Ks. pääaihetta "Valtakunta" ja "Kristuksen paluu".
- "lampaat"
Sivulla 365 otetaan esille Joh 10:16 ja esitetään vertauksen "muilla lampailla" tarkoitettavan Jeesuksen seuraajia, joilla ei kuitenkaan olisi toivoa "taivaallisesta elämästä". Varsinaiset "lampaat" olisivat ne 144 000, joista Ilmestyskirja pari kertaa mainitsee. Tällainen tulkinta vaikuttaa mielivaltaiselta, eikä sille löydy raamatullisia perusteita. Yleensä ymmärretään tämän vertauksen tarkoittavan juutalaisia ("lampaat") ja pakanoita ("muut lampaat"). Jokaisella "lampaalla" on kuitenkin yhtäläinen toivo iankaikkisesta elämästä. "Hyvä paimen" eli Jeesus on antanut henkensä kaikkien lampaiden edestä. Lampaita ovat ne, jotka uskovat (Joh 10:26) ja kuulevat Jeesuksen ääntä ja seuraavat häntä (Joh 10:27); heille Jeesus antaa iankaikkisen elämän (Joh 10:28).

Kuinka monelle Raamattu esittää taivaallisen elämän toivon? (s. 366-367)

- "pieni lauma"
 Raamattu osoittaa, että "taivaallisen elämän toivo" on varattu kaikille Jeesuksen nimeä tunnustaville. Mutta vaikka Jumala tarjoaa tätä iankaikkista elämää kaikille, jaetta *Luuk 12:32* siteeraten loppujen lopuksi vain "pieni lauma" suhteessa maailman kaikkiin ihmisiin uskoo Jumalan Pojan nimeen ja pääsee iankaikkisesta "taivaallisesta toivosta" osalliseksi. Samaan suhteellisuuteen viittaa Jeesus jakeissa Matt 7:13-14 sanoessaan: "...sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät." "Pieni lauma" ja "harvat" ovat suhteellisuutta kuvaavia sanoja verrattuna maailman kaikkiin ihmisiin kautta aikojen (kuten "monetkin"), eivätkä ne anna mitään viitteitä jostain tietystä lukumäärästä, kuten otsikosta voisi päätellä.
- Siionin vuori
Sivulla 366 kommentoidaan jakeita Ilm 14:1-3, että nämä 144 000 seisovat Siioninvuorella, joka Heb 12:22-24 mukaan on taivaassa. Jae Heb 12:22 puhuu "Siionin vuoresta, elävän Jumalan kaupungista ja taivaallisesta Jerusalemistä". Raamattu osoittaa, että nämä kaikki kolme tarkoittavat samaa Jumalan asumusta: Siionin vuori on Jerusalemi (Ps 125:1,2); Siionin pyhä vuori on suuren kuninkaan ja Jumalan iankaikkinen kaupunki (Ps 48). Taivaallinen Siionin vuori on siis sama asumus,

joka Ilm 21:2:ssa laskeutuu alas kaikkia niitä varten, joiden nimet ovat elämän kirjassa. Tällä vuorella saavat asua vanhurskaat (Ps 15:1), puhdassydämiset (Ps 24:3,4), Jumalaan turvaavat, joilla on särjetty ja nöyrä henki (Jes 57:13,15) jne. Heb 12:22-24 mukaan siellä asuvat Jumalan ja Jeesuksen lisäksi kymmenet tuhannet enkelit, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlijoukko, seurakunta, täydelliseksi tulleitten vanhurskasten henget... Se, että jossain kohti Raamatussa kerrotaan tietystä joukosta "taivaassa", ei tarkoita, *ettei siellä olisi muita*. Psalmi ja profeetat ovat tulvillaan kuvauksia taivaallisesta Siionin vuoresta; missään ei rajata sitä *ainoastaan 144 000:n etuoikeudeksi*. Ks. myös pääaihetta "Valtakunta".

Maasta ostetut Raamattu ei osoita, että *ainoastaan 144 000:lle kuuluu "taivaallinen toivo"*. 144 000 olivat ostetut esikoisiksi (Ilm 14:4), eivät ainokaisiksi. "*Maasta ostettuja*" ovat kaikki ne ihmiset, joiden puolesta Jeesus on ristillä kuollut. Herra on heidät "omalla verellensä itselleen ansainnut" eli ostanut (Ap 20:28); hän on saanut verensä kautta aikaan iankaikkisen lunastuksen eli suorittanut maksun, ostanut ihmiset itselleen (Heb 9:12,15); jopa valheenopettajat Pietari laskee niiden joukkoon, jotka "Herra on ostanut" (2 Piet 2:1), vaikka he kieltävät Herran. Herra Jeesus on siis ostanut itselleen kaikki ihmiset verellensä; "ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista...", kuten Ilm 5:9 ilmoittaa. Maksu on suoritettu jokaisesta, joka vain tahtoo ottaa lunastuksen vastaan.

Ovatko nuo 144 000 vain luonnollisia juutalaisia?

(s. 366)

Israel Luku 144 000 mainitaan Raamatussa kahdesti, molemmilla kerroilla Ilmestyskirjassa (Ilm 7:1-8 ja 14:1-5). Tekstiyhteydestä näemme, että on kysymys Israelin lasten sukukunnista (7:4). Raamattu osoittaa, että vaikka Israel parhaillaan elääkin paatumuksen ja luopumuksen tilassa, Jumala ei ole hyljännyt sitä lopullisesti, vaan hänellä on edelleen suunnitelma tätäkin kansaa varten.

Jumalalla on ollut alusta alkaen niin taivaallinen kuin maallinen suunnitelmansa. VT:ssa maallinen on etusijalla, UT:ssa ilmoitettiin "taivaallinen salaisuus". Molemmat ovat voimassa ja Jeesuksessa Kristuksessa molemmat suunnitelmat tulevat yhdistymään, Jumalan Sana ei raukea tyhjiin miltään osin. Maallisen suunnitelman mukaan Israelin kansalla on erityinen asema (Luukas 1:67-79; Rm 3:1,2; 9:1-5,27; Ilm. 12:6,13-16; 14:1-5; Mt 19:28) ja Israelin kansasta on tänäkin aikana olemassa "jäännös armon valinnan mukaan" (Room 11:1-5). Paavali jatkaa: "En tahdo ...pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että Israelia on osaksi kohdannut paatumus - hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut, ja niin kaikki Israel on pelastuva..." (Room 11:25-29; Sak 12:10-13;13:1). Myös 2 Kor 3:13-16:ssa Paavali puhuu selkeästi juutalaisista, Israelin lapsista, kuinka heidän sydämensä päällä on peite vielä tänäkin päivänä; mutta kun heidän sydämensä kääntyy Herran Kristuksen tykö, otetaan peite pois. Vielä ei ole Israel kansana kääntynyt Jeesuksen puoleen.

Raamatun mukaan Israelin maassa tulee vielä kaksi kolmasosaa kansasta surmatuiksi (Sak 13:8,9). Kun on jäljellä enää "kurja ja vaivainen kansa", jonka oma voima on täysin murrettu, huutavat he avuksi Herran Jeesuksen nimeä (Sef 3:12; Dan 12:7 alkutekstin mukaan; Matt 23:39). Näihin tapahtumiin viittaavat vahvasti lukuisat Vanhan testamentin profetiat. Jumala on luvannut kääntää kansansa Israelin kohtalon viimeisinä ahdistuksen aikoina. Ks. pääaihetta "Kristuksen paluu".

sukuluettelot *Kirjan mukaan Ilm 7:4-8 sukuluettelo ei voi tarkoittaa luonnollisen Israelin sukukuntia, koska se ei pidä yhtä joidenkin Raamatussa mainittujen luetteloiden kanssa.* Ilm 7:4-8:n sukuluettelo poikkeaa hiukan joistakin muista Raamatussa olevista Israelin sukukuntien luettelosta: Daanin sijaan mainitaan Manasse ja Efraimin sijaan hänen isänsä Joosef. Näiden kahden sukukunnan poisjättämiseen löytyy pätevä selitys kaikesta 5 Moos 29:18-21. Teksti kertoo selvästi, että Herra erottaa epäjumalanpalvelijat kaikista Israelin sukukunnista. Tuom 18:30,31 ja 1 Kun 12:28-30 todistavat juuri Daanin olleen johtamassa kansaa epäjumalanpalvelukseen ja Efraimista kerrotaan sen olleen liitossa epäjumalien kanssa (Hoos 4:17). Tämä oli selkeä syy, miksi nämä sukukunnat puuttuivat, kun 144 000 sinetöitiin. Sekä Daan että Efraim mainitaan kuitenkin niiden luettelossa, joiden kesken maanjakoa suoritetaan tuhatvuotisessa valtakunnassa (Hes

48:2,5), missä toteutuu sana, ettei Jumala kadu kutsumistaan ja armolahjoaan (Room 11:29). Kyseinen Roomalaiskirjeen luku käsittelee nimenomaan Israelin kansan pelastusta. Sitä ei voida sovittaa seurakuntaan, koska silloin jouduttaisiin soveltamaan ei-raamatullista oppia: kerran pelastettu on aina pelastettu. Silloin kun Raamatussa puhutaan *hengellisestä Israelista*, se sanotaan selkeästi asiayhteydessään.

144 000:n tehtävä	Nämä 144 000 merkitään sinetillä vähän ennen sitä, kun lopun ajan tuomioissa annetaan neljälle enkelille lupa vahingoittaa maata ja merta. Nämä 144 000 ovat siis ahdistuksen ajassa eläviä ihmisiä (juutalaisia), joiden tehtävänä on ilmeisesti levittää Kristuksen evankeliumia tuona vaikeana aikana. Työn tuloksena voidaan pitää Ilmestyksen 7. luvun jatkossa kuvattua "suurta joukkoa" (jae 9), joka "siitä suuresta ahdistuksesta" tulee ja on pessyt vaatteensa Karitsan veressä (jae 14).
pakanain täysi luku	"Pakanain täysi luku" viittaa ahdistuksen aikana pelastuviin ei-juutalaisiin. Samaan lukuun viitataan Ilm 6:9-11:ssa: "... kunnes oli täyttyvä myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, joiden tuli joutua tapettaviksi niinkuin hekin". Tämä sanottiin niistä "jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli". Ahdistuksen ajassa elävillä ei-juutalaisilla, jotka eivät kumarra petoa tai ota hänen merkkiään, on mahdollisuus pelastua ainakin marttyyrikuoleman kautta. Heidän lukunsa on säädetty ennalta. Sen jälkeen tulee pelastumaan myös Israelin kansan jäännös (Room 11:25); johon Jeesus ilmeisesti viittaa jakeessa Matt 24:22.
seurakunnan luku	144 000 sinetillä merkittyä ja "pakanain täysi luku" näyttävät kuuluvan siihen suunnitelmaan, joka Jumalalla on suuren ahdistuksen aikaa varten. Seurakunnalleen Jumala ei kuitenkaan ilmeisesti ole säätänyt mitään kiintiötä; seurakuntahan koostuu sekä juutalaisista että pakanoista, jotka ottavat Kristuksen vastaan ennen ylöstempausta.
Hengellinen Israel	Mikään kristittyjen tm. ryhmä ei Raamatun mukaan voi omia jakeessa Ilm 7:4 mainittujen asemaa ja tehtävää itselleen, vaan se on syytä ottaa aivan kirjaimellisesti. Kun Raamattu puhuu <i>hengellisestä Israelista</i> , se on selkeästi sanottu asiayhteydessään.

Menevätkö myös siihen "suureen joukkoon" kuuluvat, josta puhutaan Ilmestyksen 7:9,10:ssa, taivaaseen? (s. 367)

maasta	<i>Kirjan mukaan tämä "suuri joukko" ei menisi taivaaseen, koska heistä ei sanottu, että ostetut heidät olisi ostettu maasta.</i> Edellä juuri totesimme, että Jeesus on ostanut maasta jokaisen ihmisen, jopa valheenopettajat, joten siihen vedoten emme voi sulkea taivasta keneltäkään. Ilm 7:9-19 kertoo, että tähän "suureen joukkoon" kuuluvat olivat pelastuneita (jae 10), Karitsan veressä puhdistuneita (14) ja että Jumala asui heidän keskellään (jae 15; Ilm 21:3). Jos kysymyksen "taivas" tarkoittaa sitä iankaikkista elämää ja asuntoa Jumalan luona uudessa Jerusalemissa, josta Ilm 21:1-27 ja 22:1-5 kertovat, ei ole epäilystäkään siitä, etteikö tämä "suuri joukko" olisi ollut siihen osallinen.
lopullinen päämäärä	Raamatun ilmoitus lopullisen päämäärän suhteen on hyvin selvä: "Joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen" (Ilm 20:15) ja loput, eli "ainoastaan ne, jotka ovat kirjoitetut Karitsan elämäkirjaan", pääsivät iankaikkiseen elämään ja uuteen Jerusalemiin (Ilm 21:27), joka on se taivaallinen "Sionin vuori". Elämän kirja ratkaisi siis lopullisen päämäärän (Ilm 3:5; 17:8; 20:12,13,15; Dan 7:10; 12:1-3; Psalmi 69:29; Luuk 10:20).

Mitä taivaaseen menevät tekevät siellä? (s. 367)

tuhatvuotinen	<i>Tässä yhteydessä kirja antaa kolme raamatunkohtaa, jotka viittaavat kaikki tuhatvuotisen valtakunnan aikaan, jolloin pyhät hallitsevat ja tuomitsevat maata Kristuksen kanssa (Ilm 20:6; 5:10; 1 Kor 6:2).</i> Tänä aikana toteutuu Jumalan tahto "maan päällä". Jumala voi vihdoinkin osoittaa ihmiskunnalle, millaiseksi hän luomakunnan tarkoitti: ihminen hallitsee luontoa rauhassa ja sopusoinnussa. Tämä valtakunta alkaa kansojen tuomiolla, josta myös Jes 11:4 kertoo kuvaillessaan rauhanvaltakunnan aikaa. Tuhatvuotisessa
---------------	---

valtakunnassa nykyisen maan päällä hallitsevat Raamatun mukaan ylöstemmattu seurakunta (Ilm 2:26; 5:10; 2 Tim 2:12; Sak 14:4,5; Juuda 14,15), Israelin esikoisjoukko 144 000 (Ilm 12:5) ja ahdistuksen ajan marttyyrit yhdessä Kristuksen kanssa (Ilm 20:4-6). Koska Kristuksen kanssa hallitsevat pyhät ovat kaikki Kristuksen tavoin ylösnousemusruumiissa, mahdollisuus syntiin ja kuolemaan ei koske heitä, kuten muita tuhatvuotisen valtakunnan asukkaita (Jes 65:20-22; Ilm 20:6). Ks. myös pääaiheita "Kristuksen paluu" ja "Valtakunta".

iankaikkinen Tuhatvuotinen valtakuntaan ei kuitenkaan täysin tyydytä Jumalaa, joka lupaa luoda uudeksi kaiken (Ilm 21:5). Tuhatvuotista valtakuntaa seuraa yksilöihmisten lopullinen tuomio (Ilm 20:7-15), jonka jälkeen tapahtuu kaiken uudeksi luominen ja iankaikkisen valtakunnan ilmestyminen (Ilm 21 ja 22). Iankaikkisessa valtakunnassa hallitsevat kaikki Jumalan ja Karitsan palvelijat, joiden nimet olivat kirjoitetut Karitsan elämäkirjaan, yhdessä Jumalan ja Karitsan kanssa, aina ja iankaikkisesti (Ilm 21 ja 22:1-5,14). Tämä Jeesuksen Kristuksen iankaikkinen valtakunta (2 Piet 1:11) ei järky (Heb 12:27); se on luvattu iankaikkiseksi perinnöksi (9:15). Tässä iankaikkisessa valtakunnassa siis "Hänen (Jumala ja Karitsa) palvelijansa palvelevat häntä...ja he hallitsevat aina ja iankaikkisesti" (Ilm 22:3,5). (Hallittavia ovat mahdollisesti viimeisen tuomion yhteydessä elävinä tuomitut kansat, jotka olivat suhtautuneet myönteisesti Israeliin; Ks. pääaihetta "Kristuksen paluu".)

Kuka valitsee ne, jotka menevät taivaaseen?

(s. 368)

kohtalo 2 Tess 2:13,14 kertoo, kuinka Jumala on valinnut kyseiset veljet pelastukseen, mutta "kohtaloa" tai siihen viittaavaa ajatusta ei alkuteksti mainitse. KR kääntää 14. jakeen: "Siihen (pelastukseen) hän on myös kutsunut teidät..."

Jumalan valinta oli Kristus Raamattu kyllä täsmentää useissakin kohdissa, mitä tämä Jumalan "valinta" tarkoittaa: "hän (Isä) ennen maailman perustamista oli hänessä (Kristuksessa) valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa, edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mielisuosion mukaan..." (Ef 1:4,5). Jumala oli siis ennen maailman luomista jo päättänyt valita ne, jotka Kristuksessa ovat, pelastukseen ja yhteyteensä. Hän oli siis valinnut Kristuksen (Lk 9:35; 23:35; 1 Piet 1:20,21; 2:6). Hän ei kutsu ketään kohtaloon, vaan pelastukseen, joka on Jeesuksessa.

ihmisen osuus Jumala on ilmoittanut jo valinneensa pelastukseen kaikki, jotka puoleltaan valitsevat Kristuksen ja jotka hänessä pysyvät. Jumalan valintaan vaikuttaa siis ihmisen oma sydämen asenne ja usko. Tämä korostuu selkeästi kaikkialla Raamatussa, missä vain Jumalan valinnasta puhutaan (esim. 5 Moos 7:7-9; Ps 33:12-22); Jumalan aivoituksen mukaan taivaalliseen toivoon oli kutsuttu ne, jotka häntä rakastavat (Room 8:27-39); Jumala valitsi ne, jotka uskoivat (1 Piet 2:4-9) jne... Omaan valintaamme voimme vaikuttaa itse pysymällä lujina Kristuksessa (2 Piet 1:10,11; 2 Tess 1:11). Kaikki perustuu ihmisen vapaasti valitsevaan tahtoon: "...joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi" (Ilm 22:17). Ks. myös Matt 23:37; Joh 6:67,68.

apostolien Tämän lisäksi Raamatussa puhutaan myös esim. apostolien valinnasta, mitä ei pidä valinta sekoittaa edellä olevaan. Jeesus valitsi 12 opetuslastaan apostolin virkaan. Tähän virkaan ei ollut kaikilla halukkailla mahdollisuutta päästä, vaan Jumala teki valinnan - tosin tässäkin sydämen perusteella (Lk 6:13; Joh 6:70; 15:16; Ap 1:24-26; 10:41). Myös Paavali Jumala valitsi apostoliksi myöhemmin (Ap 9:15; Room 1:1), samoin kuin miehiä erilaisiin seurakuntavirkoihin.

pelastusvarmuus Raamatun mukaan pelastumisen ei tarvitse jäädä arvailujen varaan, siitä voi olla varma (2 Kor 10:7). Usko palkitsevaan Jumalaan on oikeastaan välttämättömyys, koska "sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että hän...palkitsee ne, jotka häntä etsivät" (Heb 11:6). Uskovalla on "täysi uskon varmuus" (Heb 10:22); hebrealaiskirje korostaa "toivon varmuuden säilyttämistä" (Heb 6:11); Paavali julisti myös: "Varma on tämä (iankaikkisen kirkkauden) sana, sillä jos olemme kuolleet (itsellemme; vrt. kaste), saamme myös hänen kanssaan elää" (2 Tim 2:10-12); "...jumalisuudella on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen. Varma on tämä sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen" (1 Tim 4:8-10); "Olen varma, ettei mikään voi erottaa meitä Jumalan

rakkaudesta..." (Room 8:38) jne. Tämän pelastusvarmuuden Jumala on antanut jokaiselle uskovalle Henkensä kautta:"Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä..." (Room 8:16-17).

pelastuksen
ilo

Raamattu puhuu pelastuksen ilosta: "Olkaa toivossa iloiset" (Room 12:12); "Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa" (Matt 5:12); "Iloitkaa, että nimenne ovat kirjoitetut taivaissa" (Luuk 10:20); "Teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota pois teidän iloanne" (Joh 16:22); "Sentähden minun sydämeni iloitsee ja kieleni riemuitsee..." (Ap 2:26-28); "Iloitkaa aina Herrassa, vieläkin minä sanon: Iloitkaa" (Fil 4:4); Enkeli paimenille: "Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle. Teille on ... syntynyt Vapahtaja..." (Luuk 2: 10); "Te saatte iloilla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä" (Jes 12: 3). Jumalan tahto on, että otamme pelastuksen vastaan ilolla, emmekä epävarmuudessa.

HELVETTI

(s.69-76)

Helvettiä käsittelevillä sivuilla sekoittuvat VT:n "seol" (= tuonela, hauta) ja UT:n "gehenna" (=kadotus), ikäänkuin ne olisivat sama asia. Raamattu ilmoittaa ne kuitenkin luonteeltaan täysin erilaisina paikkoina: VT:n "seol" tarkoittaa asiayhteydestä riippuen joko hautaa (jossa ruumis on) tai tuonelaa (tietoinen välitila). UT:n "gehenna" on kadotus, joka taas on luonteeltaan iankaikkinen (Ilm 20:10).

Mitä Vanha Testamentti kertoo tuonelasta?

(hepr. seol)

- ruumiin hauta Vanhan testamentin tuonela-esimerkeistä on joskus vaikea erottaa, milloin puhutaan ruumiin haudasta ja milloin sielun olotilasta. Ilmeisesti "tuonela" tarkoittaa ruumiin hautaa asiayhteyksissä, joissa puhutaan "harmaiden hapsien tuonelaan vaipumisesta" (1 Kun 2:6,9); tomussa lepäämisestä (*Job 17:13-16*; Ps 6:6 - vrt Jakeeseen Ps 30:10); ihmisistä, jotka elävältä suistuivat tuonelaan sota-aseinensa (*Hes 32:27*) tai tavaroinensa (4 Moos 16:30-33). Haudassa ihmisen ajalliset hankkeet ovat rauenneet tyhjiin, kun henki on lähtenyt (*Ps 146:4*; sivu 69). Samaan elämän katoavaisuuteen viittaa *Saarn 9:10*. Hauta kuvaa kuitenkin ihmiselämän päätepistettä ainoastaan tämän aikakauden osalta, eikä ole lopullinen päätös.
- väliaikainen olotila Tuonela kuvataan Raamatussa myös väliaikaisena olotilana: "Herra vie alas tuonelaan ja tuo ylös jälleen" (1 Sam 2:6). Tuonelaan menivät ennen Kristuksen lunastuskuolemaa kaikki sielut, vanhurskaat ja väärät, ruumiin kuoleman jälkeen. Vanha testamentti lunastus kuitenkin korostaa, että vanhurskaat sielut tullaan pian lunastamaan tuonelan vallasta. Jumala oli luvannut tulla hakemaan häneen luottaneet sielut pois, lunastaa (ostaa) heidät tuonelan vallasta ja näin tapahtuikin Jeesuksen lunastuskuoleman yhteydessä.
- "Näin käy niiden, jotka itseensä luottavat...heidät viedään tuonelaan ja kuolema heitä kaitsee; jo huomenna oikeamieliset astuvat heidän ylitsensä;...minun sieluni Jumala lunastaa tuonelan vallasta, sillä hän ottaa minut huomaansa"(Ps 49:14-16).
 - "(Herra)... lunastaa sinun henkesi tuonelasta" (Ps 103:4). Lunastuksesta kertovat myös mm. Ps 34:23; Ps 71:23; Ps 130:7,8 ja Hoos 13:14. Daavidin kuolemasta kerrotaan, kuten monien muidenkin VT:n pyhien kuolemasta: "hän meni lepoon isiensä tykö" (1 Kun 2:10).Tuonelassa he odottivat lunastuksen päivää. Jumalattomat nousevat tuonelasta tuomiolle, iankaikkiseen kauhistukseen (*Dan 12:1-3*).
- tietoinen tila Tuonela on tietoinen tila: "Tuonela tuolla alhaalla liikkuu sinun tähtesi, ottaaksensa sinut vastaan, kun tulet. Se herättää haamut sinun tähtesi, kaikki maan johtomiehet... kaikki kansojen kuninkaat. Kaikki he lausuvat ja sanovat sinulle: Myös sinä olet riutunut, niinkuin mekin, olet tullut kaltaiseksemme..." (*Jes 14:9,10*).Tuonelassa siis ajateltiin ja puhuttiin. "Haamut" olivat eläviä olentoja (*Job 4:16*; *Job 26:5,6*; *Snl 9:18*). Myös *Hes 32:21* kertoo, kuinka "mahtavimmat sankareista puhuvat tuonelan keskeltä".

Mitä Uusi Testamentti kertoo tuonelasta?

(kreik. hades)

- kaksiosainen Jeesuksen esimerkki tuonelasta pitää yhtä VT:n esimerkkien kanssa: Tuonela oli kaksiosainen paikka, jossa Jumalaan toivonsa panneet saivat lohdutusta Aabrahamin helmassa ja itseensä luottaneet kärsivät tuskaa. Näiden osien välillä oli juopa, jota ei voinut ylittää (*Luuk 16:19-31*). Ks. kappaletta "Opettiko Jeesus sillä, mitä hän sanoi rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta, että pahoja piinataan kuoleman jälkeen?"
- sielujen lunastus Ennen Jeesuksen ristinkuolemaa mentiin kuoleman jälkeen tuonelaan, vaivan tai lohdutuksen puolelle. Jeesuksen ristinkuoleman jälkeen vanhurskaat, Jeesukseen uskovat eivät enää mene tuonelaan (*Matt 16:18*), vaan "paratiisiin" (*Luuk 23:42-43*; *2 Kor 12:2-4*). Ristinkuolemansa yhteydessä Jeesus tyhjensi "Aabrahamin helman" ja vei autuaat sielut, jotka siellä odottivat Kristuksen lunastuskuoleman täyttymistä, myös saaliinaan "paratiisiin", kolmanteen taivaaseen, odottamaan elämän ylösnousemusta. Näin Kristus kukisti sen, jolla oli kuolema vallassaan. Jeesuksella oli täytetyn lunastuksen vakuutena kuoleman ja tuonelan avaimet, joita hän myös käytti (*Lk. 23:43*, *2 Kor. 12:2-4*).

Myös Ef 4:8-10 (VT:n esimerkkien Ps 49:14-16, Ps 68:19 ja Ps 103:4 lisäksi) tukee tätä olettamusta.

ei lopullinen päämäärä Tuonela ei ole vielä varsinainen rangaistus, vaan sieltä nouseaan tuomiolle: "Ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta senjälkeen tulee tuomio" (Heb 9:27). Kaikki kuolleet nousevat tuomiolle. Meri, Kuolema ja Tuonela antavat ne kuolleet, jotka niissä ovat ja heidät tuomitaan kukin tekojensa mukaan (Ilm 20:12-13). Myös Jeesus korosti kaikkien haudoissa olevien kerran kuulevan hänen äänensä ja tulevan esiin, joko elämän tai tuomion ylösnousemukseen (Joh 5:28,29). Lopullinen tuomio on iankaikkinen.

Kärsivätkö kuolleet Raamatun mukaan tuskaa?

(s.69)

ruumiin tila Esimerkeissä käsitellään ihmisruumiin maatumista. Elämä, joka ihmiselle oli annettu tätä aikaa varten, on eletty ja ajalliset hankkeet ovat rauenneet tyhjiin. Nämä kaksi esimerkkiä (*Saarn 9:5,10; Ps 146:4*) eivät todista, että *hauta olisi ihmisen lopullinen päätepiste*. Ks. "Osoittaako Raamattu, että sielu jää eloon ruumiin kuollessa".

sielun tuska Sen sijaan Raamattu osoittaa, että jumalattomina kuolleiden sielut joutuvat kärsimään häpeää ja kauhistusta (Dan 12:2), tuskaa ja ahdistusta (Room 2:5-11), ahdistusta (2 Tess 1:6-9), iankaikkista vaivaa (Ilm 20:10), itkua ja hammasten kiristystä (Matt 8:12;13:42).

Osoittaako Raamattu, että sielu jää eloon ruumiin kuollessa?

(s.69,70)

kuoleman eri Raamattu puhuu kuolemasta kahdessa eri merkityksessä: ihmisen luonnollisesta merkitykset kuolemasta, missä henki eroaa ruumiista (Jaak 2:26; Ps 146:4), ja sisäisen ihmisen eli sielun kuolemantilasta, jossa kaikki ihmisten sielut Aadamin jälkeen ovat jo eläessään (Room 5:14,15; 1 Tim 5:6; 1 Joh 3:14 jne). *Hesekielin 18:4: "se sielu, joka syntii tekee - sen on kuoltava"* tukee kaikkia muita Raamatun kohtia, joissa kuolemalla tarkoitetaan sisäisen ihmisen eli sielun eroa Jumalan yhteydestä. Ks. pääaihetta "Kuolema".

"sielun" eri merkitykset Raamattu puhuu myös sielusta kahdessa eri merkityksessä: ihmistä kokonaisuutena voidaan nimittää sieluksi, jolloin tarkoitetaan ihmistä elävänä olentona. Tässä mielessä sielun kuolema tarkoittaa sitä, että ihminen lakkaa olemasta maan päällä elävänä olentona. Raamattu kuitenkin puhuu sielusta myös ihmisruumiissa asuvana erillisenä osana; sielu on oikeastaan varsinainen ihminen, ruumis on pelkkä kulissi. *Sivulla 70 esitetään kaksi tiedemiehen lausuntoa sielun kuolevaisuudesta. Tämän mukaan kuolemattoman sielun käsite kuuluu kreikkalaiseen filosofiaan, ei Raamattuun.* Tämän väitteen lausuja ei ilmeisesti tunne Raamattua, koska sekä Vanha - että Uusi testamentti opettavat sielun kuolemattomuudesta. Ks. pääaihetta "Sielu" ja "Kuolema".

Minkälaiset ihmiset menevät Raamatun helvettiin?

(s. 70-71)

"seol" ja "gehenna" Näillä sivuilla sekoitetaan VT:n "seol" ja UT:n "gehenna", ikäänkuin ne olisivat sama asia. Tuonela ja helvetti ovat kuitenkin Raamatussa kaksi täysin erilaista paikkaa, kuten edellä on luettu. Näiden samaistaminen tekisi kokonaisuuden epäloogiseksi. Kun "seol" on tuonela, tietoinen välitila, ja "gehenna" on helvetti, iankaikkinen kadotus, pysytään sopusoinnussa Raamatun ilmoituksen kanssa. Raamattu sanoo, että sekä jumalattomat että oikeamieliset menivät tuonelaan odottamaan ylösnousemusta jo ennen Jeesuksen ristinkuolemaa. "Minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettu laissa ja profeetoissa, ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, sekä vanhurskasten että vääräin" (Ap 24:14-15). Helvetin tuomio ei ole vielä astunut voimaan, vaan "nykyiset taivaat ja maa ovat talletetut tulelle, säädetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään" (2 Piet 3:7). Lopullisen tuomion päivä on edessäpäin.

oikeamieliset? Raamattu ei osoita, että "oikeamielisiä" menee helvettiin. Job ei toivonut Jumalan *kätkevän häntä helvettiin*, vaan tuonelaan, siihen saakka, kunnes Jumalan "viha" häntä kohtaan olisi laantunut. Tässä yhteydessä tuonela voi tarkoittaa joko ruumiin hautaa tai

sielun välitilaa, ja tässäkin kysymys oli vain Jobin toiveesta, ei Jumalan suunnitelmasta. *Jeesus ei myöskään ole käynyt helvetissä*, kuten ei kukaan muukaan, vaan tuonelassa. Hänellä on Kuoleman ja Tuonelan avaimet (Ilm 1:18).

- ketkä menevät? Ilmestyskirjan peto ja väärä profeetta tulevat olemaan ensimmäiset, jotka heitetään "gehennaan", tuliseen järveen (Ilm 19:20), sitten perkele (Ilm 20:10), ja vasta sen jälkeen heidän seuraajansa (Ilm 20:14, 15). "Sillä ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat..." (Room 8:1)
- pois helvetistä? Kukaan ei pääse pois Raamatun helvetistä. Kuolleet pääsivät pois tuonelasta. Helvetti on tulinen järvi (Matt 5:22 ja 18:9 "helvetin tuli"), johon Tuonela tullaan heittämään. Raamatun helvetti on iankaikkinen rangaistus ja ero Jumalasta, "toinen kuolema, tulinen järvi" (Ilm 20:14). Sieltä ei tule kukaan pois (Matt 25:46; Ilm 19:3; 21:8; Jes 26:14).

Kohtaako pahoja ikuinen rangaistus?

(s.71-75)

Raamattu vastaa, että jumalattomina kuolleiden sielut joutuvat kärsimään häpeää, iankaikkista kauhistusta ja vaivaa (Dan 12:2; Ilm 20:10), tuskaa ja ahdistusta (Room 2:5-11; 2 Tess 1:6-9), itkua ja hammasten kiristystä (Matt 8:12).

Sodoma ja Gomorra

Sivulla 72 otetaan esimerkiksi Sodoma ja Gomorra, jotka Juuda 7:n mukaan kärsivät iankaikkisen tulen rangaistusta. Selityksenä mainitaan tämän tarkoittavan sitä, että nämä kaupungit tuhottiin iäksi ja niitä ei enää rakenneta, samoin myös niiden asukkaat olisi jo tuhottu. Jeesus kuitenkin kumooa tämän väitteen mainitsemalla, että Sodomakin on vielä uudelleen tulossa tuomiolle (Luuk 10:12-14). Matt 12:41-42 osoittaa, että tuomiolle nousevat "Niiniven miehet", "Etelän kuningatar" jne, eivät ainoastaan *kaupungit kärsi rangaistusta asukkaidensa puolesta*. Luuk 10:13:sta käy ilmi, että puhuessaan kaupunkien tuomioista Jeesus tarkoitti niiden asukkaita. Samoin 2 Piet 3:6:ssa, missä Jumala hukutti "maailman" vedenpaisumuksella, tarkoitettiin lähinnä silloisen maailman asukkaita.

- kaikki tuomitaan Raamatun ilmoituksen mukaista on, että kaikki ihmiset joutuvat kerran tuomiolle teoistaan, nimenomaan kuoleman jälkeen. "...Ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio..." (Heb 9:27); "...hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin...jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen" (Joh 5:28,29); "Herra...tuomion päivään säilyttää rangaistuksen alaisina väärät" (2 Piet 2:9).
- keskeinen opetus Ihminen ei haluaisi hyväksyä Raamatun totuutta tulevasta tuomiosta, kuten ei korkearvoinen Feelikskään (Ap 24:25), mutta Paavali ei silti voinut olla julistamatta tätä Jumalan säätämää totuutta, vaan mainitsee siitä kirjeissään hyvin usein.

Jeesus puhuu iankaikkisesta kadotuksesta evankeliumeissa n. 20 kertaa. Tämä iankaikkisen tuomion ja kadotuksen opetus on hyvin keskeinen myös sekä profeetoissa että kaikissa Uuden testamentin kirjeissä.

Mitä merkitsee se "iankaikkinen vaiva", josta puhutaan Ilmestyskirjassa?

(s. 72, 73)

- vertauskuva? Jälleen vedotaan siihen, että *"kuolleet eivät tiedä mitään"* (Saarn 9:5), jonka vuoksi tälle *"iankaikkiselle vaivaamiselle"* täytyy löytää jokin vertauskuvallinen merkitys. Voimme kuitenkin vapautua ottamaan tämänkin kirjaimellisena totuutena, kun hyväksymme Raamatun ilmoituksen sisäisen ihmisen elämän jatkumisesta ruumiin kuoleman jälkeen.
- "iankaikkinen" Iankaikkisen kadotuksen ja iankaikkisen elämän "iankaikkinen" on yksi ja sama sana (kreik. "aiónios"). Kreikan kielen voimakkain iankaikkisuutta merkitsevä ilmaisu on "eis tús aiónos tón aiónon", mikä suomennettuna merkitsee "aina ja iankaikkisesti". Sanoja käytetään johdonmukaisesti puhuttaessa sekä iankaikkisesta autuudesta tai iankaikkisesta vaivasta, eikä se merkitse toisessa toista ja toisessa toista.

Mikä on se "tulinen Gehenna", josta Jeesus puhui?

(s. 73-74)

täystuho? UT:n ilmoittama kadotus (Gehenna), jonne jumalattomat viimeiseltä tuomiolta lähetetään ei Raamatun mukaan merkitse *loppuunhäviämistä, täystuhoa*. Kadotus on paikka, "jossa heitä vaivataan yöt ja päivät, aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, heillä jotka petoa ja sen kuvaa kumartavat..."(Ilm 14:9-11 ja 20:10).

Matt 10:28 Helvettiin joutuu ihmisen ruumis ja sielu: "...joka voi sielun ja ruumiin hukuttaa helvettiin" (Matt 10:28). Alkuteksti ei anna tässä viitteitä *ihmisen tuhoamisesta Gehennassa, kuten UM-käännös asian ilmaisee*. Sielun hukuttamisella helvettiin ilmaistaan se tosiasia, että ihminen on tietoisessa tilassa. Sielu on ihmisen elävä osa ja tässä korostetaan sitä tosiasiaa, että helvettiin ei heitetä ainoastaan kuollut ruumis, vaan koko ihminen. Siksi voidaan sanoa myös, että "heillä ei ole lepoa" siellä, kuollut ruumis ei pystyisi tällaista asiaa tuntemaan. Matt 13:42 sanoo kadotuksesta, että "siellä on oleva itku ja hammasten kiristys". Jos kadotus merkitsisi tyhjiinhävittämistä, siellä ei voisi olla aina ja iankaikkisesti kestäväää vaivaa, ei myöskään itkua ja hammasten kiristystä jne.

Minkä Raamattu sanoo olevan synnin rangaistus?

(s. 74)

Room 6:23: "Synnin palkka on kuolema" (*UM:Synnin maksama palkka on kuolema*). Samassa jakeessa ilmoitetaan tämän vastakohta "...mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä". Ks. "Rangaistaanko ihmistä vielä kuoleman jälkeen..."

Rangaistaanko ihmistä vielä kuoleman jälkeen hänen synneistään?

(s. 74)

Onko kuollut vapautunut synnistään *Sivulla 74 annetaan ainoana esimerkkinä Room 6:7: "Se, joka on kuollut, on vapautunut synnistään"*. Tämä jae on kuitenkin tässä irrotettu täysin asiayhteydestään. Kyseinen luku käsittelee kasteen merkitystä ja opettaa, että joka on kasteessa "kuollut" ja haudattu Kristuksen kanssa, on vapautunut synnistään ja näin siirtynyt kuolemasta elämään (Ks. pääainetta "kuolema"). Tässä ei tarkoiteta lainkaan ruumiillista kuolemaa, kuten halutaan antaa ymmärtää. Kun Paavali jakeissa 18-21 iloitsee, että Roomassa asuvat Jeesukseen uskovat ovat "synnistä vapautettuina tulleet Jumalan palvelijoiksi", hän ei todellakaan tarkoita, että nämä ihmiset olivat kokeneet fyysisen kuoleman!

totuus Ruumiillinen kuolema ei vapauta ketään synneistään. Tämä ei ole Raamatullinen opetus. tuomiosta Kuoleman jälkeen seuraa tuomio, jossa jokainen ihminen vastaa teoistaan ja synneistään: "...ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta senjälkeen tulee tuomio" (Heb 9:27); "Minä näin kuolleet, suuret ja pienet seisomassa valtaistuimen edessä...ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan...Ja joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen" (Ilm 20:12-15); "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen"(Mark 16:16). Ks. myös 2 Piet 3:7.

Tätä totuutta emme pääse pakoan, se on erittäin keskeinen Raamatun opetuksissa. Se kyllä peljästättää ihmisiä, kuten korkea-arvoista Feeliksiäkin:"Mutta kun Paavali puhui...tulevasta tuomiosta, peljästyivät Feeliks ja sanoivat: Mene tällä haavaa pois, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas" (Ap 24:25). Emme voi kuitenkaan ihmisiä mielistelläksemme väärentää Jumalan ilmoitusta, Paavaliakaan ei sitä tehnyt.

Onko pahojen ikuinen vaivaaminen sopusoinnussa Jumalan persoonallisuuden kanssa?

(s. 74)

lapsiuhrit Sivulla 74 on valittu aiheelle inhimillinen käsittelytapa. Emme voi kuitenkaan mennä tässäkään asiassa Raamatun ilmoituksen edelle. Se, että luopuneet juutalaiset polttivat Jumalan nimen häpäisemistä (3 Moos 18:21; 5 Moos 18:10,12), jonka tähden Jumala antoi suuren onnettomuuden kohdata ihmisiä, jotka tällaista harjoittivat (Jer 19:3-9). Kysymys oli epäjumalan palveluksesta; Jumalan mieleen ei ollut koskaan tullut, että hänen oma kansansa sellaista harjoittaisi. Tätä emme voi pitää *todisteena siitä, ettei Jumala vaivaisi*

pahoja ikuisesti. Jos Jumala ei salli ihmisen tehdä jotain, se ei tarkoita, että hänellä itsellään ei olisi mahdollisuus toimia niin.

Jumalan / ihmisen valtuudet	Raamatun ilmoitus on, että ihminen ei saa tehdä pahaa ihmiselle; ihmisen ei tulisi kostaa toiselle ihmiselle, vaan tulisi antaa sija Jumalan vihalle (Room 12:19); hänen ainoan, vanhurskaan tuomarin, on kosto. Emme saisi edes huokailla toisiamme vastaan, koska "tuomari seisoo ovella" (Jaak 5:9). Kadotustuomion julistaminen kenellekään ei ole ihmisen tehtävä; tämä on ihmisiltä jyrkästi kielletty (1 Kor 4:3-5; Matt 7:1; Luuk 9:54,55). Kaikki tämä on Jumalan vallassa. Emme voi verrata ihmisen ja Jumalan valtuuksia toisiinsa. Raamattu kertoo selkeästi Jumalan persoonallisuudesta:
synnin orjuus	Kadotus, iankaikkinen tuli, on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen (Matt 25:41) mutta ihminen on omasta tahdostaan antautunut synnin ja perkeleen orjaksi (Joh 8:34). Synti on vihollisuutta, epäuskoa ja kapinaa Jumalaa kohtaan. Syntiä Jumala vihaa, eikä voi sallia sen olemassaoloa loputtomasti, vaan se tulee saamaan lopullisen tuomionsa (Room 1:18). Täältä Jumala tahtoo kuitenkin ihmiset säästää.
rakkaus	Jumalan rakkautta emme voi epäillä. Hän on rakkaus ja hän on ostanut itselleen kaikki ihmiset verellensä, niin hyvät kuin pahatkin, ja tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat (1 Tim 2:3-4). Hän ei voi kuitenkaan vapauttaa ihmistä väkisin toisen orjuudesta, siihen tarvitaan ihmisen oma tahto. Jumala viisautessaan asetti pelastuksen ehdoksi sydämen uskon Jeesukseen (1 Kor 1:21).
vapaus	Jokainen, joka sydämessään tahtoo kääntyä hänen puoleensa, tehdä parannuksen, saa kokea, kuinka Jeesus vapauttaa ihmisen todelliseen vapauteen (Joh 8:36). Tämä on vapautta synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta (1 Joh 3:8; Kol 1:13; ks. pääaihetta "Kuolema"). Kristuksessa oleville ei ole minkäänlaista kadotustuomiota (Room 8:1). Mutta jos ihminen ei tule Kristukseen, hän on synnin orja ja kadotustuomion alainen. Orja seuraa isäntäänsä (Ilm 20:14-15).
Jumalan persoonallisuus	Jumala ei säästänyt luomiansa enkeleitäkään, jotka syntiä tekivät (2 Piet 2:4). Jumalan persoonallisuudesta kertoo myös 2 Tess 1:6-9: "Jumala katsoo oikeaksi kostaa ahdistuksella niille, jotka teitä ahdistavat...ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisina meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille. Heidä kohtaa silloin rangaistukseksi iankaikkinen kadotus..." Rakastava Jumala on tehnyt kaikkensa ihmisten pelastamiseksi. Jumala on kuitenkin pyhä, eikä hän voi sietää syntiä. Pahojen ikuinen vaivaaminen on sopusoinnussa pyhän Jumalan persoonallisuuden kanssa.

Opettiko Jeesus sillä, mitä hän sanoi rikkaasta miehestä ja Lasarukselta, että pahoja piinataan kuoleman jälkeen?
(s. 75)

<i>vain vertaus?</i>	Onko Luukkaan 16:19-31:ssä oleva kertomus kirjaimellinen vai <i>pelkästään kuvaus jostakin muusta?</i> Jos tämä olisi ainoastaan kuvaus jostakin muusta, olisiko Jeesus antanut henkilöille nimet? Yhdessäkään Jeesuksen vertauksista ei mainita henkilöä nimeltä, edes Jumalasta ei vertauksissa käytetä mitään erisnimiä. Aabrahamin ja Lasaruksen mainitseminen viittaa selkeästi historialliseen tositahtumaan. Ja vaikka tämä olisi kerrottu <i>vertauksen</i> muotoisena, miksi Jeesus olisi valinnut vertaukselleen epätodelliset kulissit? Jeesus sijoitti vertauksensakin aina totuudenmukaiseen ympäristöön. Olisiko Jeesus tahallaan antanut vertauksessaan ihmisille tuonelasta valheellisen kuvan? Miksi Jeesus olisi niin tehnyt? Hänen puheensa oli varmasti totta ja luotettavaa.
sopusoinnussa	Kertomuksen mukaan rikas mies ja Lasarus ovat molemmat tuonelassa, jossa heidän välillään on juopa, joka erottaa vanhurskaat ja itseensä luottaneet ihmiset toisistaan. Tämä on sopusoinnussa myös VT:n tuonelakuvausten kanssa. Kirjaimellinen tulkinta ei merkitsisi sitä, että " <i>Jumalan suosiota nauttivien pitäisi kaikkien mahtua yhden miehen, Aabrahamin helmaan</i> ", jos vain Lasaruksen kerrotaan sillä hetkellä viihtyvän siinä. -Tai että " <i>Haadeksen tuli ei haihduvaisi sormen päässä olevaa vettä</i> ". Tällainen pyyntö kuvastaa vain rikkaan miehen epätoivoa.
sanoma	Kertomuksen sanoma on selkeä: Ruumiillinen kuolema ei ole ihmisen lopullinen päätepiste vaan sielu siirtyy toiseen paikkaan, tässä tuonelaan (jakeet 22,23).

Tuonelassa ihminen on tietoisessa tilassa; siellä ihminen pystyy näkemään, puhumaan, ajattelemaan jne (24,25). Kuoleman jälkeen osat usein vaihtuvat. Jumalaan turvanneet saavat kokea lohdutusta, mutta itseensä luottaneille ja synnissä eläneille sieluille tulee tuska ja ahdistus (23-25). Kuoleman jälkeisessä tilassa ihminen ei voi enää tehdä parannusta ja päästä "toiselle puolelle" (25,26). Kaikki tämä on ilmoitettu meille etukäteen Mooseksen ja profeettojen todistuksen kautta, meidän tulisi uskoa ja ottaa Jumala vastaan tässä ajassa, ennen kuolemaamme (30,31). Kaikki tämä on täydellisesti sopusoinnussa kaiken muun Raamatun ilmoituksen kanssa. Siksi meidän ei tarvitse keksiä tälle kertomukselle mitään vertauskuvallista sanomaa. Kertomuksen tapahtumat puhuvat itse puolestaan.

KRISTUKSEN PALUU

(s. 186-190)

Sattuvatko Kristuksen läsnäoloon liittyvät tapahtumat hyvin lyhyenä aikana vai vuosien kuluessa? (s. 186)

läsnäolo *UM-käännöksen mukaan Matt 24:37-39 kuuluu: "Niin kuin Nooan päivät olivat, niin on Ihmisen Pojan läsnäolo (KR: "tulemus") oleva..."* Jatkossa selostetaan, että kyseisissä jakeissa kuvailut "Nooan päivien" tapahtumat sattuivat useiden vuosien kuluessa ja että Jeesus vertasi "läsnäoloon" siihen, mitä tapahtui silloin. Perusteluksi tälle tulkinnalle esitetään sanojen "tuleminen" ja "läsnäolo" välistä eroa. (Tämän perusteleva on Jehovan todistajille tärkeää, koska he uskovat Jeesuksen tulleen näkymättömänä maan päälle perustamaan Jumalan valtakunnan vuonna 1914; s. 31.)

yllättävä tuleminen Kun tarkemmin tutkimme jakeiden Matt 24:37-39 sisältöä, huomaamme, että Jeesus nimenomaan painottaa näillä sanoillaan oman tulemuksensa (*läsnäolonsa?*) yllättävää tulemistä. Ihmiset elävät kuin aina ennenkin: syövät ja juovat, naivat ja naittavat... eivätkä tiedä "vedenpaisumuksesta", ennenkuin se yllättäen tulee ja vie heidät kaikki. Koko asiayhteys puhuu Jeesuksen tulemuksen tapahtuvan hyvin nopeasti ja yllättäen: "...niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva... Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee. Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä tietäisi, millä yö-vartiolla varas tulee, totta hän valvoisi, eikä sallisi taloonsa murtauduttavan. Sentähden olkaa valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee" (jakeet 39-44). Jos olisi ollut kysymys *useiden vuosien aikana vallinneesta Jeesuksen läsnäolosta*, Jeesus ei olisi puhunut tulemuksensa "hetkestä" ja tätä yllättävää "hetkeä" varten valvomisesta.

"silmänräpäys" Useimmiten Jeesuksen pikaisella tulemuksella tarkoitetaan ylösnousemuksen yhtäkkistä tapahtumista; Kristuksen omat nousevat ylös ja muuttuvat "silmänräpäyksessä" (1 Kor 15:51-53), eikä kukaan voi enää liittyä tuohon joukkoon, ellei aiemmin ole ottanut Jeesusta vastaan pelastajanaan. Tähän viittaavat myös mm. 1 Tess 4:13-18; 5:1-10,23.

Palaako Kristus ihmisilmille näkyvällä tavalla?

(s. 187)

henkiluomus? *Sivun 187 esimerkkien avulla perustellaan, että Jeesus ei voisi henkilömuksena enää esiintyä maailmalle fyysisesti nähtävällä tavalla - ainoastaan niille, jotka tulevat olemaan taivaassa samanlaisina henkilömuksina kuin hänkin (Joh 14:19). Hänellä ei myöskään koskaan enää olisi liharuumista (Ap 13:34), koska hän ei enää ottaisi takaisin sitä, jonka on kerran antanut maailman elämän puolesta, eli oman lihansa (Joh 6:51).*

liharuumis Pääaiheessa "Ylösnousemus" totesimme kuitenkin, että Jeesuksen ylösnousemus- ruumiin täytyi olla "hengellinen liharuumis", koska Raamattu sanoo, että hänen ruumiinsa ylösnousemuksen jälkeenkin oli "lihaa ja luita" (Luuk 24:36-39), eikä hänen liharuumiinsa jäänyt hautaan, vaan sekin "nousi ylös"(Luuk 24:3,5,6,12; Matt 27:62-66; 28:2-15). Jeesuksen ruumis oli kuitenkin Hengen kautta kokenut muuttumisen, jossa turmeltunut, katoavainen ruumis muuttuu katoamattomaksi, hengelliseksi ruumiiksi. Siksi ei ole mitenkään ristiriitaista ajatella, että Kristus kerran palaa maan päälle näkyvällä tavalla, kuten Raamattu ilmoittaa.

Mitä merkitsee se, että Jeesus tulee "samalla tavalla" kuin hän nousi taivaaseen?

(s. 187)

"samalla tavalla" Esimerkkikohdassa Ap 1:9-11 Jeesus kohotettiin apostolien nähden ja pilvi vei hänet ylös heidän näkyvistään. Enkelit kertoivat opetuslapsille Jeesuksen tulevan "samalla tavalla" kuin he olivat nähneet hänen taivaaseen menevänkin. *Sivulla 187 pohditaan, mihin tämä "samalla tavalla" tässä viittaa. Kirjan tekijöiden mukaan tässä viitataan siihen, että vain opetuslapset seurasivat hänen lähtöään; maailma ei tiennyt, mitä tapahtui. Kirjan mukaan sama pitäisi paikkansa myös Kristuksen paluusta.* Tämä on kuitenkin kaukaa haettu tulkinta, kieliopillisestikaan emme voi vetää tällaista johtopäätöstä; "samalla tavalla" viittaa Jeesukseen - oli kysymys hänen tekemisestään, ei opetuslasten. Raamattu antaa selkeät viitteet, mitä yhteistä on Jeesuksen taivaaseen nousemisella ja sieltä palaamisella: Hän on

tuleva pilvessä (Matt 24:30; Mark 13:26; Ilm 1:7; huom! näissä kohdissa myös muut, kuin Kristuksen omat näkivät hänet) ja paikka, johon hän laskeutuu, on sama, josta hän nousi taivaaseen. Sak 14:4 kertoo, kuinka hänen jalkansa seisovat sinä päivänä Öljymäellä, joka on Jerusalemin edustalla itää kohti. Paikka oli tarkalleen sama kuin taivaaseen noustessa (Ap 1:12).

Mitä tarkoitetaan sillä, että hän "tulee pilvien päällä" ja että "kaikki silmät näkevät hänet"?

(s. 188)

Raamattu ilmaisee usein Jeesuksen tulevan pilvien päällä tai pilvissä, jonka yhteydessä myös kaikki silmät tulevat näkemään hänet, esim. Ilm 1:7; Matt 24:30; Mark 13:26; Luuk 21:27.

"pilvet"

Ensimmäisenä kirjassa pohditaan, mitä "pilvet" tässä ilmaisevat. Raamattu puhuu pilvestä Jumalan kirkkauden ja enkeleiden verhona (esim. 2 Moos 19:9,16; 24:15; Ilm 10:1; Matt 17:5), Herran jalkojen tomuna (Nah 1:3), vertauskuvallisen sateen kuvana (1 Kun 18:44-45); myös suuresta ihmisjoukosta käytetään sanaa "pilvi" (Heb 12:1). Pilvi liittyy lähes aina myös Ihmisen Pojan tulemukseen. Ilm 14:14 kertoo valkoisesta pilvestä, jonka päällä istui Ihmisen Pojan muotoinen, kädesssänsä terävä sirppi. Matt 24:30 kertoo "Ihmisen Pojan merkin näkyvän taivaalla, jolloin kaikki maan sukukunnat parkuvat ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla ja kirkkaudella". Mitä todennäköisimmin Ihmisen Pojan merkki on nimenomaan Ilmestyksen "valkoinen pilvi". Sama pilvi vei Jeesuksen taivaaseen, samalla tavalla hän on tuleva myös takaisin (Ap 1:11). *Kirjan mukaan pilvet ilmaisevat näkymättömyyttä*, mikä usein pitääkin paikkansa. Kuitenkin Raamattu osoittaa Jeesuksen tulevan "pilvessään" alas asti, aivan samoin kuin hän oli noussutkin taivaaseen, ja hänen jalkansa tulevat seisomaan kerran Öljymäellä, Jerusalemin edustalla (Sak 14:4).

"kaikki silmät näkevät hänet"

Missä mielessä "kaikki silmät näkevät hänet", kysytään sivulla 188. Vastauksena osoitetaan, että kaikki ihmiset ymmärtävät maan päällä sattuvista tapahtumista, että hän on näkymättömänä läsnä; viimeistään siinä vaiheessa, kun Kristus ryhtyy Jumalan käskystä toimimaan pahojen teloittajana, koska senkaltainen tuho tulee vain taivaasta. Raamattu kuitenkin todistaa, että Jeesus Kristus, Messias, on tuleva myös fyysisessä olemuksessaan maan päälle (Sak 14:4). Jeesuksen tulemus on tapahtuma, josta kukaan ei voi jäädä epävarmaksi. Jeesus sanoi, ettemme saisi uskoa niitä, jotka väittävät Kristuksen tulleen salaperäisellä tavalla (Matt 24:26). Hänen tulemuksensa on niin julkinen, että sitä ei voi kukaan olla näkemättä: "Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus"(Matt 24:26-27; Luuk 17:23-24).

Voidaanko tosiaan sanoa, että joku on "tullut" tai että hän on "läsnä", jos hän ei ole näkyvä?

(s. 188,189)

hengessä läsnä

Raamatun mukaan on aivan mahdollista olla hengessä läsnä, vaikka oltaisiinkin poissa ruumiillisesti, kuten *Paavalista annetussa esimerkissä jakeessa 1 Kor 5:3*. Tänäkin aikana myös Jeesus on näkymättömänä läsnä siellä, missä hänen nimessään ollaan koolla (Matt 18:20).

Jumalan kasvat

Sen sijaan *sivun 189 esimerkit, joissa Jumala olisi ollut näkymättömänä läsnä*, eivät ehkä aivan pidä paikkaansa. Jumala sanoi Moosekselle: "Omat kasvoni kulkevat mukana"; ne johdattivat Israelin Luvattuun maahan (2 Moos 3:8; 33:14). Useissa eri yhteyksissä voidaan todeta "Jumalan kasvojen" tarkoittavan Jeesusta ja käy ilmi, että hän näyttäytyi monille myös henkilönä. Esim. Jaakob näki Jumalan kasvoista kasvoihin ja ilmeisesti mies, joka hänen kanssaan taisteli ja antoi hänelle nimen "Israel", oli Jeesus, sillä mies sanoi Jaakobin taistelleen Jumalan ja ihmisten kanssa (1 Moos 32:24-30). Jes 63:9 puhuu "kasvojen enkelistä", joka vapahti, lunasti, nosti ja kantoi Israelia kaikkina muinaisina päivinä, mikä viittaa Jeesuksen persoonan läsnäoloon kaikissa Israelin vaiheissa. Tämän "enkelin" Herra lähetti henkilönä varjelemaan ja johdattamaan Moosesta tiellä. Herra käski Mooseksen kuulla enkeliä kaikessa, eikä pahoittaa hänen mieltään, sillä "Herran nimi on hänessä" (2 Moos 23:20-23). Herra puhutteli Moosesta

kasvoista kasvoihin ja hän sai katsella Herran muotoa (2 Moos 33:11; 4 Moos 12:6-8). Näissä kohdassa Mooses todennäköisesti oli tekemisissä Kristuksen kanssa (Ks. "Mitä Mooses kirjoitti Kristuksesta?"). Kristuksessa Jaakob ja Mooses näkivät Jumalan kasvot.

Mitkä tapahtumat yhdistetään Raamatussa Kristuksen läsnäoloon?

(s. 189,190)

Otsikon alla annetuissa esimerkeissä viitataan Jeesuksen saamaan valtaan, kunniaan ja valtakuntaan (Dan 7:13,14); kansojen tuomioon (Matt 25:31-33) ja yksilöiden ikuiseseen rangaistustuomioon (2 Tess 1:7-9). Pariin esimerkkiin on kuitenkin syytä puuttua:

1 Tess 4:15,16 Asiayhteytensä puolesta jakeissa 1 Tess 4:15,16 ei voida puhua Kristuksen "läsnäolosta" (UM-käännös), vaan on puhuttava "tulemuksesta", kuten KR asian ilmaiseekin: "Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet. Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa." Jae 17 on syytä ottaa huomioon kokonaiskuvan saamiseksi. Elossa olevat uskovat temmataan elävinä yhdessä niiden kanssa, jotka olivat Kristuksessa kuolleet. Tämä on hyvin selkeästi Raamatussa ilmoitettu; samasta elävien ylöstempaamisesta kertoo myös 1 Kor 15:51,52; Matt 24:40-42 ja Luuk 17:34,35. Raamattu ei osoita, että ihmisten täytyisi kuolla ennen ylöstempausta, kuten sivulla 189 oletetaan, ja koska ylöstempaus ja muuttuminen tapahtuu "silmänräpäyksessä" (1 Kor 15:51), ei voida puhua pitkän ajan kuluessa tapahtuneesta prosessista, vaan asiasta, joka tapahtuu Jeesuksen tulemuksen hetkellä.

paratiisi, Jumalan muisti Jakeiden Luuk 23:42,43 perusteella kirjan sivulla 190 opetetaan: *"Jeesuksen hallitusvallan alaisuudessa koko maasta tulee paratiisi; Jumalan muistissa olevat kuolleet herätetään, ja heillä on tilaisuus nauttia täydellisestä elämästä maan päällä ikuisesti."* Nämä ovat kuitenkin oletuksia vailla mitään raamatullisia perusteita. Raamattu ei suoranaisesti kerro koko maan muuttuvan paratiisiksi; sen sijaan Jumalan kaupungin, uuden Jerusalemin, voidaan olettaa olevan paratiisi, koska elämän puun sanottiin kasvavan näissä molemmissa (Ilm 2:7; 22:2). Raamattu myös osoittaa, että kaikki kuolleet tulevat kokemaan joko elämän - tai tuomion ylösnousemuksen, eikä kukaan säästynyt tältä tapahtumalta (Ks. pääaihetta "Ylösnousemus").

KRISTUKSEN TULEMUKSET Koska Raamatun ilmoitus on tarkoitettu kaikissa eri aikakausissa eläville ihmisille, maailman loppuun asti, on siellä paljon sellaista, jota vielä emme täydellisesti pysty ymmärtämään. Raamatun mukaan edessämme on vielä useampi kuin yksi Kristuksen tuleminen, ja usein Kristuksen tulemiseen liittyviä tapahtumia yhdistetäänkin eri tavoin eri aikajaksoihin. Itse olen päätenyt seuraavanlaiseen hahmotelmaan:

Ylöstempaus 1. Jeesus oli luvannut tulla hakemaan omansa luokseen (Joh 14:2-6) ja varjella seurakunnan koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat (Ilm 3:10). Tämä tulemus tapahtuu yllättäen, aikaa tai hetkeä ei kerrota etukäteen. Siksi Jeesus ja apostolit hyvin keskeisenä opetuksena kehottivat uskovia valvoen odottamaan Jeesuksen tulemuksen hetkeä (Matt 24:42; 1 Kor 11:26; 1Tess 5:6,23; Jaak 5:7,8; Ilm 2:25; 3:3; 22:20). Tätä tulemusta ja siihen liittyviä tapahtumia kuvataan Raamatussa seuraavasti:

- Herra tulee alas taivaasta... viimeisen pasunan kuuluessa; Kristuksessa kuolleet nousevat ylös, elävät temmataan heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, silmänräpäyksessä (1 Tess 4:15-17; 1 Kor 15:51,52) ja seurakunta saa aina olla Herran kanssa.
- Tämä on ruumiin ylösnousemus, ruumiin eläväksitekeminen (1 Kor 15:21-23).
- silloin vanhurskaille maksetaan palkka (Luuk 14:14).
- "toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään" (Matt 24:40-42; Luuk 17:34,35).
- Myös Jes 57:1 (alkutekstin mukaan) viittaa ylöstempaamiseen: "Vanhurskas katoaa (hepr. avad)...Sillä vanhurskas otetaan pois pahuutta näkemästä." Heparan "avad" tarkoittaa katoamista, häviämistä; ei hukkimista, kuten KR sanan kääntää.

(Raamatussa vanhurskaat otettiin aina pois ennen syntisten tuomioita; näin tapahtui Nooalle, Lootille, Raahabile, Israelin kansalle Egyptin vitsauksissa jne.)

eri tulkintoja Ylöstempauksen ajankohdasta ollaan montaa eri mieltä. Sitä, että seurakunnan ylöstempaus tapahtuisi ennen ahdistuksen aikaa, perustellaan usein sillä, että seurakuntakirjeiden jälkeen (Ilmestyksen luvut 2 ja 3) Ilmestys ei enää puhu mitään seurakunnalle. Toisaalta edellisten Raamatun esimerkkikohtien voidaan osoittaa sopivan myös myöhemmin seuraaviin tapahtumiin: Seurakunnan varjeleminen vihalta ja koetuksen hetkeltä (Ilm 3:10 ym) voi tarkoittaa myös "vihon maljojen" vuodattamista ahdistuksen ajan loppupuolella tai päivää ja hetkeä, jolloin maanpiiri tuomitaan lopullisesti tulella viimeisen tuomion päivänä.

Ylösnousemus "viimeisen pasunan soidessa" (1 Kor 15:51,52 ja 1 Tess 4:16,17) voisi hyvinkin tarkoittaa ahdistuksen ajan viimeistä pasunaa (Matt 24:31; Ilm 11:15), jolloin myös Jumalan salaisuuden sanotaan käyvän täytäntöön (Ilm 10:7; vrt. seurakunta; Ef 3:9,10; 5:32). "Pilvissä Herra vastaan" voidaan tulkita myös niin, että seurakunta (elossa olevat ja poisnukkuneet yhdessä) temmataan Herraa Jeesusta vastaan pilviin, mutta heti sen jälkeen he yhdessä laskeutuvat maan päälle, Herra tuhannen tuhansine pyhinensä. Näin seurakunta menee Herraa vastaan aivan kuin me menemme jotakuta vierastamme vastaan palataksemme yhdessä hänen kanssaan takaisin kotiimme.

Joka tapauksessa tämä "ensimmäinen ylösnousemus" tapahtuu ennen tuhatvuotista valtakuntaa, ja tapahtuipa se milloin hyvänsä, aina yhtä ajankohtaista on valvoen odottaa Jeesuksen tulemuksen hetkeä.

tulemus
Israelin
pelastajana

Raamattu puhuu myös Jeesuksen, Israelin Vapahtajan ja Messiaan, tulemisesta maan päälle vapauttamaan Israelin kansa vihollistensa käsistä. Tämä tulemus tapahtuu, kun Israel itse toivottaa Jeesuksen, Messiaan tervetulleeksi (Matt 23:39; Sak 12:10). Tästä tulemuksista ei kerrota, että se tulisi yllättäen, vaan hän saapuu erillisestä kutsusta. Tässä yhteydessä Raamattu mainitsee seuraavia tapahtumia:

- (Ahdistuksen jälkeen) Ihmisen Pojan nähdään tulevan; enkelit kokoavat ahdistuksen ajan valitut taivasten ääristä (Matt 24:30,31; Mark 13:26,27) (tämä voi olla juuri edellä kuvattu "ylöstempaus")
- Tulemus tapahtuu niin selkeällä tavalla, ettei kukaan voi olla näkemättä sitä; se on kuin salama, joka leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen (Luuk 17:22-24; Matt 24:26,27,30); hän ei siis tule salaa.
- Pakanakansat ovat kokoontuneet hyökkäykseen Israelia vastaan (Ilm 16:13-16; Hes 38 ja 39), hyökkäyksestä taivas ja maa järkkyvät; aurinko ja kuu pimenevät (Jooel 2 ja 3; Matt 24:29), ja Israelin jäännös huutaa Herraa, Messiasta avukseen (Jer 29:12,14; 30:4-11; Jes 30:19; 63. luku), jolloin hän "kohta" saapuu.
- Jeesuksen astuessa Öljymäelle tapahtuu valtava maanjäristys ja Öljymäki halkeaa valtavaksi laaksoksi ja piilopaikaksi israelilaisille (Sak 12:9; 14:3-5; Hes 38:19-20)
- Jerusalemin viholliset kaatuvat vuorille (Hes 39:4), kaikki viholliset saavat surmansa, "poljetaan Jumalan vihan viinikuurnassa" (Ilm 19:15,19-21), linnut kokoontuvan haaskalle (Matt 24:28; Ilm 19:17,18) ja paikka puhdistetaan seitsemän kuukautta (Hes 38:12-14).
- "Laiton" eli peto tuhotaan lopullisesti Jeesuksen suun henkäyksellä (2 Tess 2:8, Dan 7), ja heitetään yhdessä väärän profeetan kanssa tuli- ja tulikivijärveen vaivattavaksi.
- "Tuhannen tuhannet (ylöstemmatut) pyhät", jotka tulevat Jeesuksen kanssa, ja ahdistuksen ajan marttyyrit, jotka myös virkoavat eloon, perustavat Kristuksen, Messiaan kanssa tuhatvuotisen valtakunnan, jonka keskus on nykyinen Jerusalem (Jes 2:2,3; Jooel 3:16,17), jossa myös Herra itse asuu tuhatvuotisen valtakunnan aikana (Sak 2:10-12; Jes 4:5,6). He tuomitsevat jumalattomia (Sak 14:5; Juuda 14,15; Kol 3:4; 1 Tess 3:13; 1 Kor 6:2, Ilm 20:4); kaikki kansat, kansakunnat ja kielet ovat alamaiset Korkeimman pyhien kansalle (Dan 7).
- Jäljelle jääneet israelilaiset kootaan lopullisesti omaan maahansa (Jes 11:1-12).
- Jeesus Kristus on Israelin ja koko maan Kuningas ja Jumala (Hes 39:22); merensaaretkin panevat toivonsa häneen (Jes 1:4,5).
- Pyhä Henki vuodatetaan Israelin heimon päälle (Hes 39:29; Jooel 2,3).
- Jäljelle jääneet pakanat tulevat joka vuosi Jerusalemiin viettämään lehtimajanjuhlaa ja rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia ja koko maa on täynnä Herran tuntemusta (Sak 14:16; Jes 2:2,3; 11:1-12).

	Tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen saatana lasketaan vähäksi aikaa irti, jotta saadaan selville, ketkä tuhatvuotisen valtakunnan asukkaista todella haluavat pysyä uskollisina Herralle, saadaksesen sitten oikeuden muiden pyhien kanssa siirtyä uuden maan ja iankaikkisen valtakunnan lopulliseen olotilaan, taivaalliseen Jerusalemiin.
Jeesus tulee kirkkaudessaan tuomio	Tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen saatana villitsee kaikki pakanakansat viimeiseen piiritykseen Israelia ja pyhien hallitsemaa Jerusalemiä vastaan, mutta tuli taivaasta lankeaa ja kuluttaa heidät (Ilm 20:7-9). Tähän ilmeisesti viittaa Jeesus puhuessaan kansojen kansojen tuomiosta jakeissa Matt 25:31-46, missä "Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan, ja kaikki enkelit hänen kanssaan, ja hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle". Tällöin erotellaan sillä hetkellä elossa olevat kansat sen perusteella, kuinka he suhtautuvat Jeesuksen vähimpiin veljiin, eli Israelin kansaan, jolloin "lampaat" pääsivät Jumalan valtakuntaan (jake 34), iankaikkiseen elämään (jake 46), ja "vuohet" joutuivat suoraan "iankaikkiseen tuleen" (jake 41) ja "iankaikkiseen rangaistukseen" (jake 46). Viimeinen tuomio suoritetaan samassa yhteydessä Jerusalemin piirityksen tuhoamisen kanssa; ensin tuomitaan elävät, sitten myös kuolleet nousevat "tuomion ylösnousemukseen"(Ilm 20:9-12).
tuomioistuimet	"Suuri valkea valtaistuin" (Ilm 20:11) on ilmeisesti sama kuin "Jumalan tuomioistuin" (Room 14:10) ja "Kristuksen tuomioistuin" (2 Kor 5:10); molemmat jakeet ilmaisevat, että "kaikkien meidän" on ilmestyttävä niiden eteen. Jumalan tuomioistuimen on oltava Kristuksen tuomioistuin, koska Isä on antanut kaiken tuomion Pojalle (Joh 5:22,27). Jumala on jo ennalta säätänyt päivän, jona hän on tuomitseva maanpiirin vanhurskaudessa, Jeesuksen Kristuksen kautta (Ap 17:31).
"taivas ja maa pakenevat"	Kun Kristus saapuu kirkkaudessaan, "hänen kasvojaan taivas ja maa pakenivat, eikä niille sijaa löytynyt" (Ilm 20:11). Taivaan ja maan pakeneminen tarkoittaa tässä palamista, josta kertoo 2 Piet 3:7,10-12: "...taivaat ja maa ovat ...talletetut tulelle, säästetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään...siltoin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat." Myös 2 Tess 1:5-10 kertoo "kadotuksesta, joka lähtee Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta sinä päivänä".
tekojen mukaan	Raamatun mukaan sekä vanhurskaiden että jumalattomien teot koetellaan samana päivänä, ja kukin saa "palkkansa" tekojensa mukaan. <ul style="list-style-type: none"> - "vihan ja Jumalan vanhurskaan tuomion ilmestymisen päivänä" hän antaa kullekin tekojensa mukaan: itsekkäästi eläneille tulee viha, kiivastus, tuska ja ahdistus, mutta hyvässä työssä kestävinä kirkkautta ja katoamattomuutta etsineille koittaa iankaikkinen elämä ja rauha ...sinä päivänä Jumala tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen kautta (Room 2:5-11,16). - Kun Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan (Matt 16:25-27). - Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisina Jeesuksen evankeliumille; heitä kohtaa silloin rangaistukseksi iankaikkinen kadotus Herran kasvoista ja voimansa kirkkaudesta. Kun hän sinä päivänä tulee, on hän kirkastuva pyhissäänsä ja ihmeteltävä kaikissa uskovissa, jotka ovat kärsineet Jumalan valtakunnan tähden (2 Tess 1:5-10). - "Kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän on ruumiissa ollessaan tehnyt, joko hyvää tai pahaa" (2 Kor 5:10). Ks. myös Job 34:11; Jer 17:10 ja Snl 24:12. - "Sinun vihasi on tullut ja tullut on aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka sinun palvelijoillesi profeetoille ja pyhille ja niille, jotka sinun nimeäsi pelkäävät, pienille ja suurille, ja turmella ne, jotka maan turmelevat" (Ilm 11:18).
Kristuksen omat	Niihin, jotka oli herätetty ensimmäisessä ylösnousemuksessa, ei toisella kuolemalla ole valtaa (Ilm 20:6); "ei ole siis mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat (Room 8:1). Vanhurskautettuina hänen veressään pelastumme hänen kauttansa tulevasta vihasta (Room 5:9, 1 Tess 1:10; Joh 5:24).
teot koetellaan tulella	Raamattu kuitenkin opettaa, että myös Jeesuksen Kristuksen perustalle rakentaneiden teko koetellaan tulella sinä päivänä, joka tulee ilmestyy. Kunkin teko on tuleva näkyviin tuona päivänä. Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava

palkan, mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikäänkuin tulen läpi (1 Kor 3:11-15). Tuli puhdistaa myös "Leevin pojat" tuona tulessa ilmestymisen päivänä (Mal 3:1-3). Tällainen tulessa puhdistuminen ilmeisesti tarvitaan Jumalan ikuiseen asumukseen pääsemiseksi. "Täyden palkan" voi hankkia työllä (2 Joh 8; 1 Kor 3:8). Jumalan ja Kristuksen Jeesusen kirkkauden ilmestyminen on hyviä tekoja ahkeroitseville autuaallisen toivon täyttymys (Tiit 2:13,14). Kun pimeyden kätköt ja sydänten ajatukset tuodaan ilmi, kukin saa kiitoksensa Jumalalta (1 Kor 4:5). Silloin vanhurskaat loistavat Isänsä valtakunnassa niinkuin aurinko (Matt 13:42). Taivaallisilla ruumiilla on erilaisia kirkkausasteita (1 Kor 15:40,41), mutta iankaikkiseen elämään pääseminen on kuitenkin pääasia (Room 6:23).

Mikä tulijärvi on? Koska peto ja väärä profeetta oli heitetty elävältä tuliseen tulikivijärveen jo ennen tuhatvuotista valtakuntaa (kun muut ainoastaan "saivat surmansa", Ilm 19:20), ja heidän yhä tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen sanotaan olevan siellä vaivattavana aina ja iankaikkisesti (Ilm 20:10), ei voida ajatella, että helvetin tulijärvi tarkoittaisi ainoastaan maanpiirin tulella polttamista ja siten lopullista tuhoa, vaikka kaikki näkyväinen tuleekin palamaan. Samoin kuin Kristuksen omat saavat palkan tekojensa mukaan, tuomitaan myös jumalattomat erilaisin rangaistuksin tekojensa mukaan. Samankaltainen rangaistus on kohtaava myös langenneita enkeleitä (2 Piet 2:4; Juuda 6). Iankaikkisuus jumalattomien sydämissä on yhtä totta kuin iankaikkiseen elämään päässeillä (Saarn 3:11), mutta jumalattoman on vietettävä osansa ikuisesti erossa hyvästä Jumalasta, tulisessa järvessä, mikä on "toinen kuolema" (Ilm 20:13-15; Ks. myös pääaiheita "Kuolema" ja "Helvetti").

YLÖSTEMPAAMINEN

(s. 432-437)

Pääaiheen "Ylöstempaaminen" otsikoita ja aiheita on käsitelty jo pääaiheissa "Taivas", "Ylösnousemus" ja "Kristuksen paluu". Kertauksen vuoksi joitakin kommentteja:

Otetaanko uskolliset kristityt taivaaseen kenties salaa, niin että he yksinkertaisesti katoavat maan päältä kuolematta?

(s. 435)

täytyykö ensin kuolla?

Raamattu ei opeta, että *niiden, jotka "temmataan pilviin", ensin täytyisi kokea fyysinen kuolema*. Jakeiden Room 6:3-5 mukaan Kristukseen uskovat olivat "kuolleet" kasteessa. Paavali nimenomaan sanoi, että kaikki eivät nuku kuolemaan (1 Kor 15:51), vaan ne, jotka ovat jääneet tänne Herran tulemuksen, temmataan elävinä Jeesusta vastaan (1 Tess 4:17). Ruumis kyllä muutetaan, se pukeutuu katoamattomuuteen tempaushetkellä, "silmänräpäyksessä". Myös Jeesus puhui elävien ihmisten ylöstempaamisesta (Luuk 17:34,35; Matt 24:40,41).

Ottaako Herra kaikki uskolliset kristityt ihmeen avulla maan päältä ennen suurta ahdistusta?

(s. 435-436)

valitut ja suuri joukko

Sivun 435 esimerkki Matt 24:21,22 kertoo suuresta ahdistuksesta, jonka päivät ovat lyhennetyt "valittujen tähden". Tämän mukaan valittuja ei oteta taivaaseen ennen suurta ahdistusta, vaan heille esitetään odote säilyä elossa tuosta suuresta ahdistuksesta maan päällä. Tämä on totta, mutta on tärkeää selvittää, keitä "valituilla" tässä tarkoitetaan. Samoin on selvitettävä, keitä tarkoitetaan *jakeissa Ilm 7:9,10,14 mainitulla "suurella joukolla"*, jonka sanotaan myös tulevan siitä suuresta ahdistuksesta.

Selvää on, että sekä "valitut" että "suuri joukko" elävät suuren ahdistuksen ajassa, mutta keitä he ovat? Entä mainitaanko Raamatussa myös muita ryhmiä, ja jos mainitaan, onko myös olemassa joku joukko, joka otetaan pois maan päältä ennen ahdistuksen aikaa tai sen aikana? - Raamattu jaottelee historian erilaisiin aikajaksoihin ja Jumalalla on omat erityiset suunnitelmansa kutakin aikajaksoa varten.

Seurakunnan aika

Uusi testamentti puhuu seurakunnan ajasta. Jeesus antoi taivasten valtakunnan avaimet seurakunnalle (Matt 16:18,19), joka koostuu sekä juutalaisista että pakanoista, jotka uskovat Kristukseen (Ef 3:4-6). Seurakunta on Kristuksen ruumis, mistä Paavali puhuu "suurena salaisuutena" (Ef 5:32). Jumalan salaisuus näyttää olevan, että Israelin lankeemuksen tähden hän valitsi myös pakanat pelastukseen (Room 11:10-12,25; Kol 1:26,27). Kun säädetty pakanain luku on täynnä, hän tempaa pakanoista ja juutalaisista koostuvan seurakunnan luokseen. Seurakunnan aika päättyy tähän ylöstempaukseen "Jumalan pasunan kuuluessa" (1 Tess 4:16-18; 1 Kor 15:51,52). Jakeen Ilm 10:7 mukaan "Jumalan salaisuus käy täytöntöön" juuri niinä päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessaan pasunaan.

Ahdistuksen aika

Ilmestys mainitsee "suuren joukon", joka tuli nimenomaan "siitä suuresta ahdistuksesta" (Ilm 7:9-). Jo Ilm 6:9-11 kertoo heistä: niiden sieluista, jotka olivat tuona aikana surmatut Jumalan sanan ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. Tässä yhteydessä mainitaan, että Jumalan sanan tähden surmatuille oli säädetty tietty luku, jonka täyttymistä odotettiin (6:11). Se voisi olla myös viittaus "pakanain täyteen lukuun" (Room 11:25).

Israelin kansan

Kun säädetty pakanain luku on ahdistuksen ajassa täyttynyt, on sen jälkeen pelastuva jäännös myös Israelin kansan jäännös (Room 11:5,25,26). Jeesus itse ennusti Jerusalemin lapsista, etteivät he tästedes tulisi näkemään Jeesusta, ennenkuin he sanovat: "Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen" (Matt 23:37-39). Monet Raamatun kohdat kertovat Israelin kansan kääntyvän Herran luo aikojen lopulla: "Kun olet ahdistuksessa... aikojen lopussa, niin sinä palajat Herran, sinun Jumalasi, tykö ja kuulet hänen ääntänsä" (Mooseksen ennustus Israelin kansalle; 5 Moos 4:30); "Ja näin on käyvä koko maassa, sanoo Herra: kaksi osaa siitä hävitetään ja saa surmansa, mutta kolmas osa siitä jää jäljelle. Ja sen kolmannen osan minä vien tuleen...ja koettelen heitä...He huutavat avuksi minun nimeäni ja minä vastaan heille..."(Sak 13:8-9). Tämä tapahtui nimenomaan Israelin

"maassa", ja on siten vielä edessäpäin. Israelin oma voima tulee ensin murtumaan ja jäljellä oleva "kurja ja vaivainen kansa" turvautuu Herran apuun (Sef 3:12,13). Ks. myös Room 9:27,28; Hoos 3:5; Sak 8:3; Jer 29:12; Jes 30:19. Israelin kansassa oli siis jäännös, joka säilyy elossa ahdistuksen ajasta.

Yhteenveto Yhteenvetona voidaan todeta jakeissa Matt 24:21,22 ja Ilm 7:9,10,14 mainittujen joukkojen kuuluvan siihen suunnitelmaan, joka Jumalalla on pelastaakseen ihmisiä ahdistuksen aikana. Jakeen Matt 24:22 valituilla voidaan tarkoittaa esim. Israelin kansan jäännöstä; asiayhteys puhuisi tämän tulkinnan puolesta. Ks. "Kristuksen paluu", jossa on kooste ylöstempauksesta kertovista Raamatun kohdista ja maininta sen ajankohtaan liittyvistä tulkinnoista.

VALTAKUNTA

(s. 396-404)

Onko Jumalan valtakunta todellinen hallitus?

(s. 396-398)

Kirjan sivuilla käy ilmi, että Jumalan valtakunta on todellinen hallitus, jossa hallitsee Kaikkivaltias Jumala, kansojen kuningas, yhdessä verellä ostettujen pyhien kanssa (Ilm 15:13; 5:9,10; Dan 7:13,14). Tämä hallitus on musertava muut valtakunnat ja itse pysyvä iankaikkisesti (Dan 2:44; Ps 2:8,9).

ketkä hallitsevat? Mutta keitä nämä Kristuksen kanssa Valtakuntaa hallitsevat ovat? Sivulla 397 rinnastetaan jakeissa Ilm 5:9,10 ja 14:1-3 mainitut joukot toisiinsa, koska molemmista sanotaan, että he ovat "ostetut maasta". Kirjan mukaan hallitsijat olisivat nämä 144 000. Raamattu ei kuitenkaan sano, että vain nämä 144 000 olisivat ostetut maasta; he olivat kyllä ostetut "esikoisiksi", mutta "maasta ostettuja" ovat kaikki ihmiset, joiden puolesta Jeesus on ristillä kuollut; jopa valheenopettajat Pietari lukee niiden joukkoon, jotka Herra on ostanut (2 Piet 2:1). Tämän perusteella ei siis voida olettaa ainoastaan 144 000:n kuuluvan hallitsijoihin. Ks. pääaihetta "Taivas".

Raamatun mukaan tuhatvuotisessa valtakunnassa hallitsevat Kristuksen kanssa seurakunta (Ilm 2:26; 3:21; 1 Kor 6:2), "poikalapsi" eli 144 000 juutalaisen esikoisjoukko (Ilm 12:5) ja ahdistuksen ajan marttyyrit (Ilm 20:4). Nämä kaikki ovat eri ihmisistä koostuvia ihmisryhmiä (Ks. pääaihetta "Kristuksen paluu").

missä hallitsevat? Sivun 397 mukaan valtakunnan hallitus on taivaallisella Siionin vuorella. Tätä toisaalla kirjassa perustellaan sillä, että Heb 12:22 mukaan Siionin vuori on taivaassa. Raamattu kuitenkin puhuu kahdesta eri Siionin vuoresta ja Jerusalemissa:

maallinen Ensinnäkin on maallinen Siionin vuori, jolla nykyinen Jerusalemin kaupunki sijaitsee. Siionin vuori Raamatun mukaan tämä tulee olemaan myös tuhatvuotisen valtakunnan pääkaupunki. Tuhatvuotisen valtakunnan aikana Siionin vuorelle (ei taivaaseen!) nousevat pakanakansat oppimaan Herran teitä (Jes 2:3; Miika 4:1,2); he tuovat sinne hevosilla ja vaunuilla uhriahjoja Herralle (Jes 66:20); kukaan ei tuhatvuotisen valtakunnan aikana tee pahaa Herran pyhällä Siionin vuorella, missä susi ja lammaskin käyvät yhdessä lautumella (Jes 65:25). Asiatyhteyksistä huomaamme, että tuhatvuotisen valtakunnan hallitus ei voi olla taivaassa. Herra oli karkoittanut vuorelta ensin pakanat ja hankkinut Siionin vuoren Israelille perinnöksi (Ps 78:54,68) - näin ei voitaisi sanoa taivaasta. Edelleen kerrotaan, että esim. niskoittelijatkin asuvat Herran tykönä hänen vuorellaan (Ps 68:17-19) ja kuninkaat olivat hyökänneet yhdessä sitä kohti (Ps 48:2). Daniel rukoili Jumalan pyhän vuoren puolesta, joka osoittautui maalliseksi Jerusalemiiksi (Dan 9:20). Herra itse tulee asumaan keskelle tätä Jerusalemiä, Siionin vuorta (Sak 8:3; Jes 4:5,6). Huom! Jakeen Ilm 5:9,10 verellä ostetut tulevat KR:n mukaan hallitsemaan "maan päällä", eivätkä "maata" (UM).

taivaallinen Siionin vuori Mutta on olemassa myös taivaallinen Siionin vuori ja uusi Jerusalemi, Jumalan ikuinen asumus ja kaupunki, joka on valmistettuna taivaassa, ja jonka ilmestys kertoo laskeutuvan alas taivaasta, kun nykyinen maa ja taivas on ensin tulella puhdistettu (2 Piet 3:7), tuhatvuotisen valtakunnan ja viimeisen tuomion jälkeen (Ilm 20:7-15; 21:1,2). Tuhatvuotinen valtakunta on iankaikkisen valtakunnan alku, joka jatkuu lyhyen tauon jälkeen muuttuneessa maailmassa. Jumala on luonut uudeksi kaiken; mitään epätäydellistä tai syntiä ei enää ole olemassa (Ilm 21), kuten oli vielä tuhatvuotisessa valtakunnassa (Jes 65:20).

Mitä Jumalan valtakunta saa aikaan?

(s. 396-402)

Kyseisen otsikon alaotsikoissa luetellaan suuri joukko erilaisia Jumalan valtakunnan aikaansaamia muutoksia ja etuja. Muutamiiin tässä joitakin kommentteja; joskaan en ole tässä kiinnittänyt huomiota siihen, että kyseisissä esimerkeissä on sekoitettu keskenään sekä tuhatvuotista - että iankaikkista valtakuntaa kuvaavia kohtia. *Jumalan valtakunta:*

- pyhittää Jehovan nimen ja kannattaa hänen suvereenisuuttaan (Matt 6:9,10; Hes 38:23) - Vrt. Jehovan ja Jeesuksen Kristuksen ykseyttä pääaiheessa "Jehova".

- *lopettaa ajan, joka Saatanan on sallittu hallita maailmaa (Ilm 20:2,3)*
 - *yhdistää koko luomakunnan yhden tosi Jumalan palvonnassa (Ilm 5:13; 15:3,4)*
- palvonnan
kohde
- Jumalan valtakunnan palvonnan kohde on Jeesus Kristus, kuningasten Kuningas ja herrain Herra (Ilm 17:14), joka on "ainoa valtias...jolla ainoalla on kuolemattomuus; joka asuu valkeudessa, mihin ei kukaan taida tulla..." (1 Tim 6:15,16), jonka edessä kaikki polvet notkistuvat ja jokainen kieli tunnustaa hänen herrautensa (Fil 2:9-11; Jes 9:5-6); hänessä on yhdistetty yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä (Ef 1:10).
- luomakunta
- *saattaa ihmiskunnan taikaisin sopusointuiseen suhteeseen Jumalan kanssa (Room 8:19-21) - kyseinen Raamatun esimerkki ei ilmeisesti tarkoita niinkään ihmiskuntaa, vaan muuta luomakuntaa ("koko luomakunta"), joka tullaan tulella puhdistamisella vapauttamaan turmeltuuden orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen (2 Piet 3:7,13).*
- pidot
- *vapauttaa ihmiskunnan kaikesta sodan uhkasta (Ps 46:9,10; Jes 2:4)*
 - *puhdistaa maan turmeltuneista hallitsijoista ja sorrosta (Ps 110:5; Ps 72:12-14)*
 - *huolehtii siitä, että koko ihmiskunnalla on runsaasti ruokaa (Ps 72:16; Jes 25:6)*
 - *Kyseiset Raamatun esimerkit kertovat kyllä Jumalan valtakunnan ajasta, mutta ei ole loogista ajatella, että jakeen Jes 25:6 pidot kaikille kansoille, Jumalan maallisille alamaisille, järjestetään taivaallisella Siionin vuorella (taivaassa), kuten sivulla 400 sanotaan, jos nämä alamaiset kansat itse ovat maan päällä.*
 - *poistaa sairauden ja kaikenlaiset vajavaisuudet (Luuk 7:22; 9:11)*
 - *tarjoaa jokaiselle sopivan asunnon (Jes 65:21,22)*
 - *varmistaa sen, että kaikilla on tyydyttävää työtä (Jes 65:23)*
 - *takaa täydellisen turvan ihmisille ja heidän omaisuudelleen (Miika 4:4; Ps 37:10,11)*
 - *saattaa voimaan oikeuden ja vanhurskauden (2 Piet 3:13; Jes 11:3-5)*
 - *varjelee ihmiset luonnonvoimien aiheuttamilta vahingoilta (Mark 4:37-41)*
 - *herättää kuolleet (Joh 5:28,29; Ilm 20:12) - kaikki kuolleet tulevat heräämään*
- kuolleiden
herättäminen
- joko elämän ylösnousemukseen (tuhatvuotiseen valtakuntaan; Ilm 20:4,6) tai tuomion ylösnousemukseen (tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen; Ilm 5:12-13); *Sivulla 401 esitetään, että kuolleet tuomittiin tekojensa mukaan, joita he ovat tehneet ylösnousemuksensa jälkeen, koska Room 6:7 mukaan kuollut on vapautunut synnistään, eikä häntä voitaisi näin ollen tuomita enää eläänsään tekemistä synneistään.* Tämä ei ole raamatullinen opetus. Ensinnäkään kukaan ei vapaudu synnistään ruumiillisessa kuolemassa, vaan Room 6:7 kertoo elävistä ihmisistä, jotka kastettiin Kristuksen kuolemaan, ja näin he aloittivat uuden elämän synnille kuolleina (Ks. pääaihetta "Kuolema"). Elämän ylösnousemuksen saaneet eivät ole voineet tehdä enää syntiä, koska heillä on katoamaton ylösnousemusruumis, kuten Kristuksellakin. Tuomion ylösnousemukseen heränneet tulevat suoraan tuomittaviksi, joten heidän ei ole ehtineet tehdä muita syntejä. Tuomio seuraa elämän aikana tehdyistä teoista.
- *poistaa kokonaan Aadamin synnin perinnöstä johtuvan kuoleman (Jes 25:8; Ilm 21:4)*
- rakkaus
- *saa aikaan maailman, jossa ihmiset todella rakastavat toisiaan (Joh 13:35)*
 - *Raamatunjae on hyvä, mutta sivun 402 opetuslapsiluokitukseen hallitsijoihin ja alamaisiin ei löydy perusteita Raamatusta (Ks. "Kristuksen paluu" ja "Taivas"). Kaikki opetuslapset ovat armosta pelastettuja, Kristuksen kalliilla verellä ostettuja, ja jokaiselle hänen omalleen kuuluu sama lupaus päästä taivaallisesta perinnöstä, iankaikkisesta valtakunnasta, osalliseksi.*
 - *saattaa eläimet ja ihmiset sopusointuiseen suhteeseen toistensa kanssa (Jes 11:6-9; Hoos 2:18)*
- paratiisi
- *muuttaa maan paratiisiksi (Luuk 23:43; Ps 98:7-9); Raamattu ei suoraan kerro, että nykyinen maa muutettaisiin paratiisiksi, joskin koko luomakunta tulee tulella puhdistamisen jälkeen vapautumaan nykyisestä turmeluksestaan (Ks. edellä). Jumalan iankaikkista kaupunkia, uutta Jerusalemia, taivaallista Siionin vuorta, sen sijaan voidaan kyllä kutsua paratiisiksi, koska Raamattu kertoo, että "elämän puu" kasvaa sekä paratiisissa (Ilm 2:7) että uudessa Jerusalemissa (Ilm 22:2). Paratiisi oli olemassa jo ennen Jumalan valtakunnan ilmestymistä;*

Paavali kertoi käyneensä siellä (2 Kor 12:2-4), ja ryöväri ristillä useimpien käännösten mukaan tuli olemaan paratiisissa samana päivänä, kun Jeesus keskusteli hänen kanssaan. Varmaa on silti, että kun Jumala puhdistaa maan ja luo kerran kaiken uudeksi, uusi taivas ja maa ovat täydellinen asuinpaikka. Tämä ei tule kuitenkaan toteutumaan vielä tuhatvuotisessa valtakunnassa, vaan sen jälkeisessä, iankaikkisessa valtakunnassa.

Milloin Jumalan valtakunnan oli määrä alkaa hallita?

(s. 402-404)

Sivulla 404 viitataan pääaiheisiin "Ajankohdat" (s. 31-34) ja "Viimeiset päivät" (s. 410-415), joissa on käyty läpi kysymystä, milloin Valtakunta aloittaisi hallintansa (s. 31-34). Sivulla 31 käy ilmi, että Jehovan todistajat sanovat, että Jumalan valtakunta perustettiin vuonna 1914. Tätä perustellaan Raamatun ajanlaskulla ja ennustusten täyttymykseksi vuodesta 1914 lähtien sattuneilla tapahtumilla.

ei meidän Kun opetuslapset kysyivät Jeesukselta, millä ajalla hän rakentaisi Israelille valtakunnan, asiamme Jeesus vastasi, ettei ollut heidän asiansa tietää aikoja ja hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut, vaan opetuslasten tehtävä oli olla Jeesuksen todistajia (Ap 1:6-8). Paavalin suhtautuminen aikakausien ja määrähetkien suhteen oli samanlainen: "Mutta aikakausista ja määrähetkistä ei teille, veljet, ole tarvis kirjoittaa; sillä itse te tiedätte, että Herran päivä tulee niinkuin varas yöllä"; riittää, että valvomme ja olemme raittiit (1 Tess 5:1-6).

omat laskelmat Monet ovat kuitenkin langenneet näistä hyvistä neuvoista ja alkaneet laskeskella aikakausia. Esim. Jehovan todistajien perustaja Mr. Russel, joka piti selvänä, että maailmanloppu tapahtuisi vuonna 1914 ja että ne, jotka kokoontuisivat Vartiotorni -seuran ympärille, temmattaisiin ylös taivaisiin. Epäonnistumista selitettiin myöhemmin "pakanain aikojen loppumisella" tuona vuonna (vaikka Raamattu sanoo selvästi, että "Jerusalem on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät"). Kristus ei ole myöskään voinut tulla näkymättömänä maan päälle vuonna 1914 (Ks. pääaihetta "Kristuksen paluu"). Kaikki inhimilliset laskelmat ovat epäonnistuneet; siksi onkin viisainta pitäytyä luotettavassa Jumalan sanassa ja siinä, mitä on kirjoitettu, eikä niinkään siinä, mitä ei ole kirjoitettu.

HARKITTAVAKSI

Jehovan todistajat uskovat, että heillä on *ainoa oikea uskonto, koska se perustuu yksinomaan Raamattuun* (s. 110). On kuitenkin suuri joukko ihmisiä, jotka pitävät samoin Raamattua ainoana opillisena auktoriteettinaan. Onko sitten Jehovan todistajilla ainoa oikea Raamatun opin tulkinta? *Sivulla 111 annetaan harkittavaksi kuusi kohtaa, joilla mitataan opin raamatullisuutta:*

1. Esiintykö raamatunkäännöksessä tosi Jumalan nimi?

Erityisesti Jumalan nimistä puhuttaessa nimi sisältää aina erityisen sanoman ja kuvaa oleellisella tavalla omistajansa olemusta tai luonnetta; niin myös nimi "Jhvh" (Jahve). Sana "Jhvh" on muodostettu heprean "olla" (olemassa) -verbin (havah / haja) aikamuodoista ja merkitsee "Hän on se mikä on" ("Minä olen"). Tämä on Jumalan olemuksen ja läsnäolon ilmaus kuten myös nimi "Immanu El". Nimellä halutaan kiinnittää huomio sen sisältöön.

Sivun 104 Jehova-nimestä annetuissa esimerkeissä (Jes 12:4; Hes 38:17,23...) korostuu Jehova-nimen (siis itse Jehovan) kunnioittaminen kaikkein korkeimpana persoonana, samoin Jehova-nimen (itse Jehovan) tunnetuksi tuleminen ihmisten keskuudessa. Tärkeintä on, että ymmärrämme hänen "nimensä", eli sen mitä hän itse on. Suomalaiselle "Herra" tai "Minä olen" kertoo enemmän Jumalan olemuksesta ja asemasta kuin "Jehova". On paljon muitakin kuin Jehovan todistajia, jotka kunnioittavat "Jehovaa" todellisessa merkityksessään. Ks. "Jehova".

Heprealaisessa alkutekstissä käytetään Jumalasta yli 20 muutakin erilaista nimeä, jotka usein käännetään "vain" Herraksi, Jumalaksi tms. Niiden kääntäminen tai nimien sisältöön perehtyminen kuitenkin opettaisi meitä tuntemaan Jumalaa syvällisemmin eri puolilta.

2. Kolminaisuusoppi Jumalasta lainattu pakanallisista lähteistä?

Johdonmukaisesti halki koko Raamatun käy selkeästi esille Isän Jumalan ja Jeesuksen ykseys, samoin Jumalan ja Pyhän Hengen ykseys. Persoonien lukumäärällä ei sinänsä ole merkitystä, mutta näiden ykseydellä sitäkin enemmän. "Kolminaisuus"-sanaa ei mainita Raamatussa, sen sijaan Ilmestys mainitsee Jumalan seitsemän henkeä, jotka on lähetetty maailmaan. (Ks. pääaihetta "Kolminaisuus".)

3. Ihmissielun kuolemattomuus ei Raamatusta?

Raamatusta käy hyvin selkeästi esille myös ihmissielun kuolemattomuus. (Ks. pääaihetta "Sielu" ja "Kuolema".) On raamatullisempaa hyväksyä kuin hyljätä se.

4. Jeesuksen saarnaamisen teema oli Jumalan valtakunta, mikä nykyisin mainitaan vain harvoin?

Jeesuksen puheissa "Jumalan valtakunta" esiintyy hyvin usein; niistä käy myös selkeästi ilmi, että Jumalan valtakuntaan ja iankaikkiseen elämään pääseminen on yksi ja sama asia. (Ks. pääaihetta "Taivas") Apostolit sen sijaan käyttivät Jumalan valtakunnasta yleensä muita ilmauksia; sana "valtakunta" esiintyy UT:n kirjeissä suhteellisen harvoin, Ilmestyskirjassakin Jumalan "valtakunnasta" puhutaan vain kahdesti.

Raamatusta Jeesukseen uskovat julistivat "evankeliumia Jeesuksen Kristuksen nimestä" (Ap 8:12,35); "evankeliumia rauhasta Jeesuksessa" (Ap 10:36); "armon evankeliumia" (Ap 20:24); "Kristuksen evankeliumia" (Room 15:19; 1 Kor 9:12); "Jumalan evankeliumia" (1 Piet 4:17); "iankaikkista evankeliumia" (Ilm 14:6) jne. Usein sanotaan apostolien julistaneen pelkistetysti "Kristusta" (Ap 8:5; 1 Kor 1:23). Kristuksessa ihmisellä on pääsy Jumalan iankaikkiseen valtakuntaan; tätä evankeliumia Jeesus käski saarnata kaikessa maailmassa, kaikille luoduille (Mark 16:15). Tätä käskyä noudattavat miljoonat Jeesuksen seuraajat (jotka eivät ole Jehovan todistajia) tälläkin hetkellä voimaperäisesti eri puolilla maailmaa.

5. Jeesuksen seuraajat tunnustetaan rakkaudesta toisiaan kohtaan; mutta "kristityt" sotivat?

Jehovan todistajien lisäksi on paljon muitakin ihmisiä, jotka osoittavat *"uhrautuvaa rakkautta" lähimmäisiään kohtaan, eivätkä "lähde sotiin" kansoja vastaan* - kuten eivät myöskään riitoihin lähellä elävien kanssa.

6. Kirkot ja niiden jäsenet ovat mukana kansojen poliittisissa asioissa, eivätkä pidä kiinni Raamatusta?

On seurakuntia ja yksilöitä, jotka *"pitävät kiinni Raamatusta"* myös siinä mielessä, että eivät halua antautua kansojen poliittisiin asioihin, mutta eivät ole kuitenkaan Jehovan todistajia. Toisaalta Raamattu kehottaa esirukouksiin johtajien ja päättäjien puolesta. Jumalan tahto on, että kansoja johdetaan ja hallitaan vanhurskaasti. Kuka pystyy tähän sen paremmin kuin Jumalan Hengellä täytetty ja Jumalan sanasta kiinni pitävä henkilö. Myös Jeesus Kristus tulee olemaan poliittinen hallitsija.

Edellisten kohtien perusteella ei voida väittää, että Jehovan todistajilla olisi "ainoa oikea" Raamatun oppien tulkinta. Jokaisen Jehovan todistajan olisi syytä vilpittömin ja avoimin mielin itse tutkia, mitä Raamattu todella puhuu, ja harkita, kuinka kestävä on se perusta, jolle oman uskonsa on rakentanut.

LOPUKSI

Vaikka olenkin esittänyt näillä sivuilla monenlaisia näkemyksiä ja tulkintoja eri aiheista, tarkoitukseni ei ole esittää "ainoa oikeaa oppia". Esitykseni on monessa mielessä puutteellinen. Siksi minua sykähdyttävätkin ne Jumalan sanan kohdat, joissa korostetaan, että Jumalaa ei sittenkään koeta järjellä, vaan sydämellä: "Turvaa Herraan kaikesta sydämestäsi äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi" (Snl 3:5).

Jumalasuhte on sittenkin ensisijaisesti rakkaussuhde: "Rakasta Herraa sinun Jumalaasi kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi" (Matt 22:37). Niin mielenkiintoista kuin onkin tutkia Jumalan ilmoitusta pieniä piirtoja myöten, Jumala katsoo mielummin rakastavaan sydämeen kuin tietomäärään: "Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä" (Matt 15:8,9); "...hän (Kaikkivaltias) ei katso keneenkään, joka on omasta mielestään viisas" (Job 37:24).

Paavalilla oli paljon tietoa ja syvällistä opetusta, mutta silti hän korosti: " (Kristus lähetti minut)... evankeliumia julistamaan - ei puheen viisaudella, ettei Kristuksen risti menisi mitättömäksi... Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat" (1 Kor 1:17-31).

Jumala on viisauudessaan salannut itsensä viisailta ja ymmärtäväsiltä, mutta ilmoittanut itsensä "lapsenmielisille" (Matt 11:25). "Me hajotamme maahan järjen päätelmät..." (2 Kor 10:5). "Sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi" (=Jumalalle otolliseksi; Room 10:8-10). Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä hän ei hylkää (Ps 51:19). Tärkeämpää kuin oikeassa oleminen, on murtunut mieli Jumalan edessä ja sydämen kiinnittyminen häneen. Herraa etsivien sydämet elävät iankaikkisesti (Ps 22:27).

Kajaanissa maaliskuussa '93

Lähteenä käytettyjä teoksia:

Risto Santalalle (Kristus Vanhassa testamentissa; Kristus Uudessa testamentissa)
 K.O. Syvännölle (Vanhan testamentin käännösvirheistä)
 Matti Väisäselle (Hänen nimensä)
 Juhani Kuosmaselle (Kävikö luonasi Jehovan todistaja)
 Asko Kariluodolle (Jehovan todistajien oppi ja Raamattu)
 Mauri Viksténille (Tulevaisuuden suuntaviivoja)
 Kalervo Syvännölle Israel-ajatukset
 Juhani Karviselle raamattutunnit

Jehovan todistaja vai Jeesuksen todistaja? Onko Jeesus Kristus Vanhan testamentin JHWH (Jehova, Jahve)?

Lue Jesaja 44:6,8

Herran, Israelin Kuninkaan, sen lunastajan, Herran Sebaotin (hepr. 'JHWH Tsevaot, suom. "Sotajoukkojen Jumala) sanat: ”*Minä olen ensimmäinen ja viimeinen*, ei ole muuta Jumalaa kuin minä... ei muuta turvakalliota (pelastuskalliota)...”

Jehova (Jahve) sanoo olevansa ainoa pelastuskallio, ainoa Jumala, *ensimmäinen ja viimeinen*. Itsessään JHWH -nimi merkitsee ”Minä olin, olen ja olen oleva”. Vertaa kyseistä Jesajan kohtaa seuraaviin jakeisiin, joissa ”Ensimmäinen ja viimeinen” on Jeesus Kristus:

- Ilmestyskirja 1:13-18 ”Ihmisen Pojan muotoinen” (viittaa Jeesukseen) *sanoo: ”Minä olen ensimmäinen ja viimeinen*, ja minä elän; ja minä olin kuollut ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti...”
- Ilmestyskirja 2:8 ”Näin sanoo *ensimmäinen ja viimeinen*, joka kuoli ja virkosi elämään...” (selkeä viittaus Jeesukseen)
- Ilmestyskirja 22:12, 13, 16
Jeesus puhuu tässä: ”Minä olen A ja O, *ensimmäinen ja viimeinen*, alku ja loppu...”
- Kolossalaiskirje 1:18 Jeesus Kristus on kaikessa *ensimmäinen*.

Lue Jesaja 45:21-24

Herran, Jumalan (JHWH) sanat: ”Minun edessäni pitää *kaikkien polvien notkistuman, jokaisen kielen valansa vannoman*. Ainoastaan *Herrassa - niin pitää minusta sanottaman* - on vanhurskaus ja voima. Hänen tykönsä tulevat häveten kaikki, jotka ovat palaneet vihasta häntä vastaan.”

Paavali siteeraa kyseistä Jesajan kohtaa ja osoittaa, että Herra ja Jehova on Jeesus:

- Filippiäiskirje 2:9-11 ”Sentähden Jumala on korottanut hänet yli kaiken ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman. *Jeesuksen nimeen on kaikkien polvistuttava*, kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja *jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: Jeesus Kristus on Herra*.”

Lue Joel 2:32

”Ja on tapahtuva, että *jokainen, joka huutaa avuksi Herran (hepr. ”JHWH”) nimeä, pelastuu*.”

Vertaa tätä Paavalin kirjoittamiin jakeisiin kirjeessään roomalaisille 10:9-13. Hän kirjoittaa ensin, että *ihminen pelastuu tunnustamalla Jeesuksen Herraksi* ja uskomalla sydämessään hänen ylösnousemiseensa. Lopuksi hän vahvistaa kirjoittamansa lainaamalla suoraan profeetta Joelin sanoja: ”*Sillä jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu*.” Paavali rinnastaa itsestään selvyytensä Herran Jeesuksen ja Jehovan samaksi pelastavaksi nimeksi.

Muita tähän viittaavia Raamatun kohtia:

Apostolien teot 9:21 (seurakunta huusi avukseen Herran Jeesuksen nimeä)

1 Kor. 1:2 (seurakunta huusi avukseen Herran Jeesuksen nimeä)

Apostolien teot 4:10,12

Pietari puhuu kansan hallitusmiehille *Jeesuksesta Kristuksesta*: ”Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa, sillä *ei ole taivaan alla ihmisille annettu muuta nimeä, jossa meidän pitää pelastua*”.

Roomalaiskirje 10:12 *Jeesus Kristus on rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat*.

Lue Jesaja 6:1-10

Jesaja näkee näyssä Herran (hepr. ”JHWH”) kirkkauden. Johannes kertoo evankeliumissaan samasta Jesajan näystä:

Johannes 12:36-42 "Tämän Jesaja sanoi, kun hän näki *hänen kirkkautensa* ja puhui *hänestä*. Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin *uskoivat häneen*, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet..." (jakeet 41,42) Johannes puhuu tässä koko ajan Jeesuksesta, joka on siis Jesajan näkemä Jehova.

Lue Sakarja 14:5

"Herra (hepr. "JHWH"), minun Jumalani (El/Eloha), tulee, ja kaikki pyhät hänen kanssaan!"

Paavali viittaa samaan Sakarjan kirjassa ennustettuun tapahtumaan:

1 tessalonikalaiskirje 3:13 "... kun Herramme Jeesus tulee kaikkien pyhiensä kanssa."

Lue 5. Mooseksen kirja 32:3-18 ja Psalmi 78:35 ja Jesaja 44:8

5 Moos. 32:3-18 Mooseksen virsi: "... Sillä minä julistan *Herran (JHWH) nimeä... Hän on kallio...* Kalliota, joka sinut (Israelin kansan) synnytti, sinä et muistanut; sinä unhotit Jumalan, joka sinulle elämän antoi."

Psalmi 78:35 (kertoo Israelin erämaavaelluksesta:) "*Jumala oli heidän kallionsa.*"

Jesaja 44:8 (Jehova-Jumalan sanat:) "*Ei ole muuta pelastuskalliota kuin minä?*"

Uuden testamentin kohtia, joissa Jeesus on kyseinen "kallio" ja "pelastuskallio"

1 Kor. 10:14 Paavali siteeraa Israelin kansan erämaavaellusta: "He joivat kaikki hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi, ja se *kallio oli Kristus.*"

Johannes 7:37-38 Jeesus itse julisti olevansa tuo elämää antava kallio.

Lehtimajajuhla on korpivaelluksen kalliosta juottamisen ihmeen muistojuhla, jolloin kansalla on tapana laulaa Jesajan 12:3 "Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen (hepr. Jeshua) lähteistä".

Jeesus ei malttanut olla vaiti vaan lehtimajanjuhlan viimeisenä päivänä nousi ja huusi suurella äänellä juhlakansalle: "Jos joku janoaa, tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, niin kuin Raamatussa sanotaan, hänen sisimmästään juoksevat elävän veden virrat..."

Jehovan "Pelastuskallio" -nimi sopii hyvin Jeesukseen, koska hän on sekä Pelastaja että kallio:

Jesaja 62:11 "Katso, sinun Pelastajasi tulee"; Pelastaja on hepr. "Jeshuah" eli Jeesus.

UT:ssa on kymmeniä kohtia, joissa Jeesus esiintyy "Pelastajana", mm. Matteus 18:11; Johannes 10:9; 12:47; Apt. 4:12; 16:31; 1 Tim. 1:1.

Lue Jeremia 23:6

Ennustus Jeesuksesta: "Daavidin suvusta nousee Vanhurskas Verso, Hän on kuningas, joka hallitsee viisaasti ja saattaa maassa voimaan oikeuden ja vanhurskauden. Hänen aikanaan Juuda saa avun, ja Israel elää turvassa. Häntä kutsutaan tällä nimellä: "Herra on meidän vanhurskautemme"." (hepr. JHWH-Tsidkenu) UT:n kirjoituksissa Jeesus Kristus esitetään "meidän vanhurskautenamme".

Lue Jesaja 9:5

Ennustus Jeesuksesta: "Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu. Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä *Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas...*"

Lue Jesaja 8:13,14

"Herra Sebaot (hepr. JHWH Tsevaot, suom. Sotajoukkojen Herra) pitääkää pyhänä... Hän on oleva pyhäkkö, hän on loukkauskivi ja kompastuksen kallio..." Lisäksi Jesajan 28:16 mainitsee samasta "kompastuskivestä ja loukkauskalliosta: "... joka häneen uskoo, ei joudu häpeään". Nämä merkilliset sanat Jehovasta, sotajoukkojen Jumalasta, tarkoittavat Jeesusta.

Roomalaiskirje 9:33; 10:9-11

Paavali viittaa ensin Jesajan ennustuksiin ”kompastuskivestä ja loukkauskalliosta” (9:33) ja toteaa tämän olevan Jeesus Kristus.

Puhuessaan Jeesuksen tunnustamisesta Herraksi ja pelastumisesta Jeesuksen nimen tunnustamisen kautta Paavali jatkaa vielä Jesajaa lainaten: ”Sanoohan Raamattu: Ei yksikään, joka uskoo häneen, joudu häpeään”.

Luukas 2:34

1 Pietarin kirje 2:4-8

Lue 2. Mooseksen kirja 34:6,7

Mooses osoittaa tässä, että Jehova on Herra, joka ”kantaa synnit” (hepr. nosee avoon vapesha vechata’aa, sananmukaisesti ”Hän kantaa pahat teot, rikokset ja synnit”). Kuvatussaan Jehovaa hän mainitsee hänen olevan suuri armossa ja uskollisuudessa (hepr. che-sed va-emet, sananmukaisesti suuri armossa ja totuudessa)

1 Pietarin kirje 2:24

Jeesus itse ”kantoi meidän syntimme”

Johannes 1:14-17

Johannes viittaa suoraan Mooseksen kirjaan: ”... sillä laki on annettu Mooseksen kautta, armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.”

Raamatun kohtia, joissa Jeesuksesta käytetään JHWH-nimeen liittyviä aikamuotoja

Jhwh-nimi ilmaisee ikämerkityksessä kolme aikamuotoa: Minä olin, minä olen, minä olen oleva.

Ilmestyskirja 1:8 Jeesus sanoo: ”Minä olen A ja O”, sanoo Herra Jumala, joka on, joka oli ja joka on tuleva, Kaikkivaltias.

Heprealaiskirje 13:8 Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

Milloin Jeesus käytti itsestään JHWH-nimeä (Jehova, Jahve)?

(Vrt. 2. Mooseksen kirja 3:14; 6:2,3)

Johannes 8:24

Jeesus sanoi: ”Jos ette usko, että *Minä olen se, joka olen*, te kuolette synteihinne”. Kreikankielinen ilmaus ”*Minä olen se joka olen*” vastaa hepreankielen ehje aser ehje - ilmausta. (Ehje merkitsee Minä olen; tämä on Jumalan itsestään käyttämä Jhwh -nimi, Jehova / Jahve) Jeesus sanoi itse asiassa: Jos ette usko, että olen Jehova, te kuolette synteihinne.

Johannes 8:28

Jeesus sanoi: ”Sitten kun olette korottaneet Ihmisen Pojan, te ymmärrätte, että *Minä olen se joka olen...*”

Johannes 8:58

Jeesus sanoi juutalaisille: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Abraham syntyi. *Minä olen ollut.*” Tämän kuullessaan juutalaiset poimivat kiviä heittääkseen Jeesusta, koska uskoivat Jeesuksen pilkaavan Jumalaa tehdessään itsensä Jumalan vertaiseksi ja käyttäessään itsestään Jehova-nimeä. (Myöhemmin tämä oli juuri syy, minkä vuoksi hänet tuomittiin kuolemaan.)

Johanneksen 8. luvussa juutalaiset olivat kysyneet Jeesukselta ensin, kuka hän on. Jeesus teki heille selväksi, että hän on sama ”*Minä olen*” eli JHWH, joka ilmestyi Moosekselle.

Johannes 13:19

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Minä sanon tämän teille jo nyt, ennen kuin ennustus toteutuu, jotta sen toteutuessa uskoisitte, että minä olen se joka olen. Totisesti, joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, ottaa vastaan minut, ja joka ottaa minut vastaan, ottaa vastaan sen, joka on minut lähettänyt”

Markus 13:6

”Monet tulevat *minun nimessäni* ja sanovat *Minä se olen* ja he eksyttävät monia...”

Johannes 6:35,48

”*Minä olen* elämän leipä.” Kreikankielen ”ANII HUU”, Minä olen!

Johannes 8:12

”*Minä olen* maailman valo.”

Johannes 10:9 ”Minä olen ovi”.
Johannes 10:11,14 ”Minä olen hyvä paimen” (Vrt. Ps. 23 Jhwh-Raah!)
Johannes 11:25 ”Minä olen ylösnousemus ja elämä”
Johannes 15:1,5 ”Minä olen tosi viinipuu”

Johannes 5:37-39,46 Jeesus puhui juutalaisille: ”Te ette ole koskaan kuulleet hänen (Isän) ääntään ettekä nähneet *hänen muotoaan*... sillä te ette usko häntä, jonka Isä on lähettänyt. Te tutkitte Kirjoituksia, koska luulette, että teillä on niissä iankaikkinen elämä, ja juuri ne todistavat minusta... Jos te olisitte uskoneet Moosesta, olisitte uskoneet minuakin, sillä minusta hän on kirjoittanut.” (Huom! ”Hänen muotoaan”; Jehova-Jumala sanoi itse Mooseksesta: ... hänen kanssaan minä puhun suusta suuhun... ja hän saa katsella Herran muotoa (hepr. ”temunat JHWH”; 4 Mooses 12:6-8). Jumalaa ei kukaan voi nähdä, koska hän on näkymätön; miten sitten Mooses on voinut katsoa Herran kuvaa kasvoista kasvoihin. Mooses sai katsella Jehovaa, Jeesusta, joka on näkymättömän Jumalan kuva (Kol. 1:15 ja Jumalan olemuksen kuva Hepr. 1:3)